

DE STER

88STE JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JULI 1988

Verslag van de 158ste aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1988
88ste jaargang
Nummer 7

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden
Assistent: M. P. Jongkees
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 28,00
België: Bfr. 485,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per zeepst):
cheque in tegenwaarde van f 31,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opzage van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptieprijs ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany
PBMA 8807 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „*Entsign*“, „*New Era*“ en „*Friend*“.

Verslag van de 158ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Abrea, Angel, 21	Maxwell, Neal A., 5
Ashton, Marvin J., 57	Monson, Thomas S., 15, 38, 49, 75
Ballard, M. Russell, 52	Nelson, Russell M., 30
Benson, Ezra Taft, 3, 47, 76	Oaks, Dallin H., 26
Eyring, Henry B., 35	Packer, Boyd K., 62
Faust, James E., 33	Paramore, James M., 8
Haight, David B., 18	Perry, L. Tom, 10
Hill, George R., III, 64	Rudd, Glen L., 24
Hinckley, Gordon B., 44, 59	Scott, Richard G., 55
Hunter, Howard W., 13	Smith, Douglas H., 23
Kikuchi, Yoshihiko, 67	Wirthlin, Joseph B., 71
Lasater, John R., 65	Young, Dwan J., 68

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door bisschop Robert D. Hales en ouderling J. Thomas Fyans; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Wm. Grant Bangeter en H. Verlan Andersen; in de piensrietschapbijeenkomst door de ouderlingen Hugh W. Pinnock en Adney Y. Komatsu; in de zondagmorgenbijeenkomst door de ouderlingen Charles Didier en George I. Cannon; en in de zondagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Robert L. Simpson en Gardner H. Russell.

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 158ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 3 Het grote gebod – heb de Heer lief,
President Ezra Taft Benson
5 „Want ik zal u voortleiden“, *Ouderling Neal A. Maxwell*
8 Streef naar de zegeningen van de kerk,
Ouderling James M. Paramore
10 „In de wereld“, *Ouderling L. Tom Perry*
13 Hij is opgewekt, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 15 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Thomas S. Monson*
16 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité,
Wilford G. Edling
17 Statistisch rapport 1987, *Voorgelezen door F. Michael Watson*
18 Onze Heer en Heiland, *Ouderling David B. Haight*
21 De zekerheid die voortvloeit uit het weten,
Ouderling Angel Abrea
23 „Wat dunkt u van de Christus?“,
Ouderling Douglas H. Smith
24 Omdat ik voor je bid, *Ouderling Glen L. Rudd*
26 Hem altijd indachtig zijn, *Ouderling Dallin H. Oaks*
30 Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn,
Ouderling Russell M. Nelson

Priesterschapsbijeekomst

- 33 De hoogste ereplaats, *Ouderling James E. Faust*
35 „Wegens uw standvastigheid“, *Bisschop Henry B. Eyring*

- 38 U betekent iets, *President Thomas S. Monson*
44 Het Aäronisch priesterschap – een gave van God,
President Gordon B. Hinckley
47 Aan de alleenstaande broeders van de kerk,
President Ezra Taft Benson

Zondagmorgenbijeekomst

- 49 Een uitnodiging tot verhoging,
President Thomas S. Monson
52 Gods liefde voor zijn kinderen,
Ouderling M. Russel Ballard
55 Een dierbare de helpende hand toesteken,
Ouderling Richard G. Scott
57 Terwijl zij wachten, *Ouderling Marvin J. Ashton*
59 Het lege graf getuigde, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeekomst

- 62 Verzoening, keuzevrijheid, verantwoording,
Ouderling Boyd K. Packer
64 Oplossingen uit de Schriften,
Ouderling George R. Hill III
65 Herders van Israëel, *Ouderling John R. Lasater*
67 Dochter van God, *Ouderling Yoshihiko Kikuchi*
68 Onderwijs kinderen het evangelie, *Dwan J. Young*
71 Zonder bedrog, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
75 Geluk door dienstbetoon, *President Thomas S. Monson*
76 „Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt“,
President Ezra Taft Benson

- 40 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
78 Kernnieuws

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door Audiovisuele planning en ontwikkeling, afdeling fotografie: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke en LaVoy Mann.

zonder een familielid.

Nephi werd met die beproeving geconfronteerd en reageerde op de juiste manier toen zijn goede vader tijdelijk morde tegen de Heer (zie 1 Ne. 16:18–25). Job bleef de Heer trouw, ook al zei zijn vrouw hem God te vloeken en te sterven (zie Job 2:9–10).

De Schriften zeggen: „Eer uw vader en uw moeder” (Ex. 20:12; zie ook Mos. 13:20). Maar soms moeten wij er voor kiezen om een Hemelse Vader boven een aardse vader te eren.

Wij moeten God, de Vader van onze geest, als enige voorrang geven in ons leven. Hij heeft de oudste ouderlijke aanspraak op ons eeuwig welzijn, vóór alle eventuele andere banden die ons hier of hierna zullen binden.

God onze Vader, Jezus, onze oudste broeder en onze Verlosser, en de Heilige Geest, de Getuige, zijn volmaakt. Zij kennen ons het beste en hebben ons het meeste lief en zullen geen mogelijkheid onbenut laten om ons eeuwig welzijn te bevorderen. Moeten wij Hen dan niet liefhebben daarvoor en Hen in de eerste plaats eren?

Er zijn trouwe leden die lid werden van de kerk ondanks de bezwaren van hun aardse familieleden. Door God op de eerste plaats te stellen, werden velen van hen later een werktuig om die geliefden tot het koninkrijk van God te voeren.

Jezus zei: „Ik doe altijd wat (God) behaagt” (Joh. 8:29). Streven wij ernaar de Heer op de eerste plaats te stellen en Hem te behagen?

Vaders, zou het de Heer behagen als er bij u thuis iedere dag gezinsgebed werd gehouden en in de Schriften werd gelezen? En hoe staat het met de wekelijkse gezinsavond en regelmatig wat tijd doorbrengen met alleen uw vrouw en met ieder van uw kinderen? En als uw kind tijdelijk adwaalde, zou het de Heer behagen en zou Hij uw inspanningen belonen als u een voorbeeldig leven bleef leiden, steeds bad en vaak vastte voor dat kind en de naam van die zoon of dochter op de gebedsrol in de tempel hield?

En u, de moeders die de bijzondere opdracht hebt om de jeugd van Zion op te voeden, stelt u God niet op de eerste plaats wan-

neer u uw goddelijke roeping eert door niet buitenshuis te gaan werken om de wegen van de wereld te volgen? Onze moeders stelden God op de eerste plaats wanneer zij hun belangrijkste zending vervullen binnen de muren van hun eigen woning.

Kinderen, bidden jullie voor jullie ouders? Doen jullie je best om hen te steunen bij hun edele inspanningen? Zij zullen fouten maken, net zoals jullie, maar zij hebben een goddelijke zending te vervullen in jullie leven. Zijn jullie bereid hen daarbij te helpen? Zijn jullie bereid hun naam eer aan te doen en hen te troosten en te steunen wanneer zij op leeftijd zijn?

Als iemand met jullie wil trouwen, maar dan buiten de tempel, wie zullen jullie proberen te behagen – God of een mens? Als je staat op een tempelhuwelijk, zul je de Heer behagen en een de ander tot zegen zijn. Waarom? Omdat die persoon zich óf waardig zal maken om naar de tempel te kunnen gaan – hetgeen een zegen zou zijn – óf zich terug zal trekken – hetgeen ook een zegen kan zijn – want geen van jullie beiden zou een ongelijk span willen vormen (zie 2 Kor. 6:14).

Je dient je waardig te maken voor de tempel. Dan zul je weten dat er niemand goed genoeg is voor je om buiten de tempel mee te trouwen. Als zo iemand zo voortreffelijk is, dan zal hij of zij ervoor zorgen in de tempel te kunnen trouwen.

Wij zijn de grootste zegen voor onze medemensens wanneer wij het eerste gebod op de eerste plaats stellen.

„Wat God ook eist is juist,” zei de profeet Joseph Smith (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 231) – en dus doodde Nephi Laban. En God vroeg Abraham Isaak te offeren.

Als Abraham Isaak meer had liefgehad dan God, zou hij dan hebben toegestemd? Zoals de Heer in de Leer en Verbonden aangeeft, zitten Abraham en Isaak nu als gods op hun troon. Zij waren bereid om te offeren of om te worden geofferd naar God van hen verlangde. Hun liefde en respect voor elkaar is groter omdat zij allebei bereid waren om God op de eerste plaats te stellen.

Het Boek van Mormon leert ons: „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is” (2 Ne. 2:11) – en zo is het ook. Tegenstelling voert tot keuzen, en keuzen hebben gevolgen – goede of kwade.

Het Boek van Mormon legt uit dat de mensen vrij zijn om „te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels” (2 Ne. 2:27).

God heeft ons lief, de duivel haat ons. God wil dat wij dezelfde volheid van vreugde bezitten die Hij bezit. De duivel wil dat wij

even ellendig worden als hij. God geeft ons geboden om ons te zegenen. De duivel wil dat wij die geboden overtreden om ons te vervloeken.

Dagelijks, onophoudelijk kiezen wij door onze verlangens, onze gedachten en onze handelingen of wij gezegend of vervloekt willen worden, gelukkig of ellendig. Een van de bezoeken van het leven is dat wij de volle zegen voor rechtvaardigheid of de volle vervloeking voor goddeloosheid gewoonlijk niet meteen ontvangen. Dat die zal komen, staat vast, maar gewoonlijk is er een wachttijd, zoals in het geval van Job en van Jozef.

Inmiddels denken de goddelozen dat zij zich ongestraft alles kunnen permitteren. Het Boek van Mormon leert dat de goddeloze „voor een korte tijd vreugde in hun werk hebben, maar straks komt het einde, en worden zij neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit geen terugkeer is” (3 Ne. 27:11).

Gedurende deze proefperiode moeten de rechtvaardigen ermee doorgaan God lief te hebben, op zijn beloften te vertrouwen, geduld te hebben en ervan verzekerd te zijn dat, zoals de dichter heeft gezegd –

Wie Gods werk doet, beurt Gods loon,

Hoe lang de dag ook moge zijn,

Hoe moeizaam ook de weg.

Gods hand is door geen aardse hand te stoppen,

Al belooft Hij niet zoals anderen dat doen,

Met goed of grond of bonte gevoeden,

Met goederen die verteren en vergaan,

Toch weet Gods grote wijsheid een weg;

En dit staat vast, wat er ook gebeurt –

Wie Gods werk doet, beurt Gods loon.

(Anoniem)

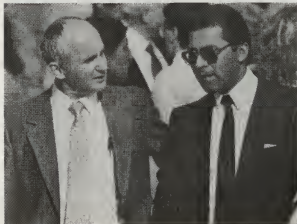
Ik getuig toe u dat Gods loon het beste loon is waar deze wereld of welke andere wereld dan ook iets van weet. En het wordt alleen in overvloed ontvangen door hen die de Heer liefhebben en Hem op de eerste plaats stellen.

De grote vuurproef van het leven is gehoorzaamheid aan God.

De grote opgaaf van het leven is de wil van de Heer te leren kennen en er vervolgens naar te leven.

Het grote gebod van het leven is: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, uw God, liefhebben uit geheel uw verstand en uit geheel uw ziel en uit geheel uw kracht” (Marc. 12:30).

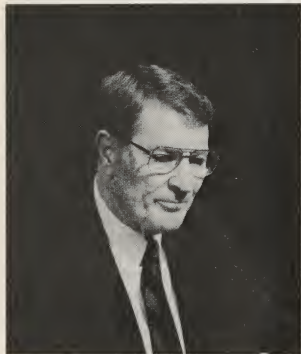
God zegene ons dat wij het eerste gebod op de eerste plaats zullen stellen en, dienstevolgde, vrede zullen oogsten in dit leven en het eeuwige leven met een volheid van vreugde in het komende leven, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Want ik zal u voortleiden”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij bevinden ons in de sterfelijkheid, en we moeten er wel doorheen, we kunnen er niet omheen! Toch verzekert onze Verlosser ons: . . . weest goedsmoeds”.

Dank u, president Benson, voor uw toespraak over het eerste gebod en meer nog voor de wijze waarop u dat verwezenlijkt door ons allen uw liefde te doen voelen.

Broeders en zusters, in de loop van de christelijke geschiedenis hebben sommige gelovigen, die zich concentreerden op een paar profetieën terwijl zij andere negeerden, de wederkomst te vroeg gesteld. Ook wij moeten oppassen, hoewel we duidelijk dichter bij die grote gebeurtenis zijn, dat we niet in dezelfde val lopen.

Aan de andere kant is zelfvoldaanheid ook een heuse val. Over Jezus eerste komst zeiden zelfvoldane mensen: „Het is niet redelijk, dat zulk een Wezen, als een Christus, zal komen” (Hel. 16:18). Jezus heeft over zijn wederkomst gezegd: „Ziet toe op uzelf, dat (. . .) die dag niet plotseling over u kome . . .” (Luc. 21:34–35; zie ook Matt. 24:37–38; Op. 3:3; LV 45:26).

Petrus heeft over zelfvoldane sceptici geschreven die zullen zeggen: „Waar blijft de belofte van zijn komst?”, want blijft niet „alles zó, als het van het begin der schepping af geweest is?” (2 Petr. 3:4.)

De vervulling van sommige profetieën,

zoals de terugkeer van de Joden naar Israël, neemt decennia in beslag (zie Ez. 39:27). Andere profetieën kunnen in kortere tijd in vervulling gaan. Het verkondigen van het herstelde evangelie, „tot een getuigenis” aan alle naties van de wereld strekt zich uit over generaties (Matt. 24:14), maar een „verwoestende plaag” kan zich binnen korte tijd over het land verspreiden (zie LV 5:19). Het is droevig dat er meerdere redenen zijn voor zulke plagen (zie Marc. 13:10; LV 5:19). Het duurt wel even voordat de woestijn bloeit „als een narcis”, maar zedelijke verwording kan zich in één generatie voltrekken – hetzij van een natie, hetzij van een familie (zie Jes. 35:1; Hel. 6:32; 11:36; 12:4).

Het Midden-Oosten heeft zo vaak in het middelpunt van de menselijke geschiedenis gestaan! Toch zijn de woorden van Zacharia in onze tijd in het bijzonder veelzeggend als hij zegt dat Jeruzalem „een schaal der bedwelmeling voor alle volken in het rond” (Zach. 12:2) zal zijn en „een lastigen steen allen volken” (SV, Zach. 12:3).

Daarom is het nodig onze ogen gericht te houden op meer dan een paar bladeren van de vijfgeboom om te kunnen weten of de zomer nabij is (zie Matt. 24:32). Een analogie: het is één ding hoge golven op de kust te zien betuken als voorbode van een storm, en iets heel anders om krachtige bevingen in de ontworichte zeebodem waar te nemen als omen van een verschrikkelijke vloedgolf.

In de context van zulke waarschuwingen durf ik zonder aarzeling te zeggen dat er tekenen zijn – maar zeker niet alle – die aangeven dat „de zomer nabij is” (Matt. 24:32). Wij doen er goed aan die op te merken en te overdenken, zonder daarbij volledig in beslag genomen te worden door de uitspruitende bladeren; noch moeten wij deze over het hoofd zien, „bezwaard” als wij zijn met de „zorgen voor levensonderhoud” (Luc. 21:34).

Ons is verteld, om ons een idee te geven, dat sommige omstandigheden die vooraf gaan aan de wederkomst van de Heiland lijken op die in de dagen van Noach (zie Matt.

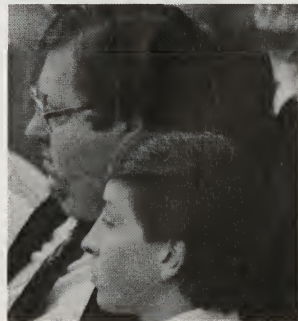
24:37–39) en „als het geschiedde in de dagen van Lot” (Luc. 17:28). De tijd van Noach werd gekenmerkt door ongehoorzaamheid en goddeloosheid. De mensen wilden niet begrijpen en „zij (. . .) bemerkten (niets), eer de zondvloed kwam” (Matt. 24:39; zie ook Gen. 6:5; 1 Petr. 3:20). De verstikkende zorgen en plezieraties van dit leven leidden tot de algemene verwerping van Noachs profetische boodschap. Er worden in de bijbelvertaling twee nogal interessante woorden gebruikt om Noachs tijd te beschrijven: *geweld en onrecht*. (Bijbel in de omgangstaal, Gen. 6:11.) Geweld en onrecht, zelden vreemden op het menselijk toneel, lijken tegenwoordig toe te nemen.

Lets van de grofheid en wreedheid uit de tijd van Noach, zal terugkeren, want „de liefde van de meesten (zal) verkillen” (Matt. 24:12). Ook zal de „vrede van de aarde (. . .) worden weggenomen (LV 1:35).

Petrus schreef hoe „de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach” (1 Petr. 3:20), totdat, zo leren wij uit andere schriftuurplaatsen, de goddeloosheid groter was dan onder alle andere scheppingen van God (zie Moz. 7:36). De samenleving was heel wreed, het was een samenleving „zonder liefde” waarin de mensen „hun eigen bloed” haatten (Moz. 7:33). De mishandelingen van elkaar in aanmerking genomen, wachtte God in zijn lankmoedigheid zo lang Hij kon.

De mensen in Lots tijd aten, dronken, kochten, verkochten, plantten, bouwden te midden van grove goddeloosheid (zie Luc. 17:28), zij kwetsten Lot met hun „weerzinwekkende wandel” (Naar de King James-Bijbel, 2 Petr. 2:7), of, zoals het Grieks aangeeft, hij had „zwaar te lijden onder (hun) losbandige wandel” (2 Petr. 2:7). In hun platvloersheid veronachtzaamden zij de armen op grove wijze (zie Ez. 16:49).

Er is nog een profetie in de deze tijd vervuld wordt: „radeloze angst onder de vol-

Verslag van de 158ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 2 en 3 april 1988 in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

De grote vuurproef van het leven is gehoorzaamheid aan God.

„De grote opgaf van het leven is de wil van de Heer te leren kennen en er vervolgens naar te leven.

„Het grote gebod van het leven is: ‚Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.‘” (Marc. 12:30).

Met die treffende woorden opende president Ezra Taft Benson de eerste algemene bijeenkomst van de aprilconferentie.

„God liefhebben met geheel uw hart, ziel, verstand en macht vereist een maximale krachtspanning en is allesomvattend. Het is geen halfhartige inspanning. Het is een absolute toewijding van ons hele we-

zen,” verklaarde president Benson.

Op de algemene priesterschapsvergadering, die op de zaterdagavond plaatsvond, merkte president Benson op: „Ik heb al enige tijd de alleenstaande broeders van de kerk willen toespreken. Velen van u hebben een full-time zending vervuld. Velen van u verrichten uitstekend werk in uw wijken en ringen. „Weet dat ik grote liefde heb voor een ieder van de alleenstaande broeders. Ik verwacht veel van u en heb mijn hoop in u gesteld. U heeft nu en in de toekomst de Heer en het koninkrijk van God zoveel te bieden.”

Vervolgens besprak president Benson enkele „prioriteiten die u, de alleenstaande broeders, hopelijk van essentieel belang acht in uw leven.”

De slotbijeenkomst op zondag werd op nieuw opgeluisterd door een boodschap van de profeet van de Heer in onze tijd: „De komende zes maanden moet het conferentieverlag in *De Sier* naast uw standaardwerken liggen en vaak gelezen worden. Zoals mijn goede vriend en broeder Harold B. Lee zei, we moeten deze conferentietoespraken ‚onze handel en wandel in de komende zes maanden laten leiden. Dit zijn de belangrijke zaken die de Heer zijn volk in deze tijd openbaar.’”

President Benson heeft de twee dagen durende algemene conferentie gepreïdeerd. De bijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium en door president Thomas S. Monson, tweede raadgever. Alle algemene autoriteiten waren op de conferentie aanwezig met uitzondering van president Marion G. Romney, president van het Quorum der Twaalf, en ouderling John H. Vandenberg, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig, die om gezondheidsredenen verstek moesten laten gaan.

De bestuurlijke handelingen op de conferentie bestonden in de steunverlening aan twee nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig en aan een nieuw algemeen presidium van het jeugdwerk. Hiermee werd het aantal leden van het Eerste Quorum der Zeventig op 63 gebracht.

Gestund zijn ouderling Robert E. Sackley uit Bow Island (Alberta, Canada), die, toen hij geroepen werd, president was van het Zendingsgebied Lagos Nigeria; ouderling L. Lionel Kendrick uit Greenville (North Carolina), die, toen hij geroepen werd, president was van het Zendingsgebied Tampa Florida; zuster Michaelene Packer Grassli als president van het jeugdwerk; Betty Jo Nelson Jepsen als eerste raadgeefster; en Ruth Broadbent Wright als tweede raadgeefster.

Zuster Dwan J. Young is ontheven als algemeen presidente van het jeugdwerk. In juli vergezelt zuster Young haar man naar het Zendingsgebied Calgary Canada, dat hij gaat presideren. Ook ontheven is Virginia B. Cannon als eerste raadgeefster van president Young. President Grassli was president Youngs tweede raadgeefster.

Op vrijdag 1 april is er overdag een instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers gehouden en 's avonds een leidersvergadering voor regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten. Op deze laatste vergadering werden de leden van de kerk over de gehele wereld door het Amerikaanse Rode Kruis gehuldigd door middel van een gedenkplaat die het Eerste Presidium werd aangeboden, ‚met dank aan de leden van de mormoonse gemeenschap die lieden helpen verlichten.’” *De redactie.*

(V.l. n. r.): president Hinckley en president Benson begroeten ouderling Boyd K. Packer en ouderling Marvin J. Ashton van het Quorum der Twaalf.

Het grote gebod – heb de Heer lief

President Ezra Taft Benson
President van de kerk

„Wanneer wij God op de eerste plaats stellen, krijgt al het andere automatisch zijn juiste plaats of het verdwijnt uit ons leven.“

Mijn geliefde broeders en zusters, ik dank de Heer dat Hij mij in zijn goedheid heeft toegestaan samen met u weer een heerlijke algemene conferentie van de kerk mee te maken. Ik ben de afgelopen maanden zo gezegend dank zij uw geloof en gebeden.

Het heeft mij zeer ontroerd te vernemen over de vele kinderen, jonge mensen en volwassenen van de kerk wier leven veranderd wordt door het bestuderen van het Boek van Mormon. U draagt bij aan het reinigen van het binnenste van de schotel. God zegene u daarvoor.

De grote vuurproef van het leven is gehoorzaamheid aan God. „Wij zullen hen hiermee beproeven,” zei de Heer, „om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden” (Abr. 3:25).

De grote opgave van het leven is de wil van de Heer te leren kennen en er vervolgens naar te leven.

Het grote gebod van het leven is de Heer lief te hebben.

„Komt tot Christus,” zo luidt de aansporing van Moroni in zijn slotgetuigenis. „... en (hebt) God (lief) met al uw macht, verstand en sterkte” (Moro. 10:32).

Dit, dan, is het eerste en grote gebod: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.” (Marc. 12:30; zie ook Matt. 22:37, Deut. 6:5, Luc. 10:27, Moro. 10:32, LV 59:5.)

Het is de reine liefde van Christus, ofwel naastenliefde, die volgens het getuigenis van het Boek van Mormon de grootste van alle is – die nimmer faalt, die eeuwig standhoudt, die alle mensen behoren te bezitten, en zonder dewelke zij niets zijn. (Zie Mor. 7:44–47; 2 Ne. 26:30.)

„Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen” (Moro. 7:48).

Aan het slot van de kroniek van zowel de Jaredieten als de Nephtieten, vermeldt Moroni dat tenzij de mensen deze reine liefde van Christus, ofwel naastenliefde, bezitten, zij niet in staat zullen zijn om die plaats te beërven die Christus heeft bereid in de woningen van zijn Vader, of om zalig te worden in het koninkrijk van God. (Zie Ether 12:34; Moro. 10:21.)

De vrucht waar Lehi in zijn visioen van at en die zijn ziel vervulde met buitengewoon grote vreugde en die boven alles begerlijk was, was de liefde Gods.

God liefhebben met geheel uw hart, ziel, verstand en macht vereist een maximale

krachtsinspanning en is allesomvattend. Het is geen halfhartige inspanning. Het is een absolute toewijding van ons hele wezen – lichamelijk, verstandelijk, gevoelsmatig en geestelijk – aan het liefhebben van de Heer.

De breedte, diepte en hoogte van deze liefde voor God strekken zich uit tot elk facet van ons leven. Onze verlangens, ongeacht of ze het geestelijke of het tijdelijke betreffen, moeten geworteld zijn in liefde voor de Heer. Onze gedachten en gevoelens moeten de Heer als middelpunt hebben. „Laten uw gedachten tot de Here zijn gericht,” zegt Alma, „ja, laat de toegegenenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd” (Alma 37:36).

Waarom is dit Gods eerste gebod? Omdat Hij wist dat als wij Hem werkelijk liefhebben, wij ook al zijn andere geboden zouden willen bewaren. „Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren,” zegt Johannes (1 Joh. 5:3; zie ook 2 Joh. 1:6).

Wij moeten God bij alles in ons leven voorstellen. Hij moet eerst komen, zoals Hij ook stelt in het eerste van zijn tien geboden: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” (Ex. 20:3).

Wanneer wij God op de eerste plaats stellen, krijgt al het andere automatisch zijn juiste plaats of het verdwijnt uit ons leven. De aanspraken die er gemaakt worden op onze liefde, de eisen die er gesteld worden aan onze tijd, de belangen die wij nastreven en de volgorde van onze prioriteiten – onze liefde voor de Heer zal ze bepalen.

Wij behoren God voor *alle anderen* in ons leven te stellen.

Toen Jozef in Egypte was, wat stond er op de eerste plaats in zijn leven – God, zijn werk of de vrouw van Potifar? Toen zij trachtte hem te verleiden, was zijn reactie: „Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?” (Gen 39:9).

Jozef belandde in de gevangenis omdat hij God op de eerste plaats stelde. Als wij voor een dergelijke keus stonden, wat zouden wij dan voor laten gaan? Zouden wij God voorrang geven boven veiligheid, vrede, hartstocht, rijkdom en de eer der mensen?

Toen Jozef gedwongen werd te kiezen, wilde hij liever God behagen dan de vrouw van zijn werkgever. Wanneer wij moeten kiezen, willen wij dan liever God behagen dan onze baas, onderwijzer, naaste, vriend of vriendin?

De Heer heeft gezegd: „Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig” (Matt. 10:37). Een van de allermoeilijkste uitdagingen is het moeten kiezen tussen God behagen of iemand behagen die u liefhebt en respecteert – in het bij-

Op de voorgrond: de ouderlingen Dean L. Larsen, Richard G. Scott en Marion D. Hanks van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

ken" (Luc. 21:25). Vóór deze tijd, was wereldomspannende radeloosheid gewoonweg niet mogelijk. Nu worden sommige crisissen en problemen van een natie pijnsnel doorgeseind naar andere: de gevolgen van noordelijke economieën, de verspreiding van ziekten, het misbruik van drugs, en, wellicht nog wel het meest, een algemeen gevoel van hulpeloosheid tegenover de heersende verbijstering. Tegenwoordig trekt 's avonds op het journaal het verzameld lijden van de wereld aan ons voorbij.

In de laatste dagen groeit de kerk gelukkig op grote schaal, met haar leden, „over de gehele aarde verspreid" (1 Ne. 14:14). Niettemin zal haar heerschappij relatief „klein" zijn wegens de „godeloosheid" die de oren van velen zal sluiten voor de evangelieboodschap (zie 1 Ne. 14:12).

Er zal ook „een grote scheiding onder het volk" zijn (2 Ne. 30:10; zie ook LV 63:54). Deze zorgelijke polarisatie zal, ironisch genoeg, bijdragen aan de uiteindelijke omverwerping van die vreemde confederatie, „het koninkrijk van de duivel", opdat de oprechten van hart, zelfs zij die daar deel van uitmaken, de waarheid zullen ontvangen (2 Ne. 28:19).

Ook Brigham Young zag deze „grote scheiding", hij heeft gezegd: „In de begindagen van deze kerk is het mij geopenbaard, dat de kerk zich zou verspreiden, voorspoedig zou zijn, zou groeien en zich zou uitbreiden, en dat de macht van satan in evenredigheid aan de verbreiding van het evangelie onder de naties van de aarde zou groeien." (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 280.)

Hoewel de wereld om ons heen verslechtert, zullen vele fijne en goede mannen en vrouwen uit alle rassen en geloofsvertuigingen – sommigen geheel zonder geloofs-

overtuiging – een fatsoenlijk en nuttig leven blijven leiden. Bovendien, zo stelt Mormon, wordt het schriftuurlijk verslag van de neergaande omstandigheden niet gegeven om „u (. . .) neder (te) drukken", maar om ons te helpen zodanig te leven, dat Christus „u (moge) opheffen" (Moro 9:25).

Wat ik dus gezegd heb, heb ik geenszins gezegd om u schrik aan te jagen, maar opdat wij er bedacht op zullen zijn en ons zullen voorbereiden. Profetieën worden gegeven, opdat wij mogen „weten en gedenken" dat deze dingen „van te voren waren bekendgemaakt", opdat wij mogen geloven (zie Hel. 16:5). De onoplettenden van tegenwoordig gaan lijken op een afgestompt volk dat vroeger leefde; zij „begonnen de tekenen en wonderen, die zij hadden gehoord en gezien, te vergeten, en begonnen zich minder en minder (. . .) te verbazen, zodat zij (. . .) alles, wat zij hadden gezien en gehoord, niet meer geloofden" (3 Ne. 2:1; zie ook 1 Petr. 3:17). Als wij getrouw zijn, broeders en zusters, zal ons niets onthouden worden, zelfs als, welk een vreugde, de mensen van tegenwoordig zich zouden bekeren, zoals de mensen uit Niveve vanouds.

Laten wij daarom naar onszelf kijken. De Schriften stellen de kerk een versnelde zifting en een versnelde geestelijke en numerieke groei in het vooruitzicht – dit alles zal voorafgaan aan de tijd dat het volk van God zal zijn „gewapend met gerechtigheid" – geen wapens – en dat de heerlijkheid van de Heer op hen zal zijn uitgestort. (1 Ne. 14:14; zie ook 1 Petr. 4:17; LV 112:25.) De Heer is vastbesloten een beproefd en rein volk te hebben (zie LV 100:16; 101:4; 136:31), „en er is niets dat de Here, uw God, in Zijn hart zal voornemen om te doen, of Hij zal het doen" (Abr. 3:17).

Hoe kunnen wij, leden van de kerk, geestelijk overleven als we onze verbonden niet eren? Hoe kunnen wij geestelijk overleven als wij de verbonden die wij ten tijde van onze doop of in de heilige tempels hebben gesloten geheel en al schenden? Hoe kunnen wij aan de kant van de Heer staan tijdens de „grote scheiding" als wij het materialisme en de zelfkracht van de wereld aanhangen? (Zie 2 Ne. 30:10.)

De leden van de kerk hoeven geen panieksaaiers te zijn en moeten dit ook niet zijn. Zij hoeven zich niet te laten afleiden van een rustig en rechtvaardig leven, „Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid" (2 Tim. 1:7).

In 1836 bad de profet Joseph Smith de Heer, „allen, die leugenachtige berichten tegen Uw dienstknechten over de wereld hebben verbreid, te beschamen en te verbazen, en tot schande en verwarring te brengen" (LV 109:29). Als volk zijn wij onlangs zo gezegend, en we zullen weer gezegend worden.

De vijanden en critici van 's Heren werk zullen weliswaar niet toegeven; zij hergroeperen zich slechts. Zelfs in de kudde zijn hier en daar van tijd tot tijd een paar wolven, die verschillende soorten schapevachten dragen – vlak vóór de scheertlijn! Een paar overlopers en „opgeblazen" (2 Tim. 3:4) verdragers gaan zelfs rechtstreeks naar het „grote en ruime gebouw" om empoloi te vinden (2 Tim 3:4). Daar worden de nieuwelingen ingehaald en gehuldigd totdat zij – als hun voorgangers – verzwolgen worden door de donkere moerasen van de geschiedenis. Dat doet mij denken aan een uitspraak van president Heber C. Kimball, die heeft gezegd dat de goddelijke gerechtigheid „uiteindelijk zal eisen dat zij de schuld betalen voor alle moeilijkheden die zij over de onschuldigen hebben gebracht" (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 94).

Daarom hoeven we ook niet verrast noch bang te zijn wanneer bepaalde toestanden over de mensheid komen. Bovendien heeft de Heer ons een paar opmerkelijke beloften gedaan over de profet die de herstelling inleidde en over de herstelde kerk:

„Ziet, die ziener zal door de Here worden gezegend, en zij die trachten hem om te brengen, zullen worden beschaamd gemaakt" (2 Ne. 3:14), in de door Mij bestemde tijd" (LV 71:10).

„En de rechtvaardigen behoeven niet te vrezén, want zij zijn degenen, die niet beschaamd zullen worden gemaakt. Doch het is het koninkrijk van de duivel (. . .) dat redén (heeft) om te vrezén en te beven en te sidderen" (1 Ne. 22:22, 23).

Als we getrouw en gehoorzaam zijn in de-

ze goede en mooie wereld, zullen wij later „een veel beter land van belofte“ beërven (Alma 37:45), een „stad (. . .) waarvan God de ontwerper en bouwmeester is“ (Hebr. 11:10), een stad waarin „vele woningen“ zijn (Joh. 14:2-3).

Paulus schreef: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen (wat wil zeggen dat we het ons zelfs niet kunnen voorstellen), al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben“ (1 Kor. 2:9).

De geestelijk ontmoedigen zullen het halen. Het woord van God zal de man en vrouw van Christus „langs een eng en smal pad over die eeuwigdurende golf van ellende“ (Hel. 3:29) voeren en hun zielen aan de rechterhand van God brengen in het koninkrijk des hemels om aan te zitten „met Abraham, Izak en Jakob en de heilige profeten, die sedert het begin der wereld zijn geweest“ (Alma 7:25; zie ook Ether 12:4).

Zij die de wereld overwinnen, zullen dan overweldigd worden door de milddadigheid van de Vader, die immers alles deelt „wat (de) Vader heeft“ (LV 84:38). De getrouwen zullen die welkome woorden horen: Ga in in de vreugde van uw Heer (zie LV 51:19), want „zij die (. . .) het kruis der wereld hebben gedragen en de smaad er van niet hebben geacht, zij zullen het koninkrijk Gods beërven (. . .) en zij zullen voor eeuwig een volheid van vreugde genieten“ (2 Ne. 9:18).

Het licht dat Lamoni ontving, doortintelde „zijn ziel (. . .) van vreugde“ (Alma 19:6). Toch ligt er een weergalozige gloed in het verschiet, want „de dag komt, dat (. . .) alle dingen, die ooit (. . .) zijn geweest en (. . .) ooit zullen zijn, zullen (. . .) worden geopend“ (2 Ne. 27:11).

Hier in de sterfelijkheid kennen wij al momenten dat wij „in tranen uitbarsten wegens de grote goedheid van God“ (3 Ne. 4:33). Wij zijn vervuld van vreugde (zie Alma 26:11). Toch is dit maar een voorproefje van de uiteindelijke thuiskomst, wanneer onze beker niet alleen tot de rand toe gevuld is, maar voortdurend zal overstromen!

De duidelijke voorbeelden van het evangelie leren ons nu zelfs, om met Jakob te spreken, „van dingen zoals die werkelijk zijn“ (Jakob 4:13), als mooie, uitnodigende ansichtkaarten uit dat „veel beter(e) land!“ (Alma 37:45.)

Misschien is intussen de „zomer nabij“ (Matt. 24:32; LV 35:16; 45:37). Wij bevinden ons in de sterfelijkheid, en we moeten er wel doorheen, we kunnen er niet omheen! Toch verzekert onze Verlosser ons: „... weest goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden. Het koninkrijk is het uwe, en de zegeningen er van zijn de uwe, en de rijkdommen der eeu-

wigheid zijn de uwe“ (LV 78:18).

Broeders en zusters, het is mijn getuigenis aan de kerk, dat de Heer ons zal voortleiden, zoals Hij beloofd heeft. Hij houdt ons in evenwicht door de kerk en haar volk aan de ene kant de nodige, gerichte aanwijzingen te geven, en door aan de andere kant relevante, leerrijke ervaringen te verschaffen, met inbegrip van het beproeven van ons geloof en geduld om ons te sterken. Aldus leidt Hij ons voort, maar Hij verlangt dat wij in dit proces zijn juk op ons nemen om door onze persoonlijke ervaringen van Hem te leren. Stellig voelen wij soms het gewicht van dat juk, maar het pad ligt duidelijk voor ons.

Jesus, onze Herder, heeft „het pad aange-

geven en de weg gewezen, en elk punt afgebakend“ (Hymns 195). Zijn duidelijk herkenbare voetstappen zijn makkelijk te volgen. Ze zijn zo onmiskenbaar en diep in de grond van de tweede staat, onmiskenbaar en diep wegens het enorme gewicht dat op Hem drukte, met inbegrip van de vreselijke last van al onze zonden.

Alleen Hij kon alles dragen. Ik dank de Heiland persoonlijk dat Hij in Getsemane droeg wat ik toevoegde aan het bloeden uit elke porie voor de mensheid.

Ik dank Hem dat Hij droeg wat ik toevoegde aan de decibels van zijn doordringende zielskreet op Golgota, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Streef naar de zegeningen van de kerk

Ouderling James M. Paramore
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„De kerk is noodzakelijk voor het veranderen van ons leven, om een nieuw mens te worden.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik houd heel veel van u. Een paar dagen geleden woonde ik een vergadering bij ter gelegenheid van de 146ste verjaardag van de zustershulpvereniging die door de profeet Joseph Smith jr. is gesticht. Tot op dat moment had ik geen gevoel of inspiratie ontvangen over wat ik in deze conferentie wilde zeggen. Toen ik in die vergadering met zo'n 300 zusters zat en de uitstekende presentatie zag – het koor van moeders en kinderen, en de getuigenissen van een zestal zusters over de vreugde en goedheid die de zustershulpvereniging in hun leven had gebracht – wist ik wat ik vandaag wilde zeggen. En dat is te streven naar de zegeningen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Luister eens naar een paar opmerkingen uit die vergadering over de kerk en haar organisatie.

Eén zuster zei: „Ik zal nooit vergeten hoe de zendelingen mij voor het eerst meenam naar de kerk, naar die kleine gemeente in mijn geboorteplaats Santa Rose (Filippijnen). Ik had nog nooit van de zustershulpvereniging gehoord, maar die lieve zusters namen mij liefdevol op.”

Een andere zuster zei: „Het zusterschap heeft een heel nieuwe betekenis voor mij gekregen. Mijn man is een paar jaar geleden plotseling gestorven, en ik had het gevoel dat mijn hele wereld was ingestort. Maar net zo plotseling werd ik omringd door geweldige zusters die mij hielpen mijn last te dragen. Ik kan altijd een beroep op ze doen. Ons wekelijkse bezoek aan de tempel verschaft mij zo'n vrede en troost. Ik schep vreugde in dit fijne zusterschap.”

Zij waren waarlijk geen vreemden meer, maar medeburgers met de heiligen (zie Eef. 2:19). Zij waren leden van zijn kerk – het koninkrijk van God op aarde.

Tijdens deze vergadering, moest ik denken aan wat de kerk heeft gedaan voor mij, mijn vrouw, mijn gezin, de mensen van de wijken waartoe ik behoord heb, de armen en noodlijdenden onder ons, de hele mensheid. Die dag werd mijn geest even geraakt, ik voelde mij als een kind dat een schat had ontdekt. Ik had gevoels die ik niet precies kan uitleggen, maar ik zag in hoe de kerk mij, en vele anderen die haar echt aanvaard hebben en er actief in zijn, heeft gezegd.

Van alles dat Christus wil dat wij begrijpen en ontvangen staat de grote macht centraal, die tot ons komt wanneer wij tot Hem naderen door onze daden, onze barmhartigheid en de verandering die wij ondergaan naarmate wij als Hem worden. Ons leven is een proeftijd, een periode van groei en keuze, een tijd om ons „voor te bereiden God te ontmoeten”. Hij heeft ons zijn Geest gegeven om ons te leiden, en zijn waarheid en kerk om ons aan te sporen deze machten te herkennen en te gebruiken. Het was de jonge Alma, een geweldige leider uit het Boek van Mormon die aanvankelijk tegen de beginstelen en leringen van de kerk vocht, die met stomheid geslagen werd maar, nadat de kerk gevast en gebeden had, zichzelf hervond en deze woorden sprak:

„Want, zeide hij, ik heb mij van mijn zonden bekeerd, en ben door de Here verlost; ziet, ik ben uit de Geest geboren.

„En de Here zeide tot mij; verwonder u niet, dat heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle natiën, geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren; ja, geboren uit God, van hun zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan zijnde, en door God verlost, worden zij Zijn zonen en dochteren;

„Aldus worden zij nieuwe schepselen; en als zij dit niet doen, kunnen zij gezinszins het koninkrijk Gods beërven” (Mos. 27:24–26).

Alma was een nieuw mens geworden, geboren uit de Geest. Daarna maakte hij zich sterk voor de opbouw van het koninkrijk van God op aarde door middel van de leringen van Christus en de vestiging van zijn kerk – dezelfde kerk die hij had verworpen en bespot. De kerk is noodzakelijk voor het veranderen van ons leven, om een nieuw mens te worden.

Wanneer ik nadenk over de zegeningen van de kerk in het leven van de zoons en dochters van God, komen er honderden herinneringen bij mij op, zoals:

- De tijd die ik met andere opgroeiende jonge mannen en vrouwen doorbracht in het jeugdwerk, de zondagsschool, de priesterschap, de OOV en het seminarie, waar de activiteiten altijd binnen de grenzen waren die de Heer gesteld heeft en waar eeuwige waarheden werden onderwezen en nog eens onderwezen om ons te sterken en ons een middel te verschaffen waarmee we waarheid van dwaling konden onderscheiden.

- De tijd, jaren geleden, dat we in een groter wijk met vele jonge gezinnen woonde – in een buurt die Morningside Heights heette. (We noemden de buurt Morning Sickness Heights, omdat er zoveel jonge gezinnen waren.) (Morning sickness is de misselijkheid die vooral 's morgens optreedt in het begin van een zwangerschap – vert.) Als bisschop had ik het voorrecht met 60 à 70 achtjarige een doopgesprek te hebben. En er was er niet een die niet van de Heiland hielde of die niet de wet van tiende begreep en naleefde. Dat was een van de zegeningen die getrouwe ouders en geweldige leerkrachten van het jeugdwerk en de zondagsschool der kerk overbrachten op deze kinderen.

- Toen ik over een commissaris van politie, lid van de kerk, hoorde die in Californië werd gehuldigd als politiemann van het jaar en zei: „Alles wat ik weet over organisatie is wat ik in de kerk geleerd heb. Ik heb mijn bureau net zo georganiseerd als mijn ring. Ik heb een hoge raad en bisschappen verspreid over de stad. Ik noem ze zo niet, maar het is hetzelfde.”

- De ervaringen in de kerk toen ik mijn vrouw en dochter en vele andere vrouwen regelmatig een gezin zag bezoeken om een

austistisch kind te leren kruipen.

• Die keer dat ik een huilende vader zag die was geactiveerd en in onze ringconferentie zijn armen om zijn beide zoons had geslagen en zei: „Waar zouden we zonder de kerk zijn?”

En zo kan ik nog wel even doorgaan. De kerk van Jezus Christus is de organisatie die de Heiland stichtte toen Hij in Palestina op aarde was, en later in Amerika, en in 1830 toen Hij haar herstelde om het mensdom te vervolmaken en te verhogen. De kerk en haar functies zijn onmisbaar voor het plan van God.

• De kerck verschaft alle leringen van de Heiland.

• De kerck oefent het hemelse gezag uit, te beginnen bij een profet van God tot ieder gezin in de kerck.

• De kerck verschaft de verlossende verordeningen van het evangelie, met inbegrip van de heilige, eeuwige begiftiging en verzegeling in het huis van God, een volheid van alles wat de Vader heeft.

• De kerck verschaft broederschap en zusterschap met anderen, waar zij ook mogen zijn. Een lid van de kerck maakt onmiddellijk deel uit van een gemeenschap Gods met vrienden. Het is een tevluchtsoord uit de wereld, waarin voor ieder lid wordt gezorgd en rekenschap afgelegd.

• De kerck helpt ons zelfzucht en onzekerheid te overwinnen door anderen, gezien over een heel leven, op honderden manieren te dienen. Onze beste herinneringen zijn de contacten die we hadden toen we samen dienden.

• De kerck is een wijze van leven en heeft organisaties in het leven geroepen, waardoor wij en onze kinderen ons – ook toekomstig – kunnen ontwikkelen, die de wereld benijdt. Liefdevolle leiders en leerkrachten verschaffen warmte, geborgenheid, activiteiten, muziek, toneel en sport alsook de leringen van de Heiland om ons te leren hoe wij Hem moeten liefhebben, zoals Hem kunnen worden en anderen kunnen dienen. Onze zevenjarige kleinzoon heeft, dankzij het jeugdwerk en het voorbeeld van zijn vader, de rijke invloed ontdekt van het Nieuwe Testament en draagt nu een klein bijbelkje bij zich waar hij vaak in leest.

Onze jonge vrouwen proberen geloof, gebed, eigenwaarde, kennis, keuzevrijheid en verantwoordelijkheid, integriteit, de goddelijke aard en goede werken in hun leven te verwerven, om begrip te krijgen van hun toekomstige rol in deze wereld en de eeuwigheid. Door de vele dienstbetoenprojecten die zij uitvoeren, delen zij hun leven, hun getuigenis en hun invloed om anderen te helpen tot Christus te komen.

Jaren geleden werd er in Michigan een

jongeman verliefd op een HLD-meisje. Zij vertelde hem ronduit en met grote liefde dat zij de macht van het priesterschap bij haar thuis wilde voelen en de zegen van een eeuwig gezin wilde hebben. Zij vertelde hem ook dat zij alleen met iemand trouwde die haar die zegeningen kon geven. De leringen die zij had ontvangen hadden wortel geschoten, de zaden van geloof, kennis en keuze waren ontsproten en zij wist dat zij waar waren. De jongeman voelde haar geest en wilde het evangelie horen. Nadat hij erachter was gekomen dat het evangelie waar was, wilde zijn vader geen toestemming geven voor zijn doop. Een goede herder, de bisschop van het meisje, ging naar de vader en hielp hem de waarde van die jonge vrouw inzien, van haar normen, van de kerck en het werkelijk belangrijke in het leven. De vader werd op de dag van de doop van zijn zoon geroerd toen hij ongeveer 20 jonge mannen en vrouwen van de kerck zag. Hij vroeg of die zendingen hem wilden onderwijzen. Een jonge vrouw had zich de goddelijke aard eigengemaakt en was in staat de kostbare waarheden met anderen te delen.

En hoe staat het met onze jongemannen, eigenlijk allemaal mannen, die leren hoe zij het priesterschap van God moeten uitoefenen? George Romney, voormalig gouverneur van Michigan en voormalig directeur van American Motors, zei eens het volgende tot de jongemannen in een ringconferentie: „Jongens, ik wil jullie iets vertellen. Ik heb nooit een graad gehaald in bedrijfskunde. Het succes dat ik gehad heb in de zakenwereld dank ik aan de training die ik in deze kerck heb ontvangen.”

Onlangs leerden wij een heel waardevolle les van onze president Ezra Taft Benson, over de waarde van de kerck in zijn leven en in het leven van jongens. Als hopman heeft hij onze jongens jarenlang onderwezen en hij kan bogen op honderden ervaringen met hen. En het resultaat daarvan zagen wij een paar maanden geleden toen bijna al die scouts zich verzameld hadden in deze tabernakel – een getuigenis voor wat er in deze kerck voor hen gedaan is. Ja, deze kerck is het instrument van God. Zij is onmisbaar voor de zaligheid van de mens.

Luister naar wat president David O. McKay over de kerck heeft gezegd: „Elk aspect van (de kerck) lijkt mij toepasbaar op het welzijn van het mensdom. Neem de quorums van de priesterschap, daarin zie ik mogelijkheden tot het ontwikkelen van de broederschap en broederlijke liefde die essentieel is voor het geluk van het mensdom. In deze quorums en in de hulporganisaties van de kerck zie ik mogelijkheden tot intellectuele ontwikkeling, tot sociaal dienstbetoen. In het gerechtelijke aspect van de kerck zie ik

volvoedende mogelijkheden om onenigheid bij te leggen, om harmonie in de samenleving te brengen, om gerechtigheid te laten wedervaren, en om de vrede te bewaren. In de kerkelijke organisatie zie ik mogelijkheden tot sociaal welzijn die in geen één andere organisatie in de wereld gevonden worden.

„Aldus worden Christus en zijn kerck mijn ideaal, mijn inspiratie. Ik denk dat het het hoogste ideaal is waar een mens naar kan streven. (. . .)

„Mij is niets in de wereld bekend dat zelfs maar in de schaduw kan staan van Christus' kerck als een anker voor de ziel!” (*Treasures of Life*, verzameld door Clare Middlemiss, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1962), blz. 3-4).

Mag ik een ieder binnen het bereik van mijn stem uitnodigen om de zegeningen van De Kerck van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen na te streven – haar belangrijke, eeuwige zegeningen, haar programma's en activiteiten, haar mogelijkheden om te dienen en om één van hart en één van geest te zijn – en te streven naar de vrede die de Heiland beloofd heeft. Het Eerste Presidium heeft een uitnodiging uitgevaardigd aan allen, die om wat voor reden dan ook afgedwaald zijn van de kerck, om terug te komen, naar huis te komen, want u bent nodig en we houden van u: De Heer en zijn kerck zullen u en uw gezin zegenen – ja, tot in de eeuwigheid.

Laten we elke mogelijkheid tot dienstbetoen in zijn kerck aangrijpen met vol voornemen des harten en groot verlangen, want daardoor wordt de ziel verruimd, vervolmaakt en geheiligd. De woorden van de Heer, gegeven in februari 1829, geven de geest en het gevoel weer van het dienstbetoen in de kerck:

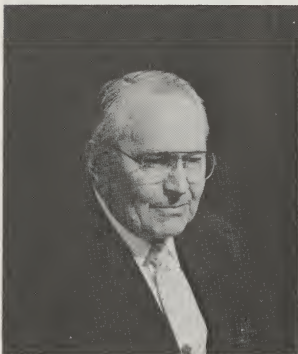
„Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan” (LV 4:2).

Geliefde broeders en zusters, deze kerck, tot welke het een groot voorrecht is te behoren, is de kerck van de Heer. Wij maken er deel van uit. Zij is ons leven tot zegen. Moge wij de ware geest voelen van wat de Heer bedoelde en met anderen ijverig streven naar de zegeningen van de kerck. Ik weet met alle kracht van mijn ziel dat zij waar is, dat zij Gods instrument is om ons te helpen meer als zijn Zoon te worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„In de wereld”

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Moge wij, nu wij „in de wereld” leven, bijdragen tot de verbetering ervan door onze rechtvaardige levenswandel, onze dienst in rechtvaardige zaken en ons geloof dat het goede uiteindelijk over het kwade zal zegevieren.

Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, maar gij zijt niet van de wereld, want Ik heb u uit de wereld uitgekozen (zie Joh. 15:19).

Uit de leringen van de Heiland hebben we het gezegde „in de wereld, maar niet van de wereld” overgenomen. We zeggen dit meestal om aan te geven hoe belangrijk het is ons te vrijwaren van zonde en materialisme, wijdverspreide zaken in deze wereld. Natuurlijk is dat belangrijk – wij behoren er steeds op bedacht te zijn ons leven in harmonie te houden met de wetten van de Heer. Vandaag wil ik het echter over het eerste deel van de uitdrukking hebben: „In de wereld”.

We mochten „in de wereld” geboren worden en sterfelijke ervaringen opdoen. „In de wereld” worden we getest en beproefd. „In de wereld” zijn we in de gelegenheid deel te nemen aan heilige, verlossende verordeningen die ons nasterfelijke leven bepalen. „In de wereld” hebben wij de gelegenheid te dienen en bijdragen te leveren ten behoeve van de mensheid. Het is in deze wereld dat de Heiland zal verschijnen.

Onze hedendaagse profeten hebben ons aangemoedigd onze plichten ernstig op te vatten nu wij „in de wereld” zijn. President David O. McKay heeft gezegd:

„De verantwoordelijkheid om de wereld te tonen dat het evangelie van Jezus Christus haar problemen kan oplossen rust op de schouders van de mensen die dat beweren. (...) Ook ik geloof dat elk wereldprobleem opgelost kan worden door gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie van Jezus Christus. (...)”

De oplossing voor de grote wereldproblemen vindt men in de kerk van Jezus Christus. Er zijn niet alleen voldoende voorzieningen getroffen voor de behoeften van het individu, maar ook voor naties en groepen naties. Ik besef dat dit een boute bewering is. (...) Het is eenvoudigweg de toepassing van Gods plan op de wereldproblemen. U die het priesterschap draagt, heeft in dit produktieve moment van de wereldgeschiedenis een grotere verantwoordelijkheid dan de kerk ooit tevoren heeft gehad. Ik herhaal: als wij beweren dat we de waarheid bezitten, is het de plicht van iedere heilige der

laatste dagen zo te leven, dat wanneer de mensen van de wereld, in antwoord op de oproep, de vruchten van de boom komen proeven, zij deze heilzaam en goed vinden.

„De Heer helpe ons aan de wereld te bewijzen, dat wij datgene bezitten waar de wereld naar verlangt; en wanneer zij het zien, moge zij weten als u weet, en ik weet, dat het eeuwige evangelie het licht voor de wereld is. (Gospel Ideals, Salt Lake City: The Improvement Era, 1953, blz. 5.)”

Ik vond een klassiek voorbeeld in het Oude Testament van iemand die „in de wereld” leefde en die beïnvloedde door zijn rechtvaardige levenswandel. De geboorte van deze jongeman vond op een tijdstip in de geschiedenis plaats, dat het onwaarschijnlijk was dat iemand uit Israël een zinvolle bijdrage kon leveren aan de wereld.

Na de dood van koning Salomo in 975 v. Chr., kwamen de tien stammen in opstand en scheidden zich af van de stam Juda. Een verdeeld Israël was niet bij machte zijn territorium te verdedigen tegen de andere mogendheden in dat gebied. Egypte en Assyrië bezetten om de beurt het land Israël. In het jaar 607 v. Chr. vielen Assyrië en de noordelijke provincies in handen van de Meden, terwijl Syrië een gemakkelijke prooi was voor de Babyloniërs.

Terwijl deze krachtmeting in volle gang was, zag Egypte zijn kans schoon Palestina aan te vallen. De koning van de Babyloniërs zond zijn zoon, Nebukadnessar, om de Egyptenaren terug te slaan. Terwijl de strijd tegen de Egyptenaren in alle hevigheid woedde, stierf de koning en werd Nebukadnessar de heerser van Babylonië. Hij zegevierde over de Egyptenaren en heerste over heel Syrië tot aan de Egyptische grens. Hij zaaide verschrikking, verpulverde zijn vijanden met vuur en zwaard, en verzwakte hen door massale deportaties naar andere

(V.l. n. r.) de ouderlingen Russel M. Nelson, Dallin H. Oaks en David B. Haight, allen van het Quorum der Twaalf.

delen van zijn rijk.

Het was middenin dit door oorlog geteisterde tijdperk dat Daniël werd geboren. Als jongeling werden hij en enkele andere Hebreërs weggevoerd en opgeleid als hovelingen aan het hof van Nebukadnessar. Zij werden uitgekozen vanwege hun wijsheid, kennis en intelligentie. Alsdan kwam Daniël in een vreemd land terecht met vreemde gebruiken en een volkomen andere religieuze achtergrond (zie Dan. 1.)

Daniëls eerste confrontatie met „de wereld“ kwam toen het hoofd van de hovelingen hem in naam van de koning gebod wijn te drinken en „koninklijke spijze“ te eten. Daniël „nam zich voor, zich niet te verontreinigen met de koninklijke spijze of met de wijn die de koning placht te drinken“ (Dan. 1:8).

Het hoofd van de hovelingen redeneerde dat de koning hem verantwoordelijk had gesteld voor de opleiding van deze jongelieden en geboden had dat zij hetzelfde moesten eten en drinken als de anderen. Als zij dat niet deden, zou de koning zien dat zij zwak en mager werden, en het hoofd zeker laten ombrengen. Daniël smeekte of hij en zijn vrienden zich aan de leefwijze mochten houden die zij gewoon waren. Hij vroeg of zij tien dagen op groente en water mochten leven, waarna bekeken zou worden of zij niet gezonder waren dan de rest.

Daniël paste een interessante strategie toe. Hij betwistte de overtuigingen van de Babyloniërs niet. In plaats daarvan stelde hij een test voor die zou uitwijzen welke manier de beste was. De hoveling stond de test toe en de daaropvolgende tien dagen aten en dronken Daniël en zijn metgezellen niets anders dan datgene waarvan zij wisten dat het goed voor hen was. Na tien dagen bleek dat Daniël en zijn vrienden gezonder en sterker

waren dan de rest. Daniël kwam er snel achter dat hij, hoewel hij „in de wereld“ was, geen andere waarden hoefde aan te nemen.

Ik weet nog goed hoe ik als jonge zakenman door verschillende zakenrelaties uitgenodigd werd op diners, die vooraf werden gegaan door een borreluurtje. Daar voelde ik mij helemaal niet op mijn gemak. Na de eerste twee diners begon ik wat later te komen om het borreluurtje maar niet te hoeven bijwonen. Mijn baas was het daar helemaal niet mee eens, omdat ik de kans om goede relaties op te bouwen aan mij voorbij liet gaan. Maar toch vond ik het niet leuk gelegenheden te bezoeken waar ik de enige was die geen drankje in zijn hand had. Ik bleef me maar afvragen wat ik met mijn handen moest doen. Je kunt altijd een hand in je broekzak stoppen, maar twee handen in je zakken staat wat vreemd. Ik heb een tijdje een glaasje 7-Up in m'n hand gehouden, maar dat vond ik toch teveel lijken op sterke drank.

Uiteindelijk ben ik naar de kelner toegestapt en heb hem gevraagd of hij een drankje had, dat zich duidelijk onderscheidde van sterke drank. Hij ging de keuken in en kwam terug met een liter melk en schonk mij een glas in. Melk op een borreluurtje was opzienbarend. Het trok de aandacht en ik werd het voorwerp van plagerijen. Ik voelde mij aanvankelijk opgelaten, totdat ik tot de ontdekking kwam, dat ik met meer zakenlui in contact kwam dan op vorige bijeenkomsten. Het bleek mij dat ik niet van de normen van de kerk hoefde af te wijken om een goede zakenman te worden die bijdroeg tot zijn beroep. Eerder was het zo dat ik succes had, omdat ik vasthield aan mijn waarden.

Spoedig werd het gebruik in die gemeenschap om op de borreluurtjes een pak melk

klaar te hebben staan op de bar. Het verbaasde mij hoeveel relaties na verloop van tijd ook een glaasje melk kozen op het borreluurtje. Ik kwam er net als Daniël achter, dat anders te zijn in de wereld een paar interessante reacties tot gevolg had, maar dat gehoorzaamheid aan de wet van de Heer altijd gepaard gaat met zijn zegeningen. Is dat niet de boodschap van de openbaring die in de Leer en Verbonden staat?

„Er is een wet, vóór de grondlegging dèzer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond –

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.“ (LV 130:20–21.)

Behalve gehoorzaam te zijn aan het woord des Heren, zijn wij gewezen op onze taak het evangelie te verkondigen aan *alle* kinderen van onze Vader in de hemel. We lezen eveneens in de Leer en Verbonden:

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen; (. . .)

„En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

„Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

„En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indoen gij vele zielen tot Mij zoudt brengen! (LV 18:10, 13–16.)

Ik weet niet hoe wij die vreugde kunnen ervaren als we niet bereid zijn verder te kijken dan onze eigen vriendenkring in de

Bezoekers uit vele landen maken gebruik van de hoofdteléfonoom de toespraken in hun eigen taal te kunnen volgen.

kerk. We leven nu „in de wereld“. De christelijke beginselen, die het evangelie onderwijst, zijn nodig bij alles wat we doen en onder alle mensen.

De invloed die van onze acties afstraalt, kan op waardevolle wijze bijdragen tot de verbetering van de wereld. Een rechtvaardig voorbeeld kan anderen ertoe brengen de norm te aanvaarden die de Heer voor zijn kinderen heeft gesteld. Daardoor kunnen er zielen geleid worden tot het licht van het evangelie, sommigen zullen tot de kerk toetreden, anderen niet. Het omarmen van het evangelie is een persoonlijke beslissing, en wij begrijpen en respecteren altijd de rechten van het individu, maar hoe kunnen we ooit verwachten dat de wereld de rechtvaardige beginselen aanvaardt die de Heer heeft geopenbaard om zijn kinderen te leiden, als we onze invloed in de wereld niet laten gelden?

Wat hebben onze regeringen normen nodig die integriteit bevorderen! Wat heeft onze samenleving maatstaven nodig om fatsoenlijkheid te bepalen! Wat hebben onze leefgemeenschappen voorbeelden van pracht en netheid nodig! Wat hebben onze scholen voortdurend aanmoediging en assistentie nodig bij het in stand houden van hoge educatieve normen! Liever dan te kla-

gen over de richting waarin deze instellingen zich voortbewegen, moeten wij onze invloed aanwenden en de juiste richting aangeven. Uit een geringe inspanning van een paar mensen kan zoveel goeds voortvloeien voor de hele mensheid.

Ik denk wel eens dat we geen moeite doen, omdat we bang zijn voor de tegenstand waarop we kunnen stuiten. En weer vinden we in de persoon van Daniël een voorbeeld van iemand die de tegenstand, die hij „in de wereld“ ondervond, frontaal benaderde en in staat was in zijn omgeving veel invloed ten goede te doen gelden. Naarmate Daniël's talenten door de koning werden ontdekt, werd hij een gewaardeerde raadgever. Velen waren jaloers op de positie die deze buitenstaander verkregen had en zij probeerden hem weg te zuiveren. Zij bedachten een nieuwe wet die Daniël ervan moest weerhouden tot God de eeuwige Vader te bidden. Zij die deze wet overtraden werden in de leeuwenkuil gevoerd. Daniël werd biddend aangetroffen en de straf werd uitgesteld. Maar wegens Daniël's geloof in God, deden de leeuwen hem geen kwaad.

Zelfs met de uitdagingen die het naleven van het evangelie met zich meebrachten, was Daniël in staat boven de conflicten uit te groeien. De Heer zegende en beschermde

hem in zijn dienst.

Niet alleen was de koning gebaat bij Daniël's diensten, het hele land voer wel bij het geloof dat Daniël in zijn God had. De koning vaardigde een decreet uit, dat alle mensen in het koninkrijk de ware en levende God moesten aanbidden, de God die door Daniël aanbeden werd. Hoe omvangrijk was de kracht van het dienstbetoon van een rechtvaardige man, die zovelen beïnvloedde met zijn werk „in de wereld“ waarin hij leefde! Hoe doeltreffend zullen de gevolgen van ons dienstbetoon zijn als we, op onze eigen manier, dienen „in de wereld“ waarin wij leven!

Moge wij het benodigde geloof hebben om ons vertrouwen in de Heer te stellen en ons geen zorgen te maken over de machten die zeker op zullen staan tegen rechtvaardigheid. Moge wij de moed hebben voort te gaan in de zaak van de waarheid.

Moge wij, nu wij „in de wereld“ leven, bijdragen tot de verbetering ervan door onze rechtvaardige levenswandel, onze dienst in rechtvaardige zaken en ons geloof dat het goede uiteindelijk over het kwade zal zegevieren.

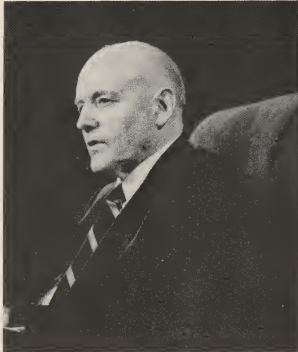
Ik getuig tot u in de naam van Jezus Christus, dat we bezig zijn met het werk van de Heer. Amen. □

Hij is opgewekt

President Howard W. Hunter
Waarnemend president van de Raad der Twaalf

„De opstanding is stellig het middelpunt van het geloof van iedere christen; zij is het grootste van alle wonderen die zijn verricht door de Verlosser van de wereld.”

aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen" (2 Ne. 9:8).

De opstanding is stellig het middelpunt van het geloof van iedere christen; zij is het grootste van alle wonderen die zijn verricht door de Verlosser van de wereld. Zonder de opstanding zijn wij inderdaad van alle hoop verstoken. Sta mij toe de woorden van Paulus aan te halen:

„Indien er geen opstanding der doden is (. . .) dan is immers onze prediking zonder inhoud (. . .) Dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn, want dan hebben wij tegen God in getuigd, dat Hij de Christus opgewekt heeft (. . .) indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden" (1 Kor. 15:13, 15, 17).

Reis samen met mij terug in de tijd naar die slottaferelen in het Heilige Land. Het einde van het sterflijke leven van de Heer was aanstaande. Hij had de zieken genezen, de doden opgewekt en de Schriften uitgelegd, met inbegrip van de profetieën over zijn eigen dood en opstanding. Hij zei tegen zijn discipelen:

„Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen.

„En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en ten derden dage zal Hij opgewekt worden" (Matt. 20:18-19).

Daar in Jeruzalem spraken de Sadduceeën Hem aan en vroegen Hem over de opstanding. Zij waren van plan geweest om Hem in het nauw te drijven, maar Hij onderwees hun de eenvoudige waarheden van het levende evangelie. „Hebt gij niet gelezen," vroeg Hij, „wat door God tot u gesproken is" toen Hij zei:

„Ik ben de God van Abraham, en de God van Isaak, en de God van Jakob? Hij is niet een God van doden, maar van levenden. En de scharen, die dat hoorden, stonden ver-

steld over zijn leer" (Matt. 22:31-33).

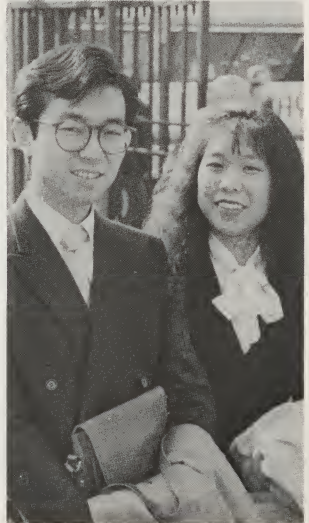
Later, toen zij bijeen waren om de Pascha te vieren, namen Jezus en zijn apostelen van de heilige zinnebeelden die Hij instelde tijdens dit laatste gezamenlijke avondmaal, waarna zij zich naar de Olijfberg begaven.

Tot het einde toe een leraar, zette Hij zijn verhandeling voort over het thema van het offerlam. Hij vertelde hun dat Hij zou worden geslagen en dat zij verstrooid zouden worden zoals een kudde zonder herder. „Doch nadat Ik zal zijn opgewekt," zei Hij, „zal Ik u voorgaan naar Galilea" (Matt. 26:32).

In de daaropvolgende uren zweette Hij droppels bloed, werd Hij gegeseld door dezelfde leiders die beweerden de beheerders van zijn wet te zijn, en gekruisigd te midden van misdadigers. Het was zoals koning Benjamin in het Boek van Mormon had geprofeet: „Zie, Hij zal verleidingen en lichaamspijn, honger, dorst en vermoedigheid doorstaan; ja, meer dan de mens kan verdragen, zonder te sterven; want zie, uit iedere porie zal bloed komen, zo groot zal Zijn smart zijn voor de goddeloosheid en gruwelen van Zijn volk (. . .)

„Zie, Hij komt tot de Zijnen, opdat de zaligheid tot de kinderen der mensen moge komen (. . .); en ondanks dit alles zullen zij Hem voor een mens houden en zeggen, dat Hij de duivel heeft; en zij zullen Hem geselen en kruisigen" (Mos. 3:7, 9).

Wij hebben de profeet Alma te danken

Op dit prachtige en heilige paasweekend zal vast geen leerstelling het thema zijn van meer preken of het onderwerp van meer lof dan de leerstelling van het zoenoffer en de letterlijke opstanding van de Heer, Jezus Christus. En zo hoort het ook met Pasen en op elke andere tijd van het jaar, want er is geen belangrijker leerstelling in de christelijke canon dan die van de opstanding van de Zoon van God. Door Hem is de opstanding teweeggebracht van alle mannen, vrouwen en kinderen die ooit op aarde zijn geboren – of ooit geboren zullen worden.

Ondanks het grote belang dat wij in onze leer aan de opstanding hechten, hebben velen van ons de geestelijke betekenis en eeuwige grootsheid ervan wellicht nog niet ten volle begrepen. Als we dat wel hadden gedaan, dan zouden we ons, net als Jakob, de broeder van Nephi, verwonderen over haar schoonheid, en we zouden huiveren bij de gedachte aan het alternatief waarmee wij geconfronteerd waren als wij deze goddelijke gave niet hadden ontvangen. Jakob schreef: „O, de wijsheid Gods, Zijn barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vlees niet meer zou opstaan, zouden onze geesten

voor onze kennis van de volle mate van zijn lijden:

„Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.

„En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden“ (Alma 7:11–12).

Denk daar eens over na! Toen zijn lichaam van het kruis werd afgehaald en haastig in een geleend graf werd gelegd, had Hij, de zondeloze Zoon van God, niet alleen de zonden en verledingen op zich genomen van iedere mensenzijde die bereid is zich te bekeken, maar ook al onze krankheden en verdriet en pijn van welke aard dan ook. Hij leed onder die bezoeken zoals wij eronder lijden, naar het vlees. Hij doorstond ze alle. Hij deed dat om zijn barmhartigheid en zijn vermogen om ons boven iedere aardse beproeving uit te tillen, te vervolmaken.

Maar er was nog één stel ketenen te verbreken voor de verzoening volledig kon zijn: de banden des doods. De profeten uit het Oude Testament hadden onderwezen dat de opstanding zeker en algemeen zou zijn. Ook de profeten uit het Boek van Mormon brachten de leerstelling van de opstanding met grote duidelijkheid naar voren. Nephi schreef:

„Ziet, zij zullen Hem kruisigen; en nadat Hij drie dagen lang in het graf zal hebben gelegen, zal Hij uit de doden opstaan, en er zal genezing onder Zijn vleugelen zijn; en allen, die in Zijn naam zullen geloven, zullen zalig worden in het koninkrijk Gods“ (2 Ne. 25:13).

En Samuël de Lamaniet profeteerde tot de Nephieten:

„Want ziet, Hij moet zeker sterven, opdat zaligheid moge komen; ja, het is passend en noodzakelijk, dat Hij sterft om de opstanding der doden teweeg te brengen, zodat de mensen daardoor in de tegenwoordigheid des Heren kunnen worden gebracht“ (Hel. 14:15).

Henoch kreeg de tijd van de komst van de mensenzoon in een visioen te zien:

„En de Heere zeide tot Henoch: Zie! En hij zag, en aanschouwde den Zoon des Mensen verhoofd aan het kruis, naar de wijze der mensen;

„En hij hoorde een luide stem; en de hemelen werden verduisterd; en alle scheppingen Gods treunden; en de aarde kreun-

de; en de rotsen scheurden; en de heiligen stonden op en werden ter rechterhand van den Zoon des Mensen met een kroon van heerlijkheid gekroond;

„En alle geesten, die in de gevangenis waren, kwamen te voorschijn, en stonden ter rechterhand Gods; en de overigen werden in ketenen der duisternis gehouden tot aan het oordeel van den groten dag“ (Moz. 7:55–57).

Bij het eerste ochtendgloren van die derde dag, hadden Maria van Magdala en „de andere Maria“ zich naar het graf begeven waarin zijn levenloze lichaam was gelegd. Eerder waren de overpriesters en de Farizeeën naar Pilatus gegaan en hadden hem overreed om een wacht bij het graf te plaatsen, „anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden“ (Matt. 27:64). Maar twee machtige engelen hadden de steen weggewenteld van de ingang van het graf, en de zogenaamde bewakers hadden bij het zien daarvan in doodsangst de benen genomen.

Toen de vrouwen bij het graf kwamen, troffen ze het open en leeg aan. De engelen waren gebleven om hun het grootste nieuws te vertellen dat ooit door mensenoren was gehoord: „Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft“ (Matt. 28:6).

De opstanding van Jezus Christus werd onmiddellijk gevolgd door de opstanding van andere rechtvaardige zielen. Matteüs vermeldt: „... de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt.

„En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen“ (Matt. 27:52–53).

In de dagen die op zijn opstanding volgden, verscheen de Heer aan velen. Hij liet hun zijn vijf bijzondere wonden zien. Hij wandelde en sprak en at met hen, alsof Hij heel zeker wilde bewijzen dat een opgestaan

lichaam inderdaad een fysiek lichaam is van tastbaar vlees en beenderen. Later diende Hij de Nephieten, die Hij gebod: „Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen, en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.

„En de schare trad toe, en stak de handen in Zijn zijde, en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, tot dat zij dit allen hadden gedaan, en met hun ogen zag en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen“ (3 Ne. 11:14–15).

Het is de taak en de vreugde van alle mannen en vrouwen overall om „deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben (getuigd)“ (Ether 12:41) en om het geestelijke getuigenis van zijn goddelijkheid te hebben. Het is het recht en de zegening van allen die ootmoedig zoeken om de stem van de Heilige Geest te horen, die getuigt van de Vader en zijn opgestane Zoon.

Als iemand die geroepen en gerdend is om tot de hele wereld van de naam van Jezus Christus te getuigen, verzeker ik u nu, in deze paastijd, dat Hij leeft. Hij bezit een heerlijk, onsterfelijk lichaam van vlees en beenderen. Hij is de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Hij is de Heiland, het licht en het leven van de wereld. Na zijn kruisiging en dood verscheen Hij als opgestaan Mens aan Maria, aan Petrus, aan Paulus en aan vele anderen. Hij toonde zich aan de Nephieten. Hij heeft zich getoond aan Joseph Smith, de jonge profet, en aan vele anderen in onze beleding. Dit is zijn kerk, die Hij leidt door zijn profet, Ezra Taft Benson. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Carlos E. Asay en ouderling John H. Groberg van het Eerste Quorum der Zeventig.

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, ik zal nu de algemene autoriteiten en algemene functionarissen en leidsters van de kerk ter steunverlening aan u voorstellen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor Marion G. Romney steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, met Howard W. Hunter als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als leden van het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van vijf jaar: Robert Edward Sackley en Larry Lionel Kendrick; en wij stellen voor alle algemene autoriteiten steun te verlenen die nu in functie zijn.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend

algemeen bestuur jeugdwerk.

Allen die kunnen instemmen met een woord van dank aan deze zusters, voor hun toegewijde diensten in hun respectieve roepingen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor steun te verlenen aan zuster Michaelene P. Grassli als algemeen presidente van het jeugdwerk met Betty Jo Nelson Jepsen als eerste raadgeefster en Ruth Broadbent Wright als tweede raadgeefster.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals deze momenteel in functie zijn.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij nodigen de nieuw geroepen algemene autoriteiten en het algemeen presidium van het jeugdwerk uit plaats te nemen op het podium. □

door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Zuster Dwan J. Young heeft een oproep aanvaard om haar man te vergezellen in zijn roeping als president van het Zendinggebied Canada Calgary. Het is dus nodig om haar te ontheffen als algemeen presidente van het jeugdwerk. Tevens ontheffen wij haar raadgeefsters, Virginia B. Cannon en Michaelene P. Grassli en alle leden van het

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, president Ezra Taft Benson; president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen*

Ter vaststelling van de doelmatigheid van het beheer van de ontvangsten en uitgaven van de algemene middelen van de kerk en de door haar bestuurd organisaties, hebben we het systeem doorgenomen van begroting, boekhouding en verificatie, en de daarmee verband houdende financiële overzichten van de kerk voor het jaar dat op 31 december 1987 eindigde, evenals de manier waarop de ontvangsten en uitgaven van fondsen werden beheerd.

Alle uitgaven van algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van het Eerste Presidium en waren in overeenstemming met begrotingsprocedures. De begroting is goedgekeurd door het comité tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bischof. Het bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling Financiën en verslagen maakt gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding en de verschillende activiteiten van de kerk.

De afdeling Verificatie, die bestaat uit gediplomeerde accountants en gelijkwaardig gediplomeerde verificateurs en onafhankelijk opereert van alle andere afdelingen, verricht financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden doorlopend plaats voor afdelingen van de kerk en andere door de kerk geleide organisaties betrokken bij de wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, scholen, administratiekantoren en afdelingsactiviteiten. De omvang en taak van de afdeling Verificatie bij het beschermen van de kerkelijke middelen neemt toe met de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk.

De verificatie van lokale fondsen van ringen en wijken is in handen van ringverificateurs. De richtlijnen voor verificatie zijn vastgesteld door de afdeling Verificatie, terwijl deze afdeling ook controle houdt op de verificatierapporten. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de afdeling Financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling Financiën en verslagen, de afdeling Verificatie en de juridische vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de algemene middelen van de kerk, die gedurende het jaar dat op 31 december 1987 af liep, werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hiervoor door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ
Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1987

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden, heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven over de ontwikkeling en status van de kerk per 31 december 1987. (Onderstaande gegevens over het ledental zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over 1987, die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1666
Districten	379
Zendingsgebieden	205
Wijken	10907
Gemeenten in ringen	2812
Gemeenten in zendingsgebieden ..	2287
Soevereine staten met georganiseerde wijken of gemeenten	97
Afhankelijke gebiedsdelen met georganiseerde wijken of gemeenten	25

(Deze statistieken tonen een toename met 44 ringen en 617 wijken en gemeenten over 1987.)

Ledental

Ledental per 31 december 1987	6440000
--	---------

Groei in 1987

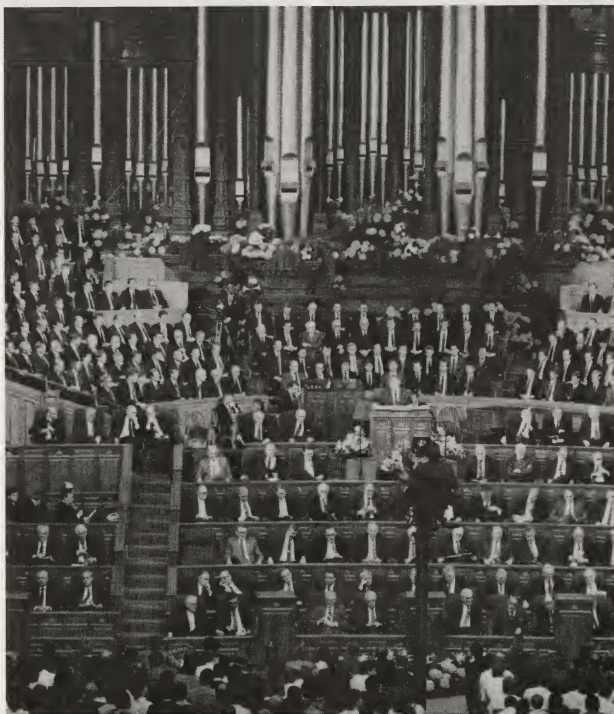
Toename ingeschreven kinderen	99000
Ingeschreven kinderen gedoopt	75000
Bekeerlingen gedoopt	227284

Zendingen

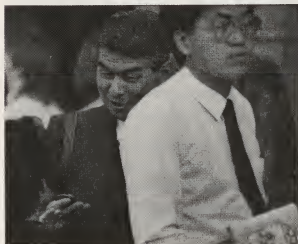
Full-time zendingen	34750
---------------------------	-------

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Franklin D. Richards, lid van het Eerste Quorum der Zeventig; Camilla Eyring Kimball, weduwe van president Spencer W. Kimball; Elva Taylor Cowley, weduwe van Matthew Cowley, voormalig lid van het Quorum der Twaalf Apostelen; Alexander Schreiner, 53 jaar organist in de tabernakel; Louise W. Madsen, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium van de ZHV. □

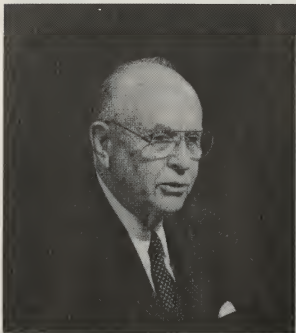
Het voorste gedeelte van de tabernakel tijdens de priesterschapsbijeenkomst. Let op de cameraman bovenop het hydraulische statief.

Onze Heer en Heiland

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Als wij zelfs maar in de minste mate gevoelig waren voor de weergalozе liefde van onze Heiland en voor zijn bereidheid om voor onze individuele zonden te lijden, dan zouden wij (. .) ons bekeren van al onze overtredingen.”

Ik heb gebeden dat de zegeningen van de hemel mijn inspanningen om vandaag tot u te spreken zouden vergezellen.

Het evangelie van Matteüs in het Nieuwe Testament vermeldt onder andere deze woorden van de Heiland: „Iedere goede boom (brengt) goede vruchten voort” (Matt. 7:17), en „zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen” – of zij goed of kwaad zijn (Matt. 7:20).

Terwijl Michael Watson het jaarverslag voorlas en de voortgaande groei en uitbreiding van de kerk in de hele wereld bevestigde, met een steeds toenemend aantal nieuwe bekeerlingen, dat steeds meer ringen en wijken mogelijk maakt wegens de grotere aantallen priesterschapsdragers en vrouwen in hun organisaties, en met het toenemende aantal zendelingen, dat meer nieuwe zendingsgebieden mogelijk maakt, voelde ik het branden in mijn ziel – een gevoel van goddelijke bevestiging en besturing van dit werk terwijl het „uit het verborgene” te voorschijn wordt gebracht (LV 1:30).

Dit is de kerk van onze Heer Jezus Christus en zij brengt inderdaad vruchten voort die Hem waardig zijn. Haar groei zal

onverminderd doorgaan wegens het geloof van haar leden en omdat meer mannen en vrouwen de gouden draden van waarheid, hoop en heil ontdekken terwijl zij de beginselen van het evangelie leren en „door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en (. .) vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron (. .) van hun geloof (is)” (Moro. 6:4).

Buiten onze kerk kijken velen verbaasd toe bij deze gestage uitbreiding, de populaire vrijdenkerij ten spijt. Wij hopen dat zij eens weet zullen hebben van de vreugde en het geluk die de heiligen te beurt vallen die zich vasthouden aan de ijzere roede van het evangelie, die waarheid die zij evenzeer koesteren als het leven zelf en die zij handhaven door hun bestendige geloof.

Wij zien het licht van het evangelie aanhoudend gloren als een aangename nieuwe dag na ondragelijke duisternis. Het verbreidt zich voortdurend in nieuwe gebieden en bevestigt daarmee de openbaring aan de profeet Joseph dat „de stem des Heren tot alle mensen (is) gericht en er is niemand, die zal ontkomen” (LV 1:2) en dat alle herten zullen worden doordrongen.

Het evangelie ademt nieuw leven en nieuwe hoop en een nieuwe en onbekende heiligheid in een woelige wereld. Wij zien dat en wij zien hoe het werk groeit en steeds onweerstaanbaarder wordt terwijl het zich verbreidt als het zachte kabbelen van de zee, die de kust waarop zij uitvloeit, verfrist.

Bij het aanschouwen van dit wonder dat zich in deze tijd blijft ontvouwen, moet ik denken aan het voorval in Handelingen, toen Petrus en de andere apostelen Jezus verkondigden en de Raad van de hogepriesters en de Sadduceeën trachten hen te beletten over Christus te spreken en te leren door hen in het huis van bewaring te zetten. Maar een engel van de Heer opende de deuren van de gevangenis, waarna zij opnieuw naar de tempel gingen om de mensen te onderwijzen. Gamaliël, een Farizeër en wet-

geleerde, hield de Raad tegen toen men de apostelen opnieuw gevangen wilden nemen en zei:

„Laat u niet in met deze mensen en laat hen geworden; want indien dit streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden, maar indien het uit God is, zult gij hen niet kunnen vernietigen; het mocht eens blijken, dat gij tegen God strijdt.

„En zij lieten zich door hem gezeggen, en na de apostelen voorgeroepen te hebben, lieten zij hen geselen en verboden hun te spreken in de naam van Jezus, en gaven hun de vrijheid.

„Zij dan gingen uit de Raad weg, verblijd, dat zij verwaardigd waren ter wille van de naam smadelijk behandeld te zijn” (Hand. 5:38–41).

En, hun roeping als bijzondere getuigen van Christus gestand doend, leerden en verkondigden de apostelen iedere dag in de tempel en aan huis, zonder ophouden, „dat de Christus Jezus is,” en die gekruisigd.

Onverschrokken bleven de apostelen vanouds de beginselen van het evangelie verkondigen, zoals wij dat ook vandaag doen, en de mensheid oproepen tot geloof in de Zoon van God, onze Heiland, en tot bekeerling – ja, om zich te bekeren, zich te laten dopen voor de vergeving van hun zonden en de Heilige Geest te ontvangen, zodat hun daarna zelfs nog hogere verordeningen van het evangelie bediend konden worden. Die apostelen vanouds verkondigden hun die de waarheid zochten, in alle duidelijkheid, dat wanneer de Heilige Geest op hen rustte en hun hart met vreugde vervulde, zij voor zichzelf van die leer zouden weten of die van God was of van de mens.

De Geest der waarheid voert mensen tot gerechtigheid, maar wij moeten een verlangen hebben om de waarheid te zoeken, om de tijd te nemen voor het ontwikkelen van geestelijke gewoonten en om gehoor te geven aan geestelijke indrukken als wij onze ziel in leven willen houden – en is dit niet het moment om daarmee te beginnen?

Iemand die spiritualiteit heeft ontwikkeld, zal misschien groot lijden en frustraties kennen, maar desondanks is hij in staat steeds vriendelijk en liefdevol te blijven. Hij heeft dat te danken aan een vermogen dat opwelt uit zijn geestelijke basis, die zijn handelen bepaalt en hem, zoals Nephi zei, aanspoort om met „een nieuwe taal” te spreken en zich, ondanks hinderpalen en tegenslagen, van zijn beste kant te laten zien.

Het is mijn verlangen om de zaak van de waarheid en de gerechtigheid te bevorderen en om, net als de apostelen vanouds, te getuigen van de goddelijkheid van Jezus de Christus.

Morgen is het Pasen! Overal op aarde zul-

Het Eerste Presidium en andere algemene autoriteiten nemen deel aan de samenzang.

len christenen de opstanding van onze Heer Jezus Christus gedenken. Hoewel de datum misschien niet helemaal juist is, behoort de paastijd ons ertoe te inspireren om de oneindige en eeuwige verzoening van Christus – „de eersteeling van hen, die ontslapen zijn” (1 Cor. 15:20) – te bestuderen en erover na te denken. De opstanding van Jezus uit het graf is de heerlijkste van alle boodschappen die het mensdom gegeven worden.

Ik geloof in Christus. Als heilige der laatste dagen geloof ik in Hem met mijn gehele hart. Onze uitnodiging tot allen luidt: „Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt,” zoals Moroni heeft gezegd, „en onthoudt u van alle goddeloosheid” (Moro. 10:32). Zonder enig voorbehoud verkondigen wij dat Hij de Zoon van God en de Heiland van de wereld is.

Joseph Smith, de eerste profeet in deze beleding, schreef:

„Wij geloven in God, de Eeuwige vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.

„Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden” (Art. 1 en 3).

Wij geloven dat Christus in de wereld kwam om het mensdom vrij te kopen van de lichamelijke en geestelijke dood die door de val van Adam in de wereld was gekomen, en dat door het vergieten van zijn onschuldig bloed alle mensen tot onsterfelijkheid wor-

den opgewekt, en dat zij die geloven en zijn wetten onderhouden, tot het eeuwige leven worden opgewekt.

De zaligheid wordt door alle eeuwen heen op dezelfde voorwaarden verkregen. Om het eeuwige leven te verkrijgen moet de mens in Hem geloven, zich van zijn zonden bekeren, zich in zijn naam laten dopen, de gave van de Heilige Geest ontvangen en tot het einde toe volharderen.

De Here God heeft in alle tijden zijn heilige profeten onder de mensen uitgezonden om deze dingen bekend te maken, zoals Hij dat ook nu doet (zie Mos. 3:13).

Koning Benjamin, een profeet uit het Boek van Mormon, ontving opdracht van een engel, die door de Heer was gestuurd, om zijn volk de komst van de Messias te verkondigen ruim een eeuw voor de geboorte van Christus, „dat ook zij van vreugde mogen zijn vervuld” (Mos. 3:4). Deze heilige profeet zei:

„Want zie, de tijd komt, (. .) dat de Here, de Almachtige, Die regeert, Die was en is van alle eeuwigheid (. .) zal nederkomen onder de menskinderen ()

„Zie, Hij zal verleidingen en lichaamspijn (. .) doorstaan, ja, meer dan de mens kan verdragen, zonder te sterven; (. .) uit iedere porie zal bloed komen, zo groot zal Zijn smart zijn voor de goddeloosheid en gruwelen van Zijn volk.

„En Hij zal worden genoemd: Jezus Christus, de Zoon van God, (. .) de Schep- per aller dingen sedert den beginne; (. .)

„Zie, Hij komt (. .) opdat de zaligheid (. .) moge komen door geloof in Zijn naam; en ondanks dit alles zullen zij Hem voor een mens houden (. .); en zij zullen Hem gese- len en kruisigen. „En ten derden dage zal Hij uit de doden opstaan” (Mos. 3:5, 7–10).

Koning Benjamin had uit een visioen geleerd dat Christus verzoening zou doen voor de zonden van het mensdom en de wereld zou oordelen. De vertellers uit het Nieuwe Testament, die metterdaad getuigen waren, bevestigden de profetische woorden van koning Benjamin met deze korte beschrijving:

Toen Maria van Magdala en Maria, de moeder van Jakobus zich, voor zonsopgang op de tweede ochtend na de kruisiging van Christus, met de verse specerijen en zalf die zij hadden bereid, naar het graf van Jezus gaven, ontdekten zij dat de steen afgewenteld was. Toen zij naar binnen keken en het lichaam niet vonden, haastten zij zich naar Petrus en de apostelen en zag de begrafenis- kleding liggen waar het lichaam van Jezus had gelegen. Johannes volgde hem naar binnen. En ondanks hun vrees, daagden bij hen de hoop, die later een zeker weten zou worden, dat Christus inderdaad was opgestaan. Maar tot nog toe had niemand Hem gezien. De twee verwonderde apostelen keerden te- rug naar hun broeders.

Maria was bij het graf gebleven en stond bij de ingang te wenen toen er iemand aan kwam lopen. Zij meende dat het de hovenier was en vroeg hem waar hij haar Heer had neergelegd. Jezus zei tot haar: „Maria!”

Jezus zelf stond voor haar, maar Hij was niet zoals zij Hem had gekend, want nu was Hij opgestaan en verheerlijkt. Toen herken- de ze onze Heer en ze moel wet naar voren zijn gestapt met de bedoeling Hem te omhel- zen, want Hij zei: „Houd Mij niet vast, want

Ik ben nog niet opgevaan naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God" (Joh. 20:17).

Een en al verbazing, spoedde zij zich gehoorzaam heen en herhaalde die heerlijke boodschap, die door alle toekomstige eeuwen heen hoopgevend zou zijn, waarna zij er haar eigen getuigenis aan toe voegde dat zij de opgestane Heer had gezien (zie Joh. 20: 1-18).

„De schuld is voldaan, de verlossing tot stand gebracht, het verbond vervuld, de gerechtigheid bevredigd, de wil van God gedaan," schreef president John Taylor, „en alle macht is nu in de handen van de Zoon van God gegeven – de macht van de opstanding, de macht van de verlossing en de macht van de behoudenis" (*Mediation and Atonement*, (Salt Lake City: Deseret News Co., 1882), blz. 171).

Conderden jaren voor de aardse bediening van Christus, schreef de profeet Jesaja als volgt over de vestiging van Zion en over Jehova als de ware God:

„Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; (. .)

„Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; (. .) en door zijn striemen is ons genezing geworden" (Jes. 53:4-5).

De volgende doordachte woorden uit een van de avondmaalslofzangen die wij zo graag zingen, drukken onze grote dankbaarheid uit voor onze Heiland:

*„Er was geen ander goed genoeg,
de losprijs te voldoen,
En Hij alleen kon ons de poort
des hemels opendoen.*

*Ja, teder, teder mint Hij ons!
O, minnen wij ook Hem,
Vertrouwen w' op Zijn kracht,
die redt, en luist' ren
naar Zijn stem!" (HL 215.)*

Ik herhaal de klassieke aansporing van de Heer. „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren" (Joh. 14:15).

Ontelbare zegeningen zijn beloofd aan hen die trouw en gehoorzaam zijn aan de wetten van God. Wanneer iemand eenmaal trouw en gehoorzaam is aan het licht en de kennis die hij heeft ontvangen, ontwikkelt hij niet alleen het vermogen om gebruik te maken van hetgeen hem is gegeven, maar ook zijn vermogen om meer kennis te ontvangen neemt toe, want nu begrijpt en waardeert hij de gave.

Mensen leren gehoorzaamheid door te gehoorzamen. Wij zien de vruchten ervan. Halfslachtige gehoorzaamheid is zonder be-

loning. Het evangelie noodt tot een kracht-dadige deelneming bij het naleven van de beginselen ervan. God gebiedt ons Hem te dienen met ons hele hart, met al onze macht, met al onze kracht, en met het allerbeste van onze intelligentie.

De Heiland zegt ons: „Uw geloften (moeten) alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd" (LV 59:11).

Als wij zelfs maar in de minste mate gevoelig waren voor de weergalozе liefde van onze Heiland en voor zijn bereidheid om voor onze individuele zonden te lijden, dan zouden wij ophouden met ons getreuzel, de lei schoonvegen en ons bekeren van al onze overtredingen.

Dat zou inhouden Gods geboden onderhouden en ons leven op orde brengen, onze ziel onderzoeken en ons bekeren van onze zonden, groot of klein. Het betekent onze naaste liefhebben, een voorbeeldig leven lei-

den – hoog op de lijst – een goede echtgenoot zijn. Het betekent onze kinderen leren – door voorbeeld en voorschrift – om in de wegen van waarheid en ernst te wandelen. Het betekent eerlijk zijn in zaken, anderen dienen – en daar hoort bij het verkondigen van het evangelie van Jezus Christus aan de hele wereld – en de behoeftigen liefdevol bijstaan.

Ik hoop dat wij allen de Heer zullen leren kennen en liefhebben door gehoorzaamheid aan zijn woord, en wel in die mate dat wij bij de gezegende kring zullen horen van hen die zijn kostbare woorden, die Hij sprak in de hof van Getsemane tijdens zijn laatste avond in de sterfelijkheid, hebben gehoord en geloofd: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt" (Joh. 17:3), waar ik mijn getuigenis aan toevoeg in zijn heilige naam. Amen. □

De zekerheid die voortvloeit uit het weten

Ouderling Angel Abrea
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ware kennis over God „geeft ons de moed, de kracht en de toegedaanheid om van Christus en zijn evangelie te getuigen zonder te letten op omstandigheden of uiterlijke factoren.”

Het verhaal gaat dat een reiziger eens vroeg aan een boer, die bij de deur van zijn stulpje zat: „Wordt het een goede katoenogst dit jaar?”

De boer antwoordde: „Die zal er niet zijn. Ik heb maar niks gepoot, ik was veel te bang voor de katoenkever.”

Toen hij dat te horen kreeg, vroeg de reiziger: „Komt er dan wellicht een grote maisogst?”

„Zelfde laken een pak,” was het antwoord. „Ik was bang dat we niet genoeg reizen zouden krijgen om de korrels riep te krijgen”

De reiziger hield aan: „Maar je zult toch zeker wel een goede aardappelogst hebben?”

„Niks daarvan. Geen pieper te zien; ik heb ze niet durven poten vanwege de insecten.”

Verbijsterd en enigszins ongeduldig vroeg de reiziger tenslotte: „Wat heb je dan eigenlijk wel gepoot?”

„Niks, meneertje,” was het antwoord. „Beter voorkomen dan genezen.”

Het antwoord van de boer is een goed

voorbeeld van een vals gevoel van veiligheid dat voortvloeit uit angst en gebrek aan overtuiging. Het is een schijnveiligheid die het gevolg is van onzekerheid en verwarring. Een denkbeeldige veilige weg, die absoluut verward en verdraaid is.

Stellig is dit een van de kwaden waar deze generatie mee behept is: de veiligheid van het niet doen, de veiligheid van het niet zijn. Het is hetzelfde soort kwaad waar de Heiland over sprak toen hij wees op de onbruikbaarheid van de onnutte slaaf, van de vijgeboom die geen vrucht droeg, het licht dat niet scheen, het zout dat zijn kracht had verloren.

Jezus Christus veranderde geen denkbeelden om verkeerde handelingen verenigbaar te maken met een vals realiteitsbesef; Hij verduidelijkt ze juist om neutraliteit en dubbelzinnigheid uit te bannen en schijnheiligheid en afwijkende handelingen aan het licht te brengen, waardoor Hij de norm aangaf waarnaar de kinderen van God zullen worden geoordeeld.

Hij omschreef de zaken zoals ze waren en gaf ons met het leven dat Hij leidde een duidelijk voorbeeld van de manier waarop wij allemaal behoren te leven en te handelen. Hij zei zelfs: „Want Ik heb u een voorbeeld gegeven” (Joh. 13:15).

Er zijn in deze tijd veel mensen die, net zoals de boer uit ons verhaal, wegens angst in hun gedachten vogelverschrikkers scheppen en uiteindelijk gaan geloven dat ze echt zijn. En zo gaan zij hun leven op valse beginselen baseren. Dat hun denkbeelden niet waar zijn, is niet belangrijk voor hen; die denkbeelden zijn de loopgraven die zij graven om zich te verdedigen tegen de angst, het lawaai dat zij maken om de waarheid te verdrijven. De „vogelverschrikker” van de veiligheid, bijvoorbeeld, is een verwarde en verdraaide nabootsing van ware veiligheid, die deze mensen de illusie verschaft die zij nodig hebben om verschillende situaties af

te wegen en om naar hun believen te handelen, waarbij zij een maatstaf gebruiken die niets met de realiteit te maken heeft.

Tegenover deze verdraaide opvatting van de waarheid, kunnen de heiligen der laatste dagen, die door openbaring de opdracht hebben ontvangen: „Neemt de naam van Christus op u, en spreek de waarheid met ernst” (LV 18:21), trots lijken en van ootmoed gespeend voor hen die deze onjuiste denkbeelden er op na houden. Dit komt doordat wij als trouw lid van de kerk vervuld zijn van een grote zekerheid, die voortvloeit uit ons sterke getuigenis van het evangelie, uit onze zekere kennis van de goddelijkheid van het werk dat wij ter hand hebben genomen, die ontvangen is door openbaring van de Heilige Geest.

Deze zekerheid en vastberadenheid om „te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood” (Mos. 18:9) zou, voor hen die eraan gewend zijn mentale vogelverschrikkers te gebruiken, op pochende trots kunnen lijken.

Maar zo is het niet. Het verwarren van trots met veiligheid en eigendunk met getuigenis geeft blijk van een gebrek aan begrip van hen die hun hart niet hebben laten verzachten door de Geest, die niet hebben ervaren wat Nephi ervoer toen hij zei: „Ik (riep) de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde, die mijn vader had gesproken” (1 Ne. 2:16).

In de meeste gevallen ligt het probleem niet bij de zaaiër, maar bij de grond waarin het zaad is gevallen, en heel vaak wordt de gene die vol zelfvertrouwen is, uitgedaagd door hen die onzeker zijn, niet noodzakelijk-kerwijs vanwege zijn zelfvertrouwen, maar omdat, in vergelijking, hun eigen onzekerheid evident wordt.

Het belangrijke punt is om niet te zoeken naar de oorzaken van de onzekerheid, maar om erachter te komen waarom de getrouwe leden van de kerk van Jezus Christus zo'n grote zekerheid in hun leven hebben.

Een machtig voorbeeld hiervan is de profeet Joseph Smith, die zocht naar een verklaring voor de vervolging die hij te verduren kreeg, maar tegelijkertijd getuigde van de waarachtigheid van zijn visioen:

„Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en zij hebben waargehouden tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgd, smaadden en ligende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van

de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.

„Wat de sektarische wereld aanging was ik nu trevendegesteld“ (JS-G 25-26).

Hoe had hij beter uitdrukking kunnen geven aan de wezenlijkheid van zijn visioen dan door te zeggen: „Ik wist het, en ik wist dat God het wist“?

Uit deze krachtige en vaste getuigenis, deze kennis uit de hemel, vloeide de zekerheid voort die blijkt uit de woorden van de profeet. Hoe kon het ook anders, daar Joseph Smith de zekere kennis had dat hij wist dat God wist wat hij wist?

Is dat trots? Zeker niet. Het is de zekerheid die gepaard gaat met kennis. Dit is een zekere kennis door de Heilige Geest, „Die op u zal komen en in uw hart wonen“ (LV 8:2).

Dit is de zekerheid die in het leven van trouwe heiligen der laatste dagen wordt aangetroffen, voortvloeiend uit een verandering die door de macht van de Geest te weeg wordt gebracht en die hen ertoe beweegt te getuigen van de goddelijkheid van het werk. Het is diezelfde bekering, diezelfde macht, diezelfde Geest die Alma meemaakte toen hij het volk tot bekering riep. In zijn streven om de mensen van hun vogelverschrikkers te bevrijden, zei hij: „Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet? Ziet, ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, waar zijn. En hoe denk gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?“

„Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is“ (Alma 5:45-46).

De wereld zal wellicht beweren dat dit blijf geeft van trots, maar de leden van het koninkrijk van de Heer, zij die niet met geleend licht leven, zij die voor zichzelf geen getuigenis hebben ontvangen dat dit werk waar is, noemen het zekerheid.

Het is het getuigenis, het is de ware kennis, dat „God ons niet heeft gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid“ (zie 2 Tim. 1:7). Dat geeft ons de moed, de kracht en de toegedaanheid om van Christus en zijn evangelie te getuigen zonder te letten op

omstandigheden of uiterlijke factoren. Maar voor de zwakken, de onzekeren of hen die zich afvragen of de heiligen der laatste dagen eigenlijk wel christenen zijn, blijken die omstandigheden en uiterlijke factoren belangrijker te zijn dan het leren over Christus en het verkrijgen van een getuigenis.

De zekerheid die aangetroffen wordt bij trouwe leden van De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vloeit voort uit het feit dat zij „daders des woords en niet alleen hoorders“ zijn (Jak. 1:22). Het is het gevolg van hun streven om te „leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat“ (LV 84:44), in plaats van te spreken over God maar de daden niet aan te passen aan zijn woord, zoals dat gaat bij hen die onzeker zijn. Het is deze zekerheid, het vaste getuigenis van duizenden zendingen, die „met geheel (hun) hart, macht, verstand en sterkte“ (LV 4:2) bezig zijn met het dienen van hun medemens, die staat tegenover de miljoenen die *volledig in beslag genomen* zijn met wereldse zaken en slechts lippen-dienst bewijzen.

Het is dus belangrijk bij onze vastberadenheid om het evangelie te verkondigen, bij ons verlangen om het denken van een verward en onzeker volk op te helderen, bij ons besluit om deel uit te maken van dat grote werk van onze Vader in de hemel om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:39) om te bedenken, zoals koning Benjamin zijn volk vermaande, dat u „de grootheid Gods en uw eigen nietswaardigheid (. . .) altijd in herinnering (zoudt) houden, en u vernederen in de diepste ootmoed, en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof . . .“ (Mos. 4:11) „En niemand kan bij dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij ootmoedig (. . .) is“ (LV 12:8).

Niemand is een grote beloning gegarandeerd; er is geen manier waarop wie dan ook van Gods kinderen verzekerd kunnen zijn van de zegeningen van de Allerhoogste, zonder goede daden in hun leven. De zegeningen van de Heer zijn de vruchten van gehoorzaamheid aan de wetten waarop zij geground zijn.

Daarom, aangezien wij inderdaad de waarheid bezitten, is het zeer belangrijk dat wij ons er niet op laten voorstaan. Onze trots, als die al bestaat, behoort, samen met onze eeuwige dankbaarheid, het gevolg te zijn van de manier waarop wij gebruik maken van die waarheid en haar in ons leven toepassen.

Wij kunnen tijdens dit aardse bestaan aandachtig en geduldig luisteren naar de allerbeste instructies, of wij kunnen toeschouwers zijn, die het uiteenzetten van grote en diepzinnige beginselen gadeslaan zonder

die beginselen in onszelf uit te laten kristalliseren door ze in ons dagelijks leven toe te passen.

Wij worden behouden naarmate wij kennis verkrijgen, maar een louter verzamelen van feiten zal niet bijdragen aan onze behoudenis als wij geen wijsheid bezitten.

Wijsheid moet niet worden verkondigd of ten toone gespreid, maar worden gezocht en gekoesterd; wij behoren ervoor te bidden en haar vervolgens uit te drukken door een goed leven te leiden volgens de kennis die wij verkregen hebben. Veranderingen en de ontwikkeling van de talenten en verborgen kwaliteiten die wij allemaal bezitten, komen tot stand door de kennis die wij hebben verkregen in praktijk te brengen.

Het allerbelangrijkste is dus wat we met ons leven doen. Voor trouwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is waarheid geen doel op zich. Hun leven is een voortdurend zoeken naar en een voorbeeld van een dynamische wisselwerking tussen waarheid en kennis, tussen leven en zijn.

Zoals president Joseph F. Smith heeft gezegd: „Zuivere intelligentie is niet alleen kennis, maar ook het vermogen om die kennis goed toe te passen“ (*Evangelieleer*, blz. 58).

Met majesteitlijke duidelijkheid verklaarde de Heiland over dit onderwerp: „Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek“ (Joh. 7:16-17).

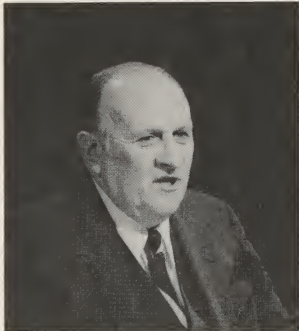
Dat is het beginsel waaruit de heiligen der laatste dagen de kracht van hun getuigenis ontvangen en de zekerheid van hun overtuiging terwijl zij in hun dagelijks leven doen wat zij anderen voorhouden.

Voor al die trouwe heiligen der laatste dagen die overal in de wereld hun getuigenis van de waachtigheid van dit werk met anderen delen, wil ik het mijne eraan toevoegen met de verzekering dat ik weet dat God weet dat ik weet dat De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de macht bezit om de zaligmakende verordeningen te bedienen die een bekroning zijn voor de inspanningen van allen die, door een gehoorzaam en getrouw leven, tot Christus komen. In de naam van Jezus Christus. Amen □

„Wat dunkt u van de Christus?“

Ouderling Douglas H. Smith
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De Heilige Israëls streefde (. . .) er slechts naar zijn Vader te dienen en de kinderen van God op aarde eeuwige liefde te betonen.“

Mijn geliefde broeders en zusters, het verheugt mij dat ik vanmiddag bij u kan zijn in nog een bijeenkomst van de algemene conferentie. Wij zijn eensgezind hierheen gekomen om de Heer te aanbidden en om instructies en richtlijnen van onze leiders te ontvangen. Er is veel waar wij dankbaar voor kunnen zijn en mijn hart is een en al waardering en dankbaarheid voor de rijke zegeningen die de Heer mij schenkt terwijl ik samen met de fijne zendingen en leden van de kerk in Azië dienstbaar ben. Zijn werk daar groeit en bloeit, net zoals in de rest van de wereld.

Toen Jezus dat noodlottige moment naderde waarop Hij zichzelf zou geven als de allesovertreffende offerande voor de hele mensheid, vroeg Hij hen die zijn gezag tarten: „Wat dunkt u van de Christus?“ (Matt. 22:42). Ik heb dikwijls over die doordringende vraag nagedacht in verband met mijn leven en met ons allen in dit tijdperk van de geschiedenis. Ik vraag me af, terwijl ons levensregister onuitwisbaar wordt bijgehouden, wat dat hemelse verslag, waaruit wij geoordeeld zullen worden, over ons, in deze tijdsspanne, zal zeggen. Aanvaarden wij

Hem ten volle als de Eniggeboren Zoon van God die naar de aarde werd gezonden om de wereld te verlossen? Volgens Nephi getuigde koning Benjamin als volgt daarvan:

„O, gedenkt, gedenkt, mijn zoons, de woorden die koning Benjamin tot zijn volk sprak; ja, bedenkt, dat er geen andere weg of ander middel is, waardoor de mens kan zalig worden dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus, Die komen zal; ja, gedenkt, dat Hij zal komen om de wereld te verlossen“ (Hel. 5:9).

Het Lam Gods kwam naar de aarde om te verlossen en te onderwijzen. Hij onderwees de gezegende wet van de liefde:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand (. . .) Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf“ (Matt. 22:37-39).

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt“ (Joh. 13:34).

De Heilige Israëls streefde geen aarde

winst of eer voor zichzelf na. Hij streefde er slechts naar zijn Vader te dienen en de kinderen van God op aarde eeuwige liefde te betonen.

De Messias zorgde ervoor dat de blinden weer zagen, de doven weer hoorden, de zieken werden genezen en de hongerigen werden gevoed. Iedere daad van zijn leven was er een van grote liefde, medeleven, vriendelijkheid en vergeving. De armen en vertrapten genoten zijn voortdurende welwillendheid, en toen zijn sterfelijk leven ten einde liep, was zijn hart vol medeleven voor hen die zijn kruisiging hadden veroorzaakt. Hij bad tot de Vader, „Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen“ (Luc. 23:34).

Toen die donkere, verschrikkelijke dagen in de geschiedenis van de wereld zich afspeelden, werd Jezus verraden, aangehouden, vastgebonden en weggevoerd om terecht te staan wegens de gefingeerde beschuldigingen die tegen Hem waren ingebracht. Zij hekelden Hem met valse getuigen die naar voren kwamen om Hem te tarten. Zij sloegen Hem, hoonden hem en pijnigden Hem. En tenslotte werd Hij geblinddoekt en gezeseld en werd er op een liederlijke manier de spot met Hem gedreven.

Zijn tegenstanders trachtten Hem van het leven te beroven. Geen andere uitspraak kon hen bevredigen. Zij aanvaardden de volledige verantwoordelijkheid voor zijn bloed, dat over hen en over hun kinderen zou komen. Zij voerden Hem gekneveld voor Pilatus, die niets straffaars in Hem vond. Vervolgens werd Hij voorgeleid aan Herodes, die evenmin iets kon vinden waarvan hij Hem kon beschuldigen. Met nijd en

In gesprek voor het begin van een bijeenkomst (v.l. n.r.): de ouderlingen David B. Haight, James E. Faust en Neal A. Maxwell, allen van het Quorum der Twaalf.

wrok werd Hij weer voor Pilatus gebracht. Voor de derde keer kon Pilatus geen rechtvaardige grond vinden om Hem schuldig te verklaren. Hij bood een plaatsvervanger aan om Jezus te kunnen loslaten. De afschuwelijke kreten van hen die de Zoon van God vreesden, eisten zijn kruisiging.

Het moment van het offer van het Lam Gods, dat eeuwenlang door de profeten was voorgezegd, was aangebroken. In alle rust, en zonder verder een woord te zeggen om zich te verdedigen, gaf Hij zijn leven als losprijs voor ons, opdat wij door Hem de zegen van de onsterfelijkheid zouden kunnen ontvangen, om te worden opgewekt, waarbij ons lichaam en onze geest voor eeuwig verenigd zouden zijn. Bovendien verschaft Hij de mogelijkheid dat wij door gehoorzaamheid aan zijn geboden en het ontvangen van de heilige verordeningen, het eeuwige leven konden verkrijgen. Zijn leven was het bewijs van zijn gevoel voor alle kinderen van zijn Vader.

Weer stel ik de vraag: „Wat dunkt u van de Christus?” Ik geef u mijn plechtige getuigenis en stel mij op naast de discipel Petrus die, toen hem de rechtstreekse en zeer persoonlijke vraag werd gesteld: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?” antwoordde: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God” (Matt. 16:15-16). Ik getuig tot u dat Hij de goddelijke Verlosser van de wereld is, de beloofde Messias. Ik herhaal de stoutmoedige uitspraak van de discipel: „Gij zijt waarlijk de Christus, de Zoon van God,” en ik wenk allen om tot Christus te komen en de hemelse zegeningen te ontvangen die bestemd zijn voor hen die bereid zijn zijn geboden te bewaren en te volharden tot het einde toe.

Ik getuig dat wij heden ten dage worden geleid door levende profeten, die inspiratie en openbaring van de Heer ontvangen. Ik sta hand in hand met Jozua, die zei: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult (...) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen” (Joz. 24:15). In de heilige naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. □

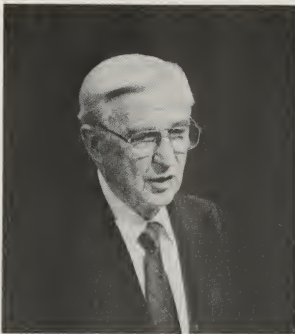

Omdat ik voor je bid

Ouderling Glen L. Rudd

van het Eerste Quorum der Zeventig

„Een eenvoudig gebed vermag veel meer dan velen van ons vor mogelijk houden”

Toen ik een jongeman was in de Aäronische priesterschap stonden we tijdens de quorumvergaderingen altijd met z'n allen op en zeiden gezamenlijk: „Priesterschap betekent dienstbaarheid. Omdat ik het priesterschap draag, zal ik dienen.” Dit was onze wekelijkse plechtige belofte. Het was een onderdeel van elke quorumvergadering. De meesten van ons begonnen te begrijpen dat het eren van het priesterschap vereist dat we actief zijn in de de kerk dienen.

In die tijd speelden we vaak tennis. We wisten dat als we de bal niet goed opsloegen, we meestal ook niet konden winnen. Onze priesterschapsleiders onderwezen ons hetzelfde idee, in verband met onze dienstbaarheid in de kerk. Zij hielpen ons te leren hoe we op de juiste wijze en op het goede moment konden dienen.

Geen enkele jongen of man bezit het priesterschap volledig, totdat hij heeft geleerd anderen en de Heer te dienen. Het is juist dat iemand die daartoe de autoriteit bezit, het priesterschap kan verlenen door het opleggen van handen. Het priesterschap gaat echter pas leven als we iets doen door anderen te dienen. Anders blijft het ongebruikt bij ons en heeft het weinig waarde.

We moeten altijd de roepingen die we ontvangen verheerlijken.

GEDURENDE DE afgelopen paar maanden heb ik het gevoel gehad, dat de beste manier waarop ik kan dienen is alle leden aan te moedigen en te helpen inzien hoe noodzakelijk het is om de eenvoudige leringen van het evangelie eenvoudig te houden. Ik heb heel sterk het gevoel dat het evangelie aan ons op eenvoudige en duidelijke wijze is gegeven. Bij velen van ons is er een tendens om deze prachtige en eenvoudige vereisten die de Heer ons heeft gegeven, gecompliceerd te maken.

Niets is eenvoudiger dan het gebed. Toen de Heiland op aarde was, gaf Hij het voorbeeld en gebod iedereen zijn voetsporen te volgen. Als we geloven dat onze Hemelse Vader leeft en dat we met Hem direct kunnen communiceren, wordt het gebed een van die prachtige, heerlijke en eenvoudige handelingen die we kunnen verrichten.

Ik heb een sterk getuigenis, dat de Heer inderdaad gebeden verhoort en beantwoordt. We zijn verplicht Hem te danken. We zijn verplicht op een zodanige wijze met Hem te converseren, dat er geen hindernissen zijn tussen ons en onze Vader in de hemel. Vanaf het allereerste begin heeft de Heer zijn aarde kinderen onderwezen door te bidden aan Hem te danken.

Een aantal jaren geleden kwam op een ochtend een lid van de Raad der Twaalf naar mijn kantoor en vertelde me een prachtige, ontroerende ervaring, die hem die dag was overkomen. Hij was die dag een stoombad gaan nemen in de oude Deseret Sporthal. Terwijl hij daar in de dikke stoom zat, hoorde hij de deur open gaan en hij keek op om te zien wie daar binnen kwam. Hij kon niemand zien, maar hij had het gevoel dat er nog iemand bij hem in die ruimte was. Na een paar minuten zag hij dat het een jongen van het jeugdwerk was, ongeveer acht of negen jaar oud. Hij was ongeveer een meter van de apostel gaan zitten. De jongen ging steeds dichterbij de apostel zitten en ze zeiden elkaar goedendag. Toen ging de jongen nog dichterbij zitten tot hij in het gezicht van

de kerkleider kon kijken. De kleine jongen zei: „Meneer, ik denk dat ik weet wie u bent”. De apostel zei: „Wie ben ik dan?” Toen zei de jongen: „Ik denk dat u een van de apostelen van de kerk bent. Ik denk dat u een van die mensen bent, die over de oceaan reist in grote boten en in kleine boten en in vliegtuigen en een van hen bent die nooit een ongeluk krijgt of ziek wordt.” De apostel bevestigde dat hij inderdaad die bijzondere ervaringen mocht meemaken. De jongen zei toen tegen hem: „Weet u hoe het komt dat u nooit iets overkomt?” De apostel zei: „Nee, hoe komt dat dan?”. De kleine jongen van het jeugdwerk zei: „Dat komt omdat ik voor u bid”.

Wat een ontroerende, heerlijke uitdrukking van geloof en dat op zo'n prachtige en eenvoudige wijze! Dit vond veertig jaar geleden plaats, maar ik denk er nog heel vaak aan. Een eenvoudig gebed vermag veel meer dan velen van ons voor mogelijk houden.

Mijn broeders en zusters, duizenden, ja – zelfs honderdduizenden mensen bidden elke dag voor hun geliefden. Velen bidden voor de leiders van de kerk, in het bijzonder voor onze profeet, president Benson. Ik ben ervan overtuigd dat de Heer de simpele gebeden van alle mensen verhoort. Ik ben er zeker van dat Hij zowel het gebed van de bejaarde weduwe als het gebed van het kleine kind, dat met eenvoudig geloof bidt, verhoort. Ik ben er ook zeker van dat een liefhebbende Hemelse Vader meer waarde hecht aan de oprechte, regelmatige gebeden van de getrouwen dan aan de gejaagde dringende smeekbeden die alleen in tijden van nood worden opgezonden.

Moge de Heer ons zegenen en ons allemaal helpen de moed op te brengen om samen met onze gezinnen te bidden. Er is niets mooiers voor ouders dan hun kinderen bij zich te roepen en te genieten van de bijzondere, tedere momenten in onze communicatie met onze Hemelse Vader in het gezinsgebed.

Er is niets wat een gezin nader tot elkaar doet komen, niets anders stelt ons beter in de gelegenheid zijn zegeningen te ontvangen dan gehoorzaamheid aan dat wonderbaarlijke gebod en recht. Ook voor diegenen onder ons die thuis geen kinderen meer hebben, is het een bijzondere zegen om samen als partners te mogen bidden. Ook hij of zij die alleen woont, wordt opgebouwd en rijkelijk beloond door nederig en vertrouwelijk te bidden.

Jezus heeft gezegd: „Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzekeer niet binnengaan.” (Matteüs 18:3).

Moge de Heer ons zegenen en ons stimu-

leren Hem te dienen met een kinderlijk geloof, met eenvoudige vergevingsgezindheid en bekering en in het bijzonder met eenvoudig gebed. Dat we mogen genieten van de

kracht, sterkte en schoonheid die we ontleenen aan de eenvoudige en duidelijke onderdelen van het evangelie. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

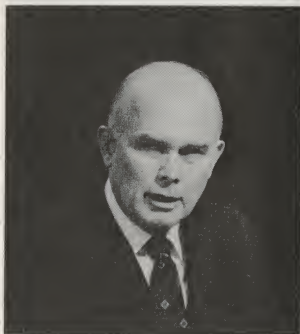

Bezoekers uit vele landen maken gebruik van de hoofdteléfonoom de toespraken in hun eigen taal te kunnen volgen.

Hem altijd indachtig zijn

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Als we werkelijk de Heiland indachtig zijn, zullen we dienen, vergeven, zijn verordeningen ontvangen, beproevingen doorstaan, de zieken en hen die bezocht worden tot zegen zijn en onze naaste liefhebben.”

In april 1830 gebood de Heer de leden van zijn pas herstelde kerk om „dikwijls te zamen (te vergaderen) om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus” (LV 20:75). Tweeduizend jaar geleden gaf Hij dezelfde instructie toen Hij deze verordening introduceerde. Lucas schrijft:

„En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis” (Luc. 22:19).

Als we aan het avondmaal deelnemen, getuigen we tot God de eeuwige Vader dat we zijn Zoon „altijd indachtig” zijn. (Zie LV 20:77, 79; 3 Ne. 18:7, 11.) Elke sabbatdag doen miljoenen heiligen der laatste dagen deze belofte. Wat wil het zeggen om onze Heiland „altijd indachtig” te zijn?

Indachtig zijn wil zeggen in gedachten houden. De schriftuurlijke betekenis is aan iemand denken met de daarbij behorende emoties zoals liefde, trouw of dankbaarheid. Hoe sterker de emotie, hoe duidelijker en in-dringender de gedachte. Enkele voorbeelden:

1. De mensen die de meesten van ons zich

het duidelijkst voor de geest kunnen halen zijn onze ouders, die ons het leven gaven en ons in onze kindsheid verzorgden. Dit soort herinneringen vervagen niet met de jaren, maar worden met toenemende wijsheid en perspectief steeds betekenisvoller. Naarmate ik ouder word, denk ik steeds vaker aan mijn vader en moeder. Ik zal hen altijd indachtig zijn.

2. Kort voor mijn vrouw zou bevallen van ons eerste kind, hoorden we dat de baby met een keizersnede geboren moest worden. Ik volgde toen aan de Brigham Young University een dagopleiding en had er een bijna full-time baan bij. Van mijn magere salaris, iets meer dan een dollar per uur, hadden we genoeg geld gespaard voor het ziekenhuis en de doktersrekeningen, maar niets in onze plannen of emoties had ons voorbereid op deze schokkende mededeling. We wisten nauwelijks wat een keizersnede was, en vreesden het ergste.

De dag van onze beproeving brak aan. Na wat mij een eeuwigheid toescheen stond ik in een gang van het ziekenhuis en zag achter glas onze eerstgeborene liggen. De vreugde die ik voelde toen ik haar zag, en de wetenschap dat mijn metgezel de operatie had overleefd, was onuitsprekelijk. Terwijl ik alles tot me liet doordringen, merkte ik dat er een onbekende man naast mij stond. Hij stelde zich voor als dr. N. Frederick Hicken, de chirurg die uit Salt Lake City was gekomen om de operatie te verrichten. Zijn aanwezigheid herinnerde mij eraan dat het honorarium van een chirurg niet ingecalculeerd was, en ik begon met hem te vragen of hij accoord ging met gespreide betaling. „Maak je daar maar geen zorgen om, jongeman,” zei hij vriendelijk, „een cadeautje van de familie Hicken voor de familie Oaks.” Voor ik maar „Dank u” kon stamelen was hij vertrokken.

Ik was stomverbaasd door dit onverwachte geschenk. Onze weldoener moet mijn vader gekend hebben, een jonge medicus die

stierf toen ik nog jong was. Hij moet ons deze geste betoond hebben om iets wat mijn vader gedaan had. Ik verwonderde mij over de goedheid van deze man die in onze nood tot ons was gekomen en, zonder hiervoor een tegenprestatie te verwachten, zijn kundigheid had aangewend om het leven te behouden van mijn geliefden. De emotie van dat moment maakte de herinnering onuitwisbaar. De naam van die dokter is mij dierbaar. Ik zal hem altijd indachtig zijn.

3. Enige tijd terug prijste iemand mij om iets wat ik had gedaan. Maar op het moment dat ik dat compliment ontving, wist ik dat ik dat niet verdiende. De eer behoorde wijze, goede leraars toe die mij geleerd hadden wat ik moest doen en hoe ik het moest doen. Mijn leraars waren gedenkwaardige mensen. Ik ril bij de gedachte aan wat ik verloren zou hebben als leraars mij niet het verlangen hadden gegeven om te leren, en mij toen niet geleerd hadden wat ik moest weten. Ik zal mijn leraars altijd dankbaar zijn. Ik zal ze altijd indachtig zijn.

Het zal u zeker duidelijk zijn geworden dat ik u deze drie voorbeelden heb gegeven omdat de redenen waarom ik altijd aan deze mensen zal denken verband houden met de redenen waarom we Jezus Christus altijd indachtig moeten zijn: Hij is onze Schepper, onze Verlosser, en onze Leraar.

Onze Schepper, onze Verlosser, onze Leraar

Onder leiding en volgens het plan van God de Vader schiep Jehova, zijn Zoon, „de hemelen en de aarde, en alles wat daarin is” (3 Ne. 9:15). Hij gaf ons het leven, en door de macht van zijn opstanding zal Hij ons weer tot leven brengen nadat wij op aarde gestorven zijn. Jezus Christus is het leven van de wereld.

Hij is onze Verlosser. Volgens het plan van de Vader bracht Hij het verzoenende offer dat ons kan redden uit de greep van de geestelijke dood. Uit vrije wil kwam de Eniggeborene Zoon van God naar de aarde en vergoot Hij zijn bloed voor de vergeving van onze zonden (zie LV 27:2).

Onze Schepper en Verlosser is ook onze Leraar. Hij leerde ons hoe we moeten leven. Hij gaf ons geboden, en als we die naleven, ontvangen wij zegeningen en geluk in deze wereld en het eeuwige leven in de volgende wereld.

En zo zien we dat Hij die wij altijd indachtig moeten zijn, degeen is die ons het aardse leven gaf, die ons de weg wees naar een gelukkig leven, en die ons verlost opdat wij onsterfelijkheid en het eeuwige leven zullen bereiken.

Als wij ons verbond om Hem altijd indach-

tig te zijn naleven, kunnen wij altijd zijn Geest met ons hebben (zie LV 20:77, 79). De geest zal van Hem getuigen en zal ons tot de waarheid brengen.

Zijn leringen en voorbeeld zullen ons leiden en sterken in de juiste levenswijze. Het effect werd beschreven met de woorden van een liedje dat eens populair was: „Try to remember, and if you remember, then follow“ („Probeer eraan te denken, en als je eraan denkt, doe het dan“). („Try to Remember,“ woorden van Tom Jones.)

Ik zal het nu hebben over enkele leringen waar we aan moeten denken en die we moeten navolgen.

Dienen waar u geroepen wordt

Volgen is het woord dat de Heiland gebruikte toen Hij zijn volgelingen tot de bediening riep. Toen Hij langs het Meer van Galilea liep, zag Hij twee vissers, Simon Petrus en zijn broer Andreas, hun beroep uitoefenen. „En Hij zeide tot hen: Volgt Mij na en Ik zal u vissers der mensen maken“ (SV, Matt. 4:19). „En zij lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem“ (Marc. 1:18).

Hier liet de Heiland zien hoe Hij wil dat mensen geroepen worden om zijn werk te doen. Door zijn dienstknechten – want Hij heeft gezegd: „... door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde“ (LV 1:38) – roept Hij ons om in dagelijkse activiteiten tijd in te ruimen om

Hem te volgen en onze medemens te dienen. Zelfs de grootste onder ons moet de dienstknecht van allen zijn (zie Marc. 10:43–44). Zij die Hem altijd indachtig zijn, zullen direct de taken waartoe zij door zijn dienstknechten geroepen worden, aanvaarden en getrouw uitvoeren.

Anderen vergeven

Wat wij onder andere over onze Heiland moeten onthouden is dat er dingen zijn met onze medemens die we moeten vergeven – hun fouten jegens ons. „Here,“ vroeg de apostel Petrus, „hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zeven maal toe?“ (Matt. 18:21.) In antwoord daarop onderwees Jezus de gelijkenis van de slaaf die niet wilde vergeven. Deze man had een grote schuld bij zijn koning. Toen hij om genade smeekte, werd de koning met ontferming bewogen en schold hij de schuld kwijt. Maar toen een medeslaaf een schuld niet kon voldoen, greep hij de schuldenaar bij de keel en wierp hem in de gevangenis tot hij zou betalen. Toen de slaaf die niet wilde vergeven weer voor de koning werd gebracht, zei deze:

„Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u?“

„En zijn meester werd toornig en gaf hem in handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde betaald zou hebben.

„Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen,“ besloot Jezus. (Matt. 18:33–35; zie ook Matt. 6:14–15; 3 Ne. 13:14–15.)

Zoals de Heer ons door hedendaagse openbaring heeft gezegd: „Hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde“ (LV 64:9). Als wij onze Heiland altijd indachtig zijn, vergeven en vergeven wij onze grieven jegens hen die ons verkeerd behandeld hebben.

De verordeningen ontvangen

Aan het begin van zijn bediening ging Jezus naar Johannes de Doper, die de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte (zie Marc. 1:4).

„Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen.

„Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?“

„Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen“ (Matt. 3:13–15).

Zij die de Heiland proberen te volgen zullen het belang van de doop inzien. Het smetteloze Lam achtte het nodig zich te laten dopen door iemand die het priesterschap droeg om „alle gerechtigheid te vervullen.“ Hoeveel te meer zijn wij dan niet afhankelijk

Luchtfoto in zuidoostelijke richting van Temple Square. Vanaf de tempel met de klok mee: bezoekerscentrum zuid, Assembly Hall, tabernakel, bezoekerscentrum noord, bijgebouw van de tempel. Links boven: het ZHV-gebouw en een gedeelte van het kantoorgebouw van de kerk. Midden boven: het Hotel Utah.

van de reinigende en verlossende macht van deze verordening en de andere verordeningen van het evangelie?

Als wij Hem altijd indachtig zijn, proberen wij te bewerkstelligen dat wij en onze gezinsleden, ja, alle zonen en dochters van God overal, onze Heiland volgen door het water van de doop in te gaan. Dit herinnert een ieder van ons aan zijn taak om het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervormen en de doden te verlossen.

Beproevingen doorstaan

De Heiland indachtig zijn kan ons ook de onvermijdelijke beproevingen van dit leven doen begrijpen en doorstaan. De Heiland leerde:

„Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.

„Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten voor u vervolgd” (Matt. 5:11-12).

Hun die ziek en bezocht zijn tot zegen zijn

Toen de herren Heer aan het volk op het Amerikaanse continent verscheen, onderwees Hij hen, riep Hij leiders en gaf Hij hun het gezag van zijn priesterschap. Toen genas Hij de zieken, de lammen, de blinden, en alle andere mensen die op enigerlei wijze bezocht werden. Toen „gebood Hij, dat hun kindkens zouden worden gebracht” (3 Ne. 17:11). En Hij „zegende hen, en bad voor hen tot de Vader” (3 Ne. 17:21).

Als ik denk aan dit inspirerende voorbeeld, denk ik ook aan bezoeken en brieven die ik heb gehad van mensen die houden van diebaren die ziek zijn of kampen met de gebreken van de oude dag. Ik denk ook aan geliefden die rouwen om kleine kinderen met levensbedreigende of verlamende lichamelijke of emotionele aandoeningen. Welk een hartzeer hebben deze mensen om hun kleintjes! Wat hebben zij onze liefde en steun hard nodig! Ik denk ook aan de woorden „in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matt. 25:40). Hier biedt onze Heiland de zekerheid dat zij die dergelijke lasten torsen, gezegend zullen worden, en spoor Hij anderen die kunnen helpen aan om dit te doen.

Onze naasten liefhebben

We moeten altijd indachtig zijn hoe de Heiland ons leerde om elkaar lief te hebben en goed te behandelen. Door elkaar lief te hebben en te dienen kunnen er zoveel problemen opgelost worden!

Onlangs kreeg ik een brief van een zuster uit een ander land. Ze schreef over de moeilijke situatie van volwassen alleenstaande leden in de kerk. „Waar pas ik er in?” vroeg ze. Ze wilde graag meedoen aan sociale activiteiten in de kerk, maar ze zei dat deze altijd op paren gericht waren. Ze voelde zich „het vijfde wiel aan de wagen,” die door omstandigheden gedwongen, niet uit vrije wil deze opbouwende activiteiten voorbij moest laten gaan, „liever dan het risico te lopen met een oneven aantal mensen te zitten”.

Ze beschreef het trauma dat het al-

leenstaan met zich meebrengt, vooral als dit voortvloeit uit ontrouw van een metgezel, scheiding of overlijden. Over de tijd dat ze getrouwd was zette ze: „Ik stond nooit stil bij de moeilijke situatie van de alleenstaande zusters, behalve dat ik een soort machteloos medelijden met hen voelde.” Toen ze zelf in die omstandigheid kwam te verkeren, kreeg ze het gevoel dat de getrouwde zusters die zij kende de neiging hadden de alleenstaande zusters uit de weg te gaan. Ze vroeg me wat gedaan kon worden om de volwassen alleenstaande leden van de kerk te helpen met wat zij noemde hun „gevoelens van verworpen zijn, niet geaccepteerd worden en niet geliefd zijn bij hun medekerkleden”. Te oordelen naar de brieven die wij ontvingen, denk ik dat er vele duizenden volwassen alleenstaande leden zijn, onze broeders en zusters, die met dezelfde gevoelens rondlopen.

Onze Heiland gaf ons de gelijkenis van de goede herder die de kudde achterliet en op zoek ging naar dat ene schaap dat verloren was (zie Luc. 15:3-6). Vereist ditzelfde beginsel niet van echtparen, die in liefde samenleven, dat zij moeite doen om broeders en zusters die dergelijke kameraadschap moeten ontberen, in hun sociale kring op te nemen? „Probeer eraan te denken, en als je eraan denkt, doe het dan.”

Een paar jaar geleden werd ik uitgenodigd de Kamer van Koophandel in Salt Lake City toe te spreken. Tijdens een vraag-en-antwoord-periode luisterde ik naar een fijne vrouw die van een ander geloof was. Op aangrijpende wijze sprak ze over de pijn die haar kinderen hadden gevoeld toen zij door de HLD-jeugd op school en bij sociale activiteiten werden gemeden. Meer recentelijk heeft een bekeerling uit Utah geschreven over zijn bezorgdheid over de manier waarop sommige volwassenen die geen lid zijn van de kerk, die een goed normbesef hebben en die naar Utah komen met hoog gespannen verwachtingen van een leven in een goede omgeving en dan, zo schrijft hij, „bemerken dat zij in het gunstigste geval buitengesloten, en in het ergste geval uitgestoten worden”.

Natuurlijk zullen er verschillen zijn in de normen en activiteiten van trouwe heiligen der laatste dagen en leden van andere groepen. Maar deze verschillen zijn geen excuus voor uitstoting, arrogantie of onvriendelijkheid door onze leden. Zoals de bekeerling schreef:

„Zelf ben ik ervan overtuigd dat satan net zo hard bezig is om de heiligen van hun naasten te doen afwenden als om misnoegde mensen tegen de kerk op te zetten.”

Als wij ons verbinden om altijd onze Heiland indachtig te zijn, mogen we Jehova's gebod aan Israël niet vergeten:

„Als een onder u geboren Israëliet zal u de vreemdeling gelden, die bij u vertoeft; gij zult hem liefhebben als uzelf . . .” (Lev. 19:34; zie ook Ex. 22:21; Deut. 10:19.)

We moeten altijd indachtig zijn hoe Jezus ons gebood om onze naaste lief te hebben als onszelf. Hij illustreerde die grootse leerstelling met het voorbeeld van de goede Samaritaan, die de sociale barrières van die tijd doorbrak om menselijkheid en genade te betonen. Toen zei de Heiland: „Ga heen, doe gij evenzo” (Luc. 10:37).

Tien jaar geleden zei president Spencer W. Kimball: „Laten wij de studenten uit alle landen die naar ons land komen begeleiden, opdat wij, meer nog dan alle andere mensen, hen in ware vriendschap zullen behandelen als broeders en zusters, of ze nu in het evangelie geïnteresseerd zijn of niet. (Werkvergadering voor regionale vertegenwoordigers, 29 september 1978.)

Deze profetische instructie mag als leidraad dienen voor onze relatie met al onze naasten.

Veel gegeven, veel vereist

In ons streven onze Heer en Heiland indachtig te zijn, moeten we eens goed nadenken over de enorme zegeningen die ons ten deel vallen als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij worden door de Heer Jezus Christus onderwezen. Wij worden door zijn profeten geleid. Wij hebben de verzegelde verordeningen van zijn evangelie ontvangen. Hij heeft ons overvloedig gezegend.

Als we dit alles indachtig zijn, moeten we

ook denken aan de door God gegeven waar-schuwing: „Want van hem, aan wie veel is gegeven, wordt veel vereist.” (LV 82:3; zie ook Luc. 12:48.) De wetmatigheid en gerechtigheid van dat eeuwige beginsel geven aan wat God van ons verwacht.

Moge we altijd indachtig zijn, iets waartoe wij ons ook verbinden, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

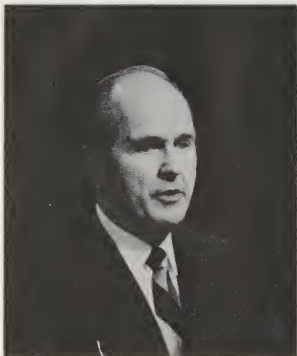
□

Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De uitdaging die u nu als „onmogelijk” bestempelt kan juist die loutering zijn die u in zijn ogen nodig heeft.

Ik vind mij geheel in het getuigenis van onze geliefde collega, ouderling Dallin H. Oaks. Met hem en de overige algemene autoriteiten prijs ik de inspanningen van heiligen der laatste dagen over de hele wereld die gewillig hun krachten geven aan de opbouw van het koninkrijk van God. Ook respecteer ik hen die in stilte hun plicht doen, ondanks zware beproevingen die op hun pad zijn gekomen. En ik heb bewondering voor hen die ernaar streven een beter mens te worden door een zwakteid te overwinnen, of die naar een moeilijk doel toewerken.

Ik heb het gevoel dat ik u die met moeilijke heden kampen, de raad moet geven om het goede te kiezen. Mijn hart gaat vooral uit naar hen die ontmoedigd zijn door de omvang van hun problemen. Velen torsen zware lasten van rechtvaardige verantwoordelijkheid die, zo lijkt het, soms moeilijk te dragen is. Ik heb gehoord hoe dergelijke problemen *onmogelijk* genoemd werden.

Als medicus weet ik wat het is om tegenslag te ervaren. Ik heb veel dood en sterven gezien, verdriet en lijden. Ik kan me ook herinneren hoe studenten worstelden met hun

studie, en probeerden een vreemde taal te leren. En ik herinner me de vermoeidheid en frustraties van jonge ouders met kinderen met problemen. Onder schijnbaar onmogelijke omstandigheden heb ik ook de vreugdevolle opluchting ervaren die komt als iemands begrip verdiept wordt door inzicht in de Schriften.

Vaak verkoos de Heer zijn volk te onderwijzen in tijden van beproeving. De Schriften laten zien dat lessen die een blijvende indruk maakten, geïllustreerd werden met verschrakelijke voorbeelden als oorlog, alledaagse voorbeelden als het baren van kinderen, en voor de hand liggende voorbeelden als de gevaren van diep water. Zijn leringen zijn vaak gebaseerd op gewone begrippen, maar hebben ongewone resultaten. Ja, we kunnen stellen dat de Heer het ongebruikelijke gebruikt om zijn volk te onderwijzen.

Oorlog, bijvoorbeeld, is een verschijnsel dat zo oud is als de tijd zelf. Zelfs onder die vreselijke omstandigheid heeft de Heer hen die zijn raad opvolgen geholpen. In een oorlogssituatie streeft iedereen naar het voor de hand liggende voordeel van een meerderheid. Maar toen Gods discipel Gideon aan het hoofd van een leger ten strijde trok tegen de Midjanieten, zei de Heer tot Gideon: „Er is te veel krijgsvolk bij u dan dat ik Midjan in hun macht zou geven; anders zou Israël zich tegen Mij kunnen beroemen, zeggende: mijn eigen hand heeft mij verlost” (Richt. 7:2).

Dus gaf de Heer Gideon opdracht zijn geleerden uit te dunnen. Eerst verminderde deze het aantal strijders met tweeëntwintigduizend, waardoor er nog tienduizend over waren.

Toen zei de Heer tot Gideon: „Nog is er te veel krijgsvolk” (Richt. 7:4). Weer werd het aantal strijders verminderd. Tenslotte bleven er maar driehonderd over, en de Heer schonk deze minderheid de overwinning.

Een gegeven dat nog bekender is dan oorlog is het baren van kinderen. Iedereen

„weet” dat oude vrouwen geen kinderen meer baren. Dus wie riep de Heer om de zoon van Abraham te baren die het geboorterecht zou krijgen? Sara, toen ze negentig was! Toen zij te horen kreeg dat dit zou gebeuren, stelde ze een logische vraag: „Zal ik werkelijk baren?” (Gen. 18:13.) Uit de hemel kwam dit antwoord: „Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?” (Gen. 18:14.)

Zoals de Heer beloofd had baarde zij Isaak, op wie het zeer belangrijke verbond van Abraham overging (zie Gen. 26:1-4, 24).

Later, om een van de belangrijkste gebeurtenissen uit de geschiedenis te laten plaatsvinden, werd voor het andere uiterste gekozen. Net zo goed als een bejaarde vrouw geen kinderen kan baren, was het net zo duidelijk dat een maagd geen kinderen kon krijgen. Maar Jesaja deed deze profetische uitspraak:

„Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuel geven” (Jes. 7:14).

Toen Maria de boodschap over haar heilige taak ontving, verzekerde de engel haar: „Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn” (SV, Luc. 1:37).

Diep water betekent gevaar! Het was juist dat gevaar dat de Israëlieten, die door Mozes naar de Rode Zee waren geleid, bedreigde (zie Ex. 14). Later werden zij door Jozua naar de rivier de Jordaan geleid toen deze hoog stond (zie Joz. 3). In beide gevallen werd dit diepe water door God geschied om de getrouwen in staat te stellen veilig hun bestemming te bereiken. Om zijn volk te onderwijzen gebruikt de Heer het ongebruikelijke.

Laten we onze aandacht op deze tijd richten. Heeft u zich ooit afgezwagen waarom de Heer zo lang gewacht heeft met de beloofde „wederoprichting aller dingen?” (Hand. 3:21)? Elke concurrent is zich bewust van zijn nadelige positie als zijn rivaal een te grote voordeel krijgt. Zou het werk van de herstelling van de kerk niet gemakkelijker zijn geweest als er eerder mee was begonnen?

Stel u voor, u maakt deel uit van een team. De trainer roept u bij zich en zegt: „Jij gaat het veld op. Niet alleen wil ik dat je wint; je moet en zal winnen. Maar het zal moeilijk zijn. Op dit moment is de stand 114300000 - 6. Jij speelt mee met het team dat zes punten heeft!”

Dat grote getal is de geschatte wereldbevolking in het jaar 1830, toen de herstelde kerk van Jezus Christus officieel werd georganiseerd met zes leden. (Zie James Avery, Joyce, sel., *World Population Basic Documents*, deel 4. Dobbs Ferry, New York: Oceana Publications, Inc. 1976, blz. 2214.) Dit vond

plaats in een afgelegen, landelijk gebied. Naar wereldse maatstaven gemeten waren de leiders ongetuigd. Hun volgelingen leken heel gewoontjes. Maar met hen begon het werk. Er waren opdrachten geopenbaard:

- Het evangelie moest aan alle geslachten, natïen, talen en volken gepredikt worden.
- Gewone mensen zouden heiligen worden.

• Het verlossende werk moest verricht worden voor allen die ooit geleefd hadden. De grote bedeling van de laatste dagen was begonnen, en zij waren de mensen die haar moesten inluiden!

Daarenboven werd de profeet Joseph Smith wederrechtelijk vastgehouden in het verschrikkelijke isolement van een afgelegen gevangenis. In die donkerheid zei de Heer hem dat de eindigen der aarde naar zijn naam zouden vragen (zie LV 122:1).

Als er ooit opgaven geweest zijn die als *onmogelijk* bestempeld konden worden, dan waren het deze wel. Maar de Heer zelf had eens gezegd: „Bij de mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk.” (Matt. 19:26; zie ook Marc. 10:27; Luc. 18:27.) Om zijn volk te onderwijzen gebruikt God het ongebruikelijke.

Nu, anderhalve eeuw later, is dat zware estafettestokje ons in de handen gedrukt. Wij zijn kinderen van nobele afkomst die moeten doorzetten, ondanks het feit dat al van te voren vaststaat dat we in de grote minderheid zullen zijn en van alle kanten zullen worden tegengewerkt. Voor de kerk en voor ieder lid dat de goddelijke taak heeft om zich te verbeteren en anderen te dienen, liggen er uitdagingen in het verschiet.

Hoe kan het „onmogelijke” gedaan wor-

den? Bestudeer en gehoorzaam de geboden van God. Uit de heilige Schriften taal hemelse kracht worden geput om hemelse taken te verrichten. Om dit te bewerkstelligen zijn er ten minste drie fundamentele schriftuurlijke thema's die zich steeds als vereiste doen gelden.

Geloof

De belangrijkste vereiste is *geloof*. Dit is het eerste beginsel van het evangelie (zie Art. 4). In zijn brief aan de Hebreëen onderwees Paulus dit. Hij besloot met te zeggen dat door geloof de grote werken van Noach, Abraham, Sara, Isaak, Jakob, Jozef, Mozes, Jozua en anderen tot stand kwamen (zie Hebr. 11:4–34).

Profeten in Amerika onderwezen op dezelfde wijze het fundamentele belang van geloof. Moroni zei dat het datgene omvat „wat men hoopt en niet ziet,” en waarschuwde toen de sceptici met: „bewist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof” (Eth. 12:6). Toen sprak hij over leiders wier geloof vooraf ging aan hun wonderbaarlijke werken, zoals Alma, Amulek, Nephi, Lehi, Ammon, de broeder van Jared, en de drie wie beloofd werd dat zij de dood niet zouden smaken (zie Eth. 12:13–20).

De Heer onderwees deze waarheid persoonlijk aan zijn discipelen: Indien gij geloof hebt zal niets u onmogelijk zijn (zie Matt. 17:20).

Geloof wordt gevoed door kennis van God. Hij komt door gebed en door zich te vergasten aan de woorden van Christus door ijverige schriftstudie.

Een scherp beeld

De tweede vereiste omschrijf ik als *een scherp beeld*. Stel u een krachtige verrekijker voor. Twee gescheiden optische systemen worden verbonden om twee onafhankelijke beelden tot een driedimensionaal beeld samen te voegen. Om deze analogie op de praktijk te betrekken zeggen we dat het beeld van het linkerdeel van de verrekijker *uw voorstelling* van uw taak is. Het beeld van het rechterdeel is dan de *voorstelling die de Heer heeft* van uw taak – het deel van zijn plan dat Hij aan u heeft toevertrouwd. Verbind uw deel nu met zijn deel. In uw geest voegt u het beeld samen en stelt u het scherp. Dan gebeurt er iets prachtigs. Uw beeld en dat van Hem zijn nu hetzelfde. U heeft nu een „oog alleen op de ere Gods gericht”. (Zie ook LV 4:5; Morm. 8:15.) Met dat perspectief kijkt u omhoog – boven het aardse uit dat u omringt. De Heer zei: „Blikkt tot Mij op bij iedere gedachte” (LV 6:36). Dat bijzondere beeld zal u helpen uw wensen scherp te stellen als ze wat wazig zijn en niet helemaal gelijk aan Gods gedachten over uw goddelijke bestemming. Ja, de uitdaging die u nu als „onmogelijk” bestempelt kan juist die loutering zijn die u in zijn ogen nodig heeft.

Omlangs bezocht ik een man met een terminale ziekte. De ringpresident stelde me aan het gezin van de man voor. Zijn vrouw toonde dat zij haar beeld scherp had gesteld toen ze om een zegen vroeg voor haar sterfende echtgenoot – niet opdat hij zou genezen, maar opdat hij vrede zou hebben – niet opdat er een wonder zou gebeuren, maar opdat hij zijn last tot het einde toe zou kunnen dragen. Ze had een eeuwig perspectief, niet slechts het perspectief van iemand die gebukt gaat onder de dagelijkse zorg voor haar man.

Ergens anders verzorgt een moeder met een scherp beeld voor ogen haar zoon, die voor de rest van zijn leven invalide zal blijven. Dagelijks dankt zij haar Hemelse Vader voor het voorrecht om in liefde met een kind te werken wiens verblijf in het aardse terendal genadig kort zal zijn. Met een celestiale visie worden beproevingen die onmogelijk veranderd kunnen worden, dragelijk.

Kracht en moed

Het derde thema dat uit de Schriften als vereiste voor belangrijke prestaties naar voren komt, is *moed*. Het is mogelijk om in een woord samen te vatten, en dus zal ik twee woorden gebruiken – *kracht en moed*. Herhaaldelijk worden deze karaktereigenschappen samen genoemd, vooral als er zich moeilijke problemen voordoen. (Zie Deut. 31:6, 7, 23; Joz.

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

1:6, 7, 9, 18; 10:25; 1 Kron. 22:13; 28:20; 2 Kron. 32:7; Ps. 27:14; 31:24; Alma 43:43; 53:20.)

Misschien is het gemakkelijker dit te illustreren dan te definiëren. Onze voorvaders, de pioniers, vormen een goed voorbeeld. Zij zongen: „Vat moed! Gaat voort, wat ook geschied!“ („Komt, Heil'gen, komt,“ *HL* 51). Ze waren niet bang om te werken en te ploeteren. Onder hen bevonden zich Johan Andreas Jensen en zijn vrouw Petra, die hun vaderland Noorwegen in 1863 verlieten. In hun gezin waren zes weken eerder twee meisjes geboren. Tijdens de barre reis, waarbij ze hun bezittingen in een handkar meenamen, stierf een van de meisjes. Het meisje dat het overleefde werd later mijn grootmoeder Nelson!

Tegenwoordig zijn er pioniers in de kerk die net zo sterk en moedig zijn. Onlangs sprak ik een echtpaar dat drie dagen eerder een zending had voltooid in een grote stad. „Wij zijn bekeerlingen,“ zeiden ze. „Tien jaar geleden werden we lid van de kerk. En hoewel we net klaar zijn met onze zending, willen we weer! Maar dit keer stellen we ons beschikbaar voor een moeilikere opdracht. We willen kinderen van God onderwijzen en dienen in een afgelegen gebied!“

Toen ik wat tegengas gaf door te vertellen dat hun verzoek hen in zware omstandigheden zou brengen, bleven zij proberen om mij van hun toewijding te overtuigen. „Onze drie kinderen en hun echtgenoten zullen ons financieel steunen. Twee van die echtparen zijn al lid van de kerk, en het derde echtpaar steunt ons evenzeer. Stuur ons als tublieft naar nederige mensen die van de Heer houden en willen weten dat zijn kerk weer op aarde hersteld is.“ Uiteraard werd hun verzoek dankbaar ingewilligd, en zij zijn nu voor de tweede keer op zending geroepen.

Kracht en moed zijn ook karakteristiek voor nog een ander echtpaar. Als trouwe leden van de kerk hadden zij altijd pal gestaan voor haar leringen, waaronder het twaalfde geloofsartikel. Toen hun land bij een oorlog betrokken raakte, werd de plichtsetrouwe echtgenoot onder de wapens geroepen en moest hij zijn vrouw verlaten; geen van beiden wisten dat zij zwanger was. Hij werd krijgsgevangene genomen. Maanden gingen voorbij. Hun baby werd geboren. Het was nog steeds niet bekend of de vader nog leefde. Een jaar na zijn gevangenneming mocht hij zijn vrouw schrijven.

In de tussentijd, hoewel zij ver van elkaar verwijderd leefden, bleven zij hun doopverbond trouw. Hoewel hij gevangenskleding droeg en de taal van het land dat hem vasthield maar beperkt sprak, werd hij zondagschoolpresident van de gemeente. Tijdens

Een vakman aan het werk tussen de orgelpijpen in de tabernakel.

zijn gevangenschap doopte hij vier medegevangenen. Drie jaar na afloop van de oorlog keerde hij terug naar zijn vrouw en de zoon die hij nog nooit had gezien. Later was hij tien jaar werkzaam als eerste ringpresident van zijn land. Nu is hij lid van het presidium van een van onze tempels! Zijn vrouw staat hem trouw terzijde in deze gewijde taak.

U die even ontmoedigd bent, denk eraan dat het nooit de bedoeling was dat het leven gemakkelijk zou zijn. Op ons levenspad moeten wij beproevingen doorstaan en lijden dragen. Bedenk dat bij God geen ding onmogelijk zal zijn (zie SV, Luc. 1:37), en weet dat Hij uw Vader is. U bent een zoon of dochter die naar zijn beeld geschapen is, en als u waardig bent heeft u recht op openbaring om u te steunen bij uw rechtvaardige inspanningen. U kunt de heilige naam van de Heer op u nemen. U kunt in een positie ko-

men dat u in de heilige naam van God kunt spreken (zie LV 1:20). Het geeft niet dat enorme ellende u kwelt. U heeft door gebed net zozeer toegang tot hulp als David, toen hij tegen Goliath streed (zie 1 Sam. 17).

Koester uw geloof. Stel uw beeld scherp met uw oog alleen op Gods eer gericht. „Wees sterk en moedig“ (2 Kron. 32:7), en u zult kracht en bescherming van omhoog krijgen. „Ik zal voor uw aangezicht uitgaan,“ zei de Heer. „Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden!“ (LV 84:88).

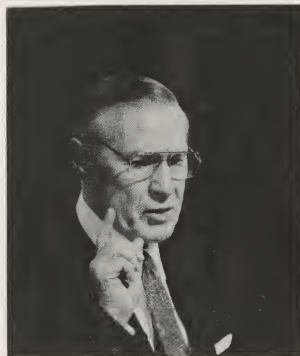
Het grote werk in de laatste dagen waar wij bij betrokken zijn zal volbracht worden. Profetieën van eeuwen her zullen worden vervuld. „Want alle dingen zijn mogelijk bij God“ (Marc. 10:27), dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De hoogste ereplaats

Ouderling James E. Faust

van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Nergens verklaart de leer van deze kerk dat de man superieur is aan de vrouw. (. . .) En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.”

De priesterschap van de kerk toe te spreken is een taak die mij met eerbied vervult en mij nederig stemt. Ik voel mij gedrongen, broeders, te spreken tot de jongens en mannen die het priesterschap dragen van de Almachtige God over onze plichten jegens de getrouwe zusters van de kerk. Misschien vraagt u zich af waarom ik juist dit onderwerp gekozen heb. Dat vraag ik mijzelf ook af, maar ik word ertoe bewogen, en voel dat het nodig is. Ik geloof dat wij als kerk, als dragers van het priesterschap, nooit geheel zullen slagen als wij in ons leven niet de invloed voelen van de unieke kwaliteiten van onze moeder, vrouw, zusters, dochters en alle goede vrouwen van de kerk.

Wellicht heeft u het verhaal wel eens gehoord, en het is niet meer dan een verhaal, over de man die twee seizoenkaarten had voor de wedstrijden van het plaatselijke basketbalteam. Zijn vrouw stierf, en een dag of twee later ging hij naar een wedstrijd. De zitplaats die voorheen was bezet door zijn vrouw bleef leeg. Iemand zei: „Die kaarten

zullen u heel wat gekost hebben. Was er geen ander familielid dat met u mee wilde?” De man antwoordde: „Nee, ze konden niet. Zij moesten allemaal naar haar begrafenis.”

Ik ben bang dat wij als broeders met onze schijnbaar belangrijke bezigheden de hoofdrol opeisen en de minder zichtbare bijdragen van de zusters een bijrol toebedelen. Zij dienen in stilte en doeltreffend, onopgemerkt, onherkend en ongewaardeerd.

Het priesterschap plaatst op de vaders de verantwoordelijkheid als het hoofd van het gezin. Wat houdt het in het hoofd van het gezin te zijn? Het is een priesterschapsmacht, en de Leer en Verbonden laat er geen twijfel over bestaan dat alle plichten van het priesterschap uitgeoefend moeten worden, „dan alleen door overreding, (. . .), zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde” (LV 121:41). Het priesterschap te dragen betekent niet dat iemand een machtswellusteling kan zijn, of dat hij op een troon zit en als een macho kan commanderen, of dat hij op wat voor wijze dan ook superieur is. Eerder is hij een leider uit hoofde van zijn voorbeeld. Paulus gaf ondermeer de volgende raad aan de Efeziërs: „Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft” (Ef. 5:25). Evenals Christus ons allen verheft, zo moeten wij elkaar verheffen, in plaats van vrouwen of wie dan ook te vernederen.

Nergens verklaart de leer van deze kerk dat de man superieur is aan de vrouw. Paulus zei de Korintiërs: „En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw” (1 Kor. 11:11). Ieder brengt zijn of haar unieke kwaliteiten in het gezin of de kerk. Vrouwen zijn niet alleen koks, beheersters van onze woningen, of dienstmaagden. Zij zijn veel meer. Zij zijn de verrijking van het mensdom.

Het is van groot belang dat jullie als dragers van het Aäronisch priesterschap leren

welke kwaliteiten u hebt als man. Mogelijk heb je een voorsterfelijke ordening tot hoge priesterschapsroepingen ontvangen. Het is goed dat je leert, dat deze mannelijke kwaliteiten groots, edel en een geschenk van God zijn; zij hebben ook beperkingen. Wegens deze beperkingen is het ook goed te leren hoe de invloed van goede vrouwen onze kwaliteiten kan aanvullen en deze beperkingen te boven kan komen. Het is van belang om op weg naar de eeuwigheid enig begrip en waardering te verkrijgen voor de geweldige talenten en roepingen die God de vrouw gegeven heeft.

Ik vraag me af of we werkelijk de volheid van deze majesteteilijke talenten begrijpen. Als wij de ware groetheid van de vrouw zouden begrijpen, behandelden wij ze niet zoals, we soms doen. Vrouwen worden door de wereld vaak misbruikt en mishandeld. Wij, dragers van het priesterschap, behoren de goede vrouwen in en buiten de kerk te eren als ware zusters, niet al objecten en bronnen van hulpverlening en plezier. Onze waardering voor de vrouw moet voortkomen uit onze hoogachting voor de dochters van Zion en een bewustwording van hun ware identiteit in plaats van een bezorgdheid over hun functie en rol.

President Ezra Taft Benson heeft verklaard: „Een man is op zijn best wanneer hij aangevuld wordt door de natuurlijke invloed van een goede vrouw” (*Woman*, Salt Lake City: Deseret Book, 1979, blz. 69.)

In 1935 deed het Eerste Presidium deze uitspraak: „De ware geest van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geeft de vrouw de hoogste ereplaats in het leven” (*Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, verzameld door James R. Clark, Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1975, deel 6, blz. 5). Deze uitspraak is onderstreept door president Heber J. Grant: „Ik realiseer mij dat de kerk zonder het geweldige werk van de vrouwen een fiasco was geweest” (*Gospel Standards*, verzameld door G. Homer Durham, Salt Lake City: Improvement Era, 1941, blz. 150.)

Jullie, jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen, moeten ervan zijn doordrongen dat jullie niet geheel zullen slagen zonder de invloed van goede vrouwen, in het bijzonder je moeder en, over een paar jaar, een goede echtgenote. Het is evenwel voor jullie als diakenen en leraren nog te vroeg om nu al met meisjes uit te gaan. Dat en nog veel meer, zoals een tempelhuwelijk, behoort toe aan een andere fase van het leven. Je moet ouderling zijn om naar de tempelen te kunnen gaan.

Als voorbereiding op die weergalozes ervaring is het van belang dat je nu leert waarde-

ring te hebben voor de bijzondere gaven van de goede zusters van de kerk die God bovemate heeft begiftigd met talenten. Jouw eeuwige hulp zal je op zachtmoedige wijze helpen slagen. Zij zal je opbeuren als je in de put zit en je met beide benen op de grond zetten als je met je hoofd in de wolken loopt. Zij zal je leven op ontelbare manieren zegenen. President Kimball zei het zo: „Broeders, wij kunnen zonder onze vrouw niet de verhoging ingaan. Er kan geen hemel zijn zonder rechtvaardige vrouwen” (Spencer W. Kimball, *Ensign*, november 1979, blz. 5).

De afgelopen jaren is er een levendige discussie op gang gekomen over de gelijkheid van de seksen. Vrouwen zijn in geen enkel opzicht minder dan mannen. In feite doet het iets af aan de vrouw als zij vergeleken wordt met de man. President David O. McKay heeft verklaard: „Een mooie, ingetogen, verfinde vrouw is het meesterwerk van de schepping.” (David O. McKay, *Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 449.) Daniel Defoe, de grote Engelse schrijver, verklaarde: „Een verstandige en welgemanierde vrouw is het verfijnde en teergevoeligste deel van Gods schepping, de glorie van haar Maker. (...) Hij gaf de beste gave die God kon schenken en de man kon ontvangen.” (*England in Literature*, bezorgd door Robert F. Pooley, 1963, blz. 261–262.)

Ongetwijfeld is de verborgen vesting van de innerlijke kracht van de vrouw haar geestelijke instelling. Daarin evenaart, ja overtreft zij de man, alsook in geloof, zede-lijkheid, entoeuwijding wanneer zij werkelijk bekeerd is tot het evangelie. Zij heeft „meer vertrouwen in de Heer (en) meer hoop op zijn woord” („More Holiness Give Me”, *Hymns* 131). Dit innerlijke geestelijke vermogen lijk de vrouw een zekere veerkracht te geven, waarmee zij verdriet, moeilijkheden en onzekerheid het hoofd weet te bieden.

Elke vorm van fysieke of mentale mishandeling van een vrouw is welke priester-schapsdrager dan ook onwaardig. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: „Zo ook betaamt het geen enkele man die het priesterschap van God draagt om op enigerlei wijze zijn echtgenote te mishandelen, om de vrouw die de moeder is van zijn kinderen, zijn metgezellin voor de eeuwigheid, zo hij die grote zegen heeft ontvangen, te vernederen, te kwetsen of misbruiken van haar te maken.” (*De Ster*, april 1983, blz. 159.) Dit slaat uiteraard op zowel verbale als fysieke mishandeling.

Een man behoort zijn vrouw altijd met de grootst mogelijke hoffelijkheid en eerbied te omringen, hij schenkt haar zijn hoogachting. Hij behoort op vriendelijke en tedere wijze tegen haar te spreken, zijn liefde in

woord en daad te tonen. Naarmate zij deze liefde en tederheid voelt, zal zij die overvloedig beantwoorden.

Ik ben van mening dat in een huwelijk, de drager van het priesterschap de grootste plicht heeft erop toe te zien dat de geboden van God, de normen van de kerk en het ouderlijk gezag geëerd worden. Evenzo ben ik van mening, dat in het geval dat zowel de man als de vrouw deze geboden overtreden, de priesterschapsdrager in het algemeen meer schuld treft, omdat hem de grote, rechtvaardige macht om in Gods naam te handelen is toevertrouwd. Iemand die dit vertrouwen schendt, verlaagt daarmee deze elementaire macht en zichzelf, en kwetst de vrouw die haar vertrouwen in hem gesteld heeft.

Het is goed dat jullie weten, jongens, wanneer jullie priester worden en ouderling, en met meisjes beginnen uit te gaan, dat je het beste naar een activiteit van de kerk kunt gaan. Wanneer je uitgaat, vertrouwen de ouders van het meisje je hun meest ge-coesterde schat toe. Je hebt niet alleen de taak haar persoon te beschermen, maar ook haar eer, zelfs als daarmee je eigen leven gevaar loopt. Een van de plichten van de man is de vrouw te beschermen. Wanneer je later vader wordt, kun je de ouderlijke plicht op de hoogte te zijn met de afspraken van je eigen kinderen, niet naast je neerleggen.

Vóór mijn eerste zending, toen ik aan de universiteit studeerde, vroeg ik een leuk meisje uit naar een diner-dansant, georgani-seerd door de universiteit. Ik was al eerder met dit meisje uitgeweest. En elke keer als ik haar na een afspraak thuisbracht, zat zij vader in zijn grote, leren stoel, nog geheel gekleed, op ons te wachten.

Toen ik haar op de avond dat we naar het diner-dansant van de universiteit gingen, ophaalde, vroeg haar vader: „Hoe laat zijn jullie thuis?” Ik antwoordde: „Meneer, zoals u weet gaan we naar het diner-dansant van de universiteit; het diner staat gepland na het bal, dus wilden we het wat later ma-ken dan gewoonlijk.” Ik voegde eraan toe:

„U hoeft echt niet op ons te wachten.” Hij zei eenvoudig: „Ik wacht op jullie.” Het bal was uitstekend, maar het diner nam veel tijd in beslag. Ik kreeg al gauw last van mijn maag. Hoe langer het duurde, hoe beroe-der ik me ging voelen. Toen ik haar thuis-bracht, bleek dat haar vader woord had ge-houden. Daar zat deze geweldige patriarch, betrokken bij zijn gezin, in zijn grote, leren stoel te wachten totdat een van zijn dochters veilig in zijn huis was teruggekeerd. Hij zei zoiets als: „Nou zou ik wel eens willen we-ten waarom jullie zo lang weggebleven zijn, James!”

Het is een grote verantwoording en een buitengewone zegen wanneer een man en een vrouw een verbond sluiten en in het hu-welijk treden. Wanneer zij binnen het huwe-lijksverbond het voortplantingsvermogen aanspreken, worden zij in letterlijke zin, met God, schepper van nieuw leven. Daarna heeft een man de heilige plicht zijn hulpe en de kinderen, die hij verwekt heeft, te verzor-gen en beschermen.

Tijdens mijn leven is de verzorgende rol van de vrouw veranderd. Het lijkt erop dat zij minder tijd heeft om de deugden van naastenliefde en liefdadigheid groot te ma-ken die, zo zei de profeet Joseph Smith, haar op natuurlijke wijze toevoelen. (*Zie History of the Church*, deel 4, blz. 605.) Het leven is harder en gecompliceerder geworden; in sommige opzichten stelt het aan ons alle-maal meer eisen. Het is voor moeders en echtgenoten moeilijker geworden om het hoofd te kunnen bieden aan de uitdagingen en verwachtingen waarmee zij geconfron-teerd worden. Onze klaarblijkelijke omver-zadigbare honger naar luxe, is een indicatie dat deze eisen in de toekomst waarschijnlijk nog zwaarder worden.

Als onze goede vrouwen hun belang-rijkste taken – huismoeder, onderwijzeres, manager – blijven vervullen, zullen zij meer steun en assistentie nodig hebben als zij ook nog liefdediensten willen verrichten in hun familie en aan anderen. Krijgen zij deze hulp niet, dan zullen ons leven, onze gezinnen, de kerk en de wereld des te armzaliger zijn, want er zal zoveel liefde, tederheid en be-grip verloren gaan.

Jullie, jongemannen, hebben een moeder die je verzorgt als je ziek bent, die je kleren wast, voor je kookt, je vervoert, op je wacht en meestal voor je klaar staat. Mijn hele leven heeft een goede vrouw, eerst mijn moeder, later mijn vrouw, mijn maaltijden be-reid, mijn kleren gewassen en thuis een goede sfeer gekweekt. Hiertoe waren zij bereid, omdat zij verlangden zo hun liefde te tonen. Maar het huwelijk en moederschap is meer dan sokken wassen, bedden opmaken en koken. Het is ook: niet voor lief genomen te

worden, gewaardeerd te worden en naar behoren bedankt te worden. Ook betekent het geholpen te worden.

Een gehuwde vrouw heeft vaak vele rollen, zoals die van echtgenote, oma, moeder, dochter, opvoedster, leidster, oppasser, vriendin, zuster enzovoorts. Zelfs met de toenemende eisen die tegenwoordig aan haar gesteld worden, zijn mannen in het algemeen niet erg hulpvaardig geweest. Uit een recent onderzoek blijkt dat Amerikaanse mannen hun hulp in het huishouden slechts met 27 minuten per week hebben vergroot. De conclusie is: „De vrouw neemt nog steeds de hoofdmoet van de huishouding voor haar rekening.“ (Mary Lou Simms, *Deseret News*, 25 februari 1988, blz. C3.) Ook dragen zij veel bij tot het koninkrijk.

President J. Reuben Clark jr. verklaarde, sprekend over de getrouwe vrouwen in de vroegchristelijke kerk, Maria Magdalena, Maria de moeder van Jakobus en Jozef, en de moeder van Zebedeüs' kinderen: „Vanaf die tijd tot op heden hebben vrouwen de kerk gekoesterd en behoed. Zij hebben meer dan de helft van de lasten gedragen, zij hebben meer dan de helft van de offers gebracht, zij hebben het meeste geleden en verdriet gekend“ (*Conference Report*, april 1940, blz. 21.)

Het Eerste Presidium heeft gezegd: „Het moederschap grenst aan godschap. Het is de hoogste, heiligste dienst die het mensdom op zich kan nemen“ (*Messages of the First Presidency*, deel 6, blz. 178.) De priesterschap kan zijn bestemming niet bereiken, noch kan Gods plan verwezenlijkt worden, zonder onze vrouwen. Moeders verrichten een werk dat de priesterschap niet kan doen. Voor deze gave van het leven behoort de priesterschap onbegrensde liefde te hebben voor de moeder van hun kinderen. Mannen behoren hen te eren, te danken, te eerbiedigen, te respecteren en te prijzen. Een man die niet inziet dat hij zijn moeder, die hem het leven schonk, dankbaarheid verschuldigd is, is ongevoelig voor de Heilige Geest. Ik erken aan zowel mijn moeder als mijn vrouw dat ik hun zoveel verschuldigd ben, dat ik het hun nooit zal kunnen vergoeden.

Tot slot wil ik nogmaals stellen, dat ik niet geloof dat Gods plan ooit ten volle zal worden verwezenlijkt zonder de invloed, kracht, liefde, steun en opmerkelijke gaven van de uitverkozen vrouwen Gods. Zij hebben recht op onze diepste verering, onze volste waardering, en onze diepgaande respect. Ik geloof dat zij in hun moederschap bediend worden door engelen. Ik bid nederig in de naam van Jezus Christus dat wij ze zullen eren. Amen. □

„Wegens uw standvastigheid“

Bisschop Henry B. Eyring
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

„God heeft ons geroepen om de mensen bij te staan en te helpen in hun streven naar stoffelijk en geestelijk welzijn (. . .) Hij heeft ons geroepen om hen lief te hebben.“

Van de eilanden in de Stille Zuidzee tot de hooglanden van Zuid-Amerika, heb ik jongens zien werken om dromen te verwezenlijken. In feite heb ik het zo vaak gezien dat deze fragmenten opgaan in één indruk, één beeld. Dat van een kleine jongen, misschien negen of tien, in een korte broek, op blote voeten en in een gerafeld hemd. Hij staat op een veldje en kijkt naar een zwart witte bal. Hij loopt naar de bal en slingert zijn voet ertegenaan, de bal schiet weg door de lucht om achter de doelman in het net te belanden – alleen is er geen doelman en geen net. Er is alleen een jongen met een bal. Maar dan rent hij naar de bal, tikt hem met de buitenkant van z'n voet zachtjes naar rechts en schiet hem dan weg. En dat doet hij keer op keer.

Je weet niet waar hij woont, maar je weet wel dat hij die bal mee naar huis neemt en hem hoogst waarschijnlijk aan het voeten-eind van zijn bed legt. Hij ziet hem wanneer hij wakker wordt en wanneer hij gaat slapen. Misschien droomt hij wel over het scoren van het winnende doelpunt.

U weet dat, omdat u zelf iets dergelijks heeft gedaan. Het kan een basketbal geweest zijn. Ik herinner me hoe ik op een winterdag naar de bal in mijn handen keek en mijn vingerafdrukken in bloed op de bal zag staan. Ik was zo lang buiten geweest, dat de huid van mijn vingertoppen door de kou was gesprongen, maar ik bleef mijn ogen richten op de oranje ring. Ik zie het nog zo voor me, de geschilferde verf voorop de ring, waarop je je oog gericht hield en waar de bal net overheen het besmeurde net in moest. Ik zie nog de streep op de oprijlaan waar ik naartoe dribbelde en wist dat ik op de juiste plaats stond. Ik draaide me om, sprong, en met een gelijke stand in de laatste seconde van de wedstrijd, schoot ik de bal. En ik deed het keer op keer, soms urenlang, waarbij ik op tijd noch kou lette.

Wellicht heeft u wilskracht aangeleerd met het spelen van een trompet, of het gooien van een (Amerikaanse) voetbal, of het berijden van een ongetemd paard, of het tekenen van een stilleven. Maar u leerde wat we allemaal hebben geleerd: zo „af en toe“ zette geen zoden aan de dijk. De dromen die je verwezenlijkte lieten je niet los. Je bleef er mee bezig, metterdaad of in gedachten, elke dag en bijna elk uur.

Het hoeft ons dus niet te verrassen dat de Heer tegen u en mij gezegd heeft: Waak altijd over de leden der kerk, en wees met hen en sterk hen (zie LV 20:53). God heeft ons lief en wil dat wij Hem gelijk worden. Hij vraagt ons nu niet ons zorgen te maken over al zijn kinderen op de wereld, zoals Hij dat doet. In plaats daarvan begint hij met een roeping om slechts over een paar families, een paar mensen, te waken. Maar Hij weet dat de vooruitgang die hij ons wil laten maken nooit bereikt wordt als ieder gezin elke maand een bezoek krijgt van een half uur waarin dezelfde boodschap gebracht wordt.

En daarom gebiedt Hij: „Waak altijd over hen, en wees met hen en sterk hen.“ U kunt

niet 24 uur bij hen zijn. Dat zou „altijd“ zijn, nietwaar? Maar ze kunnen wel altijd in uw hart zijn. Als u, die zo gezegend bent om huisonderwijzer genoemd te worden, aan de gezinnen denkt die u toegevoegen zijn, dan weet u dat de hulp die zij nodig hebben meer vergt dan het maandelijks bezoek.

Ik ben in het verleden gevraagd te werken over mensen die in scheiding lagen, over mensen met financiële problemen, met kinderen die niet naar hun ouders wilden luisteren, of met ziekte die niet wilde wijken voor medicijnen noch geloof. Ik heb een gezin bezocht waar tweelingzusjes naar de deur gestuurd werden om te vertellen dat papa en mama lagen te slapen en of we een andere keer wilden terugkomen.

Ik wist in mijn hart dat „af en toe“ niet genoeg was. Dat „op huisonderwijs gaan“ of zelfs „een goede les geven“ niet voldoende was. God heeft ons geroepen om de mensen bij te staan en te helpen in hun streven naar stoffelijk en geestelijk welzijn. Hij heeft ons geroepen om met de Geest te helpen. Hij heeft ons geroepen om met de Geest te onderwijzen. Hij heeft ons geroepen om datgene na te leven wat we onderwijzen. Hij heeft ons geroepen om ons getuigenis te geven. Hij heeft ons geroepen om hen lief te hebben.

Hij heeft u deze roeping niet alleen gegeven om u te testen. Hij heeft u zo'n hoge roeping gegeven, omdat Hij van u houdt. Hij wil dat u bij Hem terugkeert, en om daar te komen moet u als Hem worden. Daarom geeft hij u een roeping die alleen met volhar-

ding en wilskracht gedaan kan worden.

Laten we vanavond doen alsof u en ik collega's zijn. Ik weet dat we ons wellicht niet vaak hebben voorbereid, maar laten we het vanavond wel doen. Laten we doen alsof u en ik bij mij thuis zijn. U bent naar mijn huis toegekomen en we zitten nu aan de keukentafel.

We zullen het aanvankelijk niet hebben over onze huisonderwijsboodschap. We zullen wat praten over onze gezinnen. We komen erachter dat het bij sommige niet goed gaat. En dat stemt ons nederig, omdat we weten dat de Heer op ons rekent. We kunnen praten over wat de bisschop en de ZHV en de burens doen om te helpen. En we kunnen praten over datgene wat wij gedaan hebben en kunnen doen.

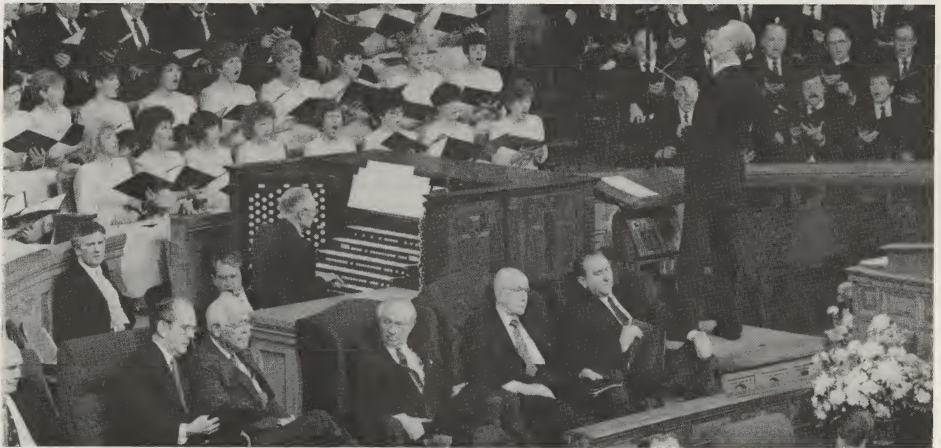
Vervolgens praten we over een van de gezinnen en wat we dat kunnen onderwijzen. Ik schuif u de *Ensign* van april toe, opengegladen op de boodschap van president Benson. U kijkt en ziet de titel: „Streef naar de Geest van de Heer“. Dat zou wel eens de les kunnen zijn die ze nodig hebben. Het is al een ouder echtpaar, de kinderen zijn het huis al uit. De man en vrouw maken zich zorgen over haar gezondheid en vragen zich af of ze wel al het nodige doen. Daarenboven zullen ze wel niet veel slaap krijgen, ze piekeren nogal over hun zoon. Hij woont in dezelfde stad, maar bij vrienden. Hij zal er zeker niet zijn wanneer we ernaar toe gaan, maar ze kunnen aan niets anders denken; aan wat hij doet en juist niet doet, het is duidelijk dat het aan hen vreet. Zij zullen zich afvragen wat zij voor hem kunnen doen. Als

er ooit mensen zijn die de Geest van de Heer willen en nodig hebben, dan zijn zij het wel.

Laten we ons voornemen dat we allebei de les voorbereiden. Hoewel ik denk dat zij zo'n respect voor u hebben, dat u beter de leiding kunt nemen. Het zal hen weinig goed doen, tenzij de Heilige Geest met ons is, dus denk ik dat we meer moeten doen dan alleen de les voor te bereiden. We moeten onszelf voorbereiden.

Ten eerste kan de Heilige Geest niet met ons zijn als we niet rein zijn. Ik heb bewondering voor de manier waarop u erop let wat u zegt en doet, en zelfs wat u denkt. Ik vermoed dat de Heer, toen Hij ons vertelde over de kerk te waken, ook onszelf in gedachten had. Laten we de uitspraak van president George Q. Cannon lezen die ik bij me heb liggen. En laten we besluiten die ter harte te nemen:

„Sommige mensen denken dat ze het gehad hebben als zij het water van de doop zijn ingegaan en zich bekeerd hebben van hun zonden. Wat een misvatting! We moeten de geest van bekering voortdurend bij ons hebben; wij behoren elke dag tot God te bidden om onszelf een spiegel voor te houden. Elke avond voor we naar bed gaan, zouden we onze gedachten, woorden en daden moeten doornemen en ons dan van alles bekenen dat fout was en dat de Heilige Geest heeft gegriefd. Doe dit elke dag en streef ernaar u elke dag te verbeteren.“ (*Gospel Truth*, bezorgd door Jerred L. Newquist, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1987, blz. 129.)

Donald Ripplinger, assistent-dirigent, dirigeert het Mormoons Tabernakelkoor.

Laten we, ten tweede, bidden om vergeving en inspiratie hoe wij dit gezin het beste kunnen helpen. Het zou helpen als wij hen, tijdens ons bezoek, vertellen dat de Heilige Geest hen kan leiden; die heeft ons ook geholpen om iets voor hen te doen. Als we bidden en een ingeving krijgen en die uitvoeren, dan kan wat we doen veel belangrijker zijn dan wat we zeggen. Misschien kan onze hulp aan hen ertoe leiden, dat zij erachter komen wat zij nog meer voor hun zoon kunnen doen.

Laten we ons voornemen zowel de ouders als de kinderen te gedenken in onze persoonlijke gebeden, en te vragen of de Heilige Geest ons wil helpen bij ons onderwijs. U herinnert zich de belofte: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen” (LV 42:14). Dat slaat echt op ons, vindt u niet?

Ten derde gaan we een evangeliebeginsel onderwijzen, dus kunnen we maar beter de Schriften goed bestuderen en overdenken. U herinnert zich dat de Heer heeft gezegd: „(Onderwijs) de beginselen van Mijn evangelie (. . .), die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat” (LV 42:12). Ik weet dat u in het Boek van Mormon leest. Ik ook. Waarom denken we terwijl we lezen niet aan onze familie en de gaven van de Geest? Als we dat doen dan zullen we, daar ben ik van overtuigd, dingen voelen en begrijpen die nieuw voor ons zijn. En dan zullen we bij hen thuis met meer macht lesgeven en getuigenis geven.

Het kan geen kwaad uit eigen ervaring te getuigen, dat we de Geest voelden toen we in de Schriften lazen. Dan zullen zij ook de Schrift gaan lezen en overdenken. En als zij dat doen, zullen zij de influisteringen van de Heilige Geest voor zichzelf krijgen. En dat zal hen meer helpen dan die alleen te voelen als wij op bezoek zijn.

Aan het eind van het bezoek hebben we een gebed. In de loop van de week kunnen we misschien even langs gaan om iets voor de familie te doen, voordat we ernaar toe gaan om de les te geven.

Op de avond dat we hen onderwijzen, zal alles zo'n beetje als altijd zijn, met een paar uitzonderingen. Terwijl u onderwijst zult u een idee krijgen en schiet u een tekst te binnen. U getuigt met meer gevoel van de Heiland. Misschien zullen we beiden meer om deze mensen gaan geven. En misschien blijven ze bij ons vertrek wat langer dan gewoonlijk bij de deur hangen.

Wellicht gebeurt dat niet allemaal. Maar daar laten we ons niet door ontmoedigen. We gingen ervan uit dat we ons voortdurend en constant moeten inspannen. Het verlan-

gen van ons hart is anderen te helpen de vruchten van het evangelie te proeven. We weten dat het zowel voor hen als voor ons niet zonder slag of stoot gaat, na slechts één inspanning. Maar tijdens dat bezoek, of in een die er op volgt, zal uw hart verwarmd worden en zal waarheid uw verstand verlichten. En dat zal u vreugde schenken. Misschien gaat het weer weg, maar u zult het niet vergeten. Dan zult u zich kunnen voorstellen hoe het moet zijn om de Heilige Geest als een constante metgezel in uw leven te voelen, en de liefde en goedkeuring van de Heiland en uw Vader in de Hemel in de eeuwigheid.

Alma begreep wat dat verlangen in ons hart, dat zichtbaar kan worden gemaakt met geloof, voor ons zou betekenen. Het zal ons in beweging houden wanneer het moeilijk is om in beweging te blijven. Hij zei het zo: „Aldus kunt gij nimmer de vrucht van de boom des levens plukken, als gij het woord niet wilt aankweken en met het oog des geloofs naar de vrucht ervan uitziet.

„Doch indien gij het woord wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naastigheid en met geduld de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, en naar de vruchten ervan uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven” (Alma 32:40-41).

Door de macht van de Heilige Geest en met het oog des geloofs hebben wij een glimp opgevangen en kijken wij uit naar de vruchten van het evangelie. Dat is het verlangen van ons hart. We willen het en dat

geeft ons de kracht door te gaan, met grote naastigheid en met geduld.

De kleine jongen in mijn herinnering blijft keer op keer tegen die bal aantrappen. Ik zie geen doel of doelman. Ik hoor geen gejuich van de toeschouwers. Maar hij wel, in zijn gedachten. En daarom trapt hij keer op keer tegen die bal aan.

Ik bid dat we de mogelijkheid zullen aangrijpen, die God ons gegeven heeft, om onszelf voor te bereiden. Hij heeft ons aangesteld als wachters over de zielen van zijn kinderen. Hij heeft ons een manier gegeven om uit te kijken naar de vruchten van het evangelie, door ons een roeping te geven die ons hele hart opeist. Net zoals de droom van de jongen hem ertoe aanzette tegen die bal te blijven trappen, zal ons visioen van de vruchten van het evangelie ons terugroepen naar voortdurende bekering, gebed, studie en dienstbetoon.

Ik bid dat de Heer van ons hetzelfde zal zeggen als Alma van zijn zoon Shiblon: „En nu, mijn zoon, ik vertrouw, dat ik grote vreugde aan u zal beleven wegens uw standvastigheid en uw getrouwheid aan God; want daar gij in uw jeugd zijt begonnen op de Here, uw God, te vertrouwen, hoop ik, dat gij zult voortgaan Zijn geboden te onderhouden; want gezegend is hij, die tot het einde volhardt” (Alma 38:2).

Ik geef u mijn getuigenis dat God in tijd en eeuwigheid onze standvastigheid zal zegenen naarmate wij zijn kinderen uitnodigen tot Christus te komen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

U betekent iets

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Laten wij ons allemaal vast voornemen om ons te ontdoen van alle eventuele zeepokken van de zonde, om ons erop voor te bereiden toekomstige kansen aan te grijpen, en om het priesterschap dat wij dragen te eren door de diensten die wij bewijzen.“

In een van zijn prachtige, ontroerende psalmen zegt David: „O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde (. .)

„Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:

„Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt“ (Ps. 8:1, 3–4).

Job, die rechtvaardige van weleer, verwoordde dezelfde gedachte toen hij vroeg: „Wat is de mens, dat Gij hem zo groot acht en uw aandacht op hem vestigt (. .)?“ (Job 7:17).

Wie zich hier, in de historische tabernakel, of in de vele vergaderplaatsen in de hele wereld waar u bijeen bent gekomen, in uw aanwezigheid bevindt, hoeft niet te tasten naar antwoord op die indringende vragen. „Gij (. .) zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie“ (1 Pet. 2:9). „(Gij zijt) een geestelijk huis, (. .) een heilig priesterschap“ (1 Pet. 2:5).

Wij zijn als dragers van het priesterschap in benarde tijden op aarde geplaatst. Wij leven in een onoverzichtelijke wereld, aan alle kanten omgeven door tegenstrijdige belan-

gen. De stabiliteit van de naties wordt door politiek gekonkel ondermijnd, despoten grijpen naar de macht en gedeelten van de samenleving lijken wel voor eeuwig onderdrukt, van alle kansen beroofd en opgezadeld met een gevoel van mislukking.

Wij, die tot het priesterschap van God zijn geordend, kunnen wat betekenen. Als wij het recht hebben op de hulp van de Heer, kunnen wij jongens tot bloei brengen, mannen helpen genezen en wonderen tot stand brengen in zijn heilige dienst. Onze mogelijkheden zijn onbeperkt.

Hoewel de opdracht onnoemelijk groot aandoet, putten wij kracht uit de waarheid: „De grootste kracht in deze wereld is de macht van God die via de mens wordt uitgeoefend.“ Als wij in dienst van de Heer zijn, dan hebben wij recht op zijn hulp. Maar die goddelijke hulp is afhankelijk van onze waardigheid. Om de zee van de sterfelijkheid veilig te bevaren, om reddingswerk te kunnen verrichten, moeten we geleid worden door die eeuwige gezagvoerder: de grote Jehova. Wij strekken de handen uit, wij reiken omhoog voor hemelse hulp.

Zijn onze uitgestrekte handen schoon? Is ons hunkerend hart rein? Bij het bladeren door de bladzijden van de wereldsgchiedenis valt er een les over waardigheid te leren uit de woorden van de stervende koning Darius.

„Na de rechtsgeldige ritën te hebben ondergaan, was Darius erkend als rechtmatige koning van Egypte. Zijn rivaal, Alexander de Grote, was erkend als wettelijke zoon van Ammon. Ook hij was Farao. Toen Alexander de overwonnen Darius stervende aantrof, legde hij zijn handen op zijn hoofd om hem te genezen. Hij gebood hem op te staan, zijn koninklijke macht weer op zich te nemen en besloot met de woorden: „Darius, ik zweer u bij alle goden dat ik deze handeling oprecht en zonder veinzerij verricht.“ Darius antwoordde met de milde berisping: „Alexander, mijn jongen, (. .) denk je werkelijk met die handen van jou de hemel te kunnen aan-

raken?“ (Hugh Nibley, *Abraham in Egypt* (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1981), blz. 192.)

Onlangs stond er een inspirerende les in de *Church News*. Ik citeer:

„Het zal sommigen wel vreemd aandoen dat er schepen uit vele landen laden en lossen aan de kaden van de stad Portland (Oregon), die 150 kilometer landinwaarts ligt. Om er te komen moet een schip de moeilijke reis maken over de zandbank en door de vaak turbulente stromingen aan de monding van de Columbia River en vervolgens die rivier en de Willamette River opvaren.

„Toch vinden de kapiteins het prettig om in Portland af te meren. Zij zijn zich ervan bewust dat een vreemd schaaldier, dat in zout water leeft, zich aan de huid van hun schip hecht terwijl zij de oceanen bevaren. Dit schaaldier, de zeepok, blijft daar voor de rest van zijn leven zitten, zich omhullend met een bikkelharde schaal. Naarmate er steeds meer zeepokken komen, neemt de weerstand toe, zodat de snelheid van het schip vertraagt en zijn nuttig effect vermindert.

„Om de zoveel tijd moet het schip het droogdok in, waar de zeepokken verwijderd worden. Het is een moeizame, dure behandeling, waardoor het schip dagenlang uit de vaart is. Maar niet als de kapitein met zijn schip naar Portland moet. Zeepokken kunnen niet in zoet water leven. Daar, in het zoete, frisse water van de Willamette of de Columbia, laten de zeepokken los, waarna het schip lichter en hernieuwd zijn weg vervolgt.

„Zonden zijn net zeepokken. Haast niemand gaat door het leven zonder er enkele te verzamelen. Zij veroorzaken grotere weerstand, onze voortgang vertraagt en ons nuttig effect vermindert. Als wij ons niet bekeren en er steeds meer komen, kunnen zij uiteindelijk onze ondergang worden.

„In zijn oneindige liefde en barmhartigheid heeft de Heer gezorgd voor een haven waar onze zeepokken, door middel van bekeren, loslaten en vergeten worden. Met een lichtere en hernieuwde ziel kunnen wij daarna ons werk en het zijne beter verrichten“ (*„Harbor of Forgiveness“*, 30 januari 1988, blz. 16).

Een liefdierig Hemelse Vader leidt ons door ons voorbeelden te geven, mannen die in hun tijd wat te betekenen hadden. Ik noem die noble zielen „pioniers.“ Het woordenboek geeft de volgende omschrijving van een pionier: „Iemand die nieuwe wegen opent, onbekend land verkent, voortrekker, baanbreker.“

Met geloof als hun drijfkraft, voeren zij stroomopwaarts tegen de hun omgevende stromingen van twijfel in. De gedachte aan

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Algemene autoriteiten van

Status per april 1989

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

Tweede raadgever

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Marion G. Romney

Howard W. Hunter

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nielson

Dale H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthin

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Dean L. Carlson

Richard G. Scott

Marston D. Heints

Wm. Grant Edgerton

Robert L. Edelman

Hugh W. Pinnock

James M. Frammore

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinnegar

J. Thomas Fyans

Aimey Y. Konasuzu

Gene R. Cook

Charles Duder

William T. Bradford

George P. Lee

Curtis E. Asay

John H. Grogberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

F. Erno Bueche

Yoshitaka Nishichi

Ronald E. Poehlein

Derek A. Gilbert

Ric C. Rieve

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Jack H. Gosstind

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert E. Harbinston

Dewey Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Banks Peterson

J. Richard Clarke

Hans B. Ringger

Wake P. Call

Helen R. Camargo

H. Veikar Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

George R. Hill III

John R. Lasater

Douglas J. Martin

Alexander B. Morrison

L. Aulin Porter

Glen L. Rudd

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

Robert E. Sackley

Lorne Kenrick

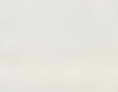
Henry B. Eyring
Eerste
raadgever

Robert D. Helms
Presiderende
bisschop

Glenn L. Price
Tweede
raadgever

Edward G. Smith
Patriarch

Sterling W. Sill
Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Bennett P. Brodbank
Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Joseph Anderson
Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

John H. Vandenberg

Presiderende Bisschop

Emeritus algemene autoriteiten

hun voorbeeld moet wel een inspirerende uitwerking hebben op onze inspanningen.

Het voorbeeld van Nephi: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen” (1 Ne. 3:7).

Het voorbeeld van Samuël: „Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen” (1 Sam. 15:22).

Het voorbeeld van Paulus: „Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud” (Rom. 1:16).

Het voorbeeld van Job: „Maar ik weet: mijn Losser leeft” (Job 19:25).

Het voorbeeld van Joseph: „Ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen” (LV 135:4).

Deze edele leiders hebben wat betekend in hun eigen tijd. Maar hoe staat het met deze tijd? En met mij?

De wereld heeft de verhoogde activiteit gevoeld toen president Spencer W. Kimball zei: „Wij moeten onze pas vergroten.” Hij schreed vooruit en de kerk volgde.

Toen president Ezra Taft Benson ons waarschuwde dat we het Boek van Mormon hadden verwaarloosd en ieder lid aanspoorde om dit heilige boek te lezen en te bestuderen, waren er nieuwe drukpersen nodig om aan de vraag te voldoen, want steeds meer jongens en meisjes, mannen en vrouwen volgden het voorbeeld van de profeet en gaven gehoor aan zijn geïnspireerde uitspraak. Iedere dag worden er op het kantoor van de president brieven ontvangen die getuigen van de verrijkende invloed van het lezen van het Boek van Mormon. Ze vertellen over herenigde gezinnen, bereikte doelen en behouden zielen. Zo groot is de macht van een profeet.

Wij hebben niet het monopolie van de goedheid. In alle landen zijn godvrezende mannen en vrouwen die hun medemens ten goede beïnvloeden. Ik denk aan de grondlegger van de scouting, Lord Baden-Powell, en zij die de beginselen die hij voorstond onderwisten en naleven. Wie kan peilen hoe groot de uitwerking van de padvindergelofte is:

„Op mijn woord van eer beloof ik om mijn plicht tegenover God en mijn land te doen en de padvindersonwet na te leven; om andere mensen te altijd te dienen; om lichamelijk en moreel sterk, en mentaal alert te blijven.”

Het is onmogelijk in te schatten hoe groot de goede gevolgen zijn wanneer mannen en jongens de padvindersonwet naleven: betrouwbaar, loyaal, behulpzaam, vriendelijk, hoffelijk, attent, gehoorzaam, opgewekt, zuinig, moedig, helder en eerbiedig.

De invloed van uw persoonlijke getuigenis is zeer verrekend. De Heer heeft gezegd: „Het getuigenis, dat gij hebt gegeven,

is in de hemel opgetekend, opdat de engelen het mogen zien; en zij verheugen zich over u, en uw zonden zijn u vergeven” (LV 62:3).

Hij heeft ons ook gewaarschuwd: „Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven” (LV 60:2).

U weet nooit wanneer u aan de beurt zult zijn om gehoor te geven aan de aansporing van Petrus om „altijd bereid (te zijn) tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is” (1 Pet. 3:15).

Een paar jaar geleden was ik in de gelegenheid om een congres voor zakenlieden toe te spreken in Dallas (Texas), de stad die wel eens „de stad van de kerken” wordt genoemd. Na afloop van het congres nam ik de bus waarmee toeristen de stad en haar buitenwijken kunnen bezichtigen. Onze chauffeur maakte ons op van alles attent, zoals: „Links ziet u het kerkgebouw van de methodisten,” of „Daar rechts is de katholieke kathedraal.”

Toen we langs een prachtig bakstenen gebouw reden, dat boven op een heuvel lag, zei de chauffeur: „En dat is het gebouw waar de mormonen bij elkaar komen,” waarop een dame achterin de bus vroeg: „Meneer, kunt u ons wat vertellen over de mormonen?” De chauffeur zette de bus aan de kant van de weg, draaide zich om en zei: „Mevrouw, het enige wat ik over de mormonen weet is dat ze in dat bakstenen gebouw vergaderen. Is er misschien iemand in de bus die er meer over weet?”

Ik liet mijn blik over alle gezichten glijden voor enige blik van herkenning, enig verlangen om op de vraag in te gaan. Maar ik vond niets – geen enkel teken. Toen besefte ik hoe waar de uitspraak is: „Wanneer het moment van de beslissing is aangebroken, is de voorbereidingstijd voorbij.” Het volgend kwartier had ik het voorrecht anderen te laten delen in mijn getuigenis van De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De zaadjes van een getuigenis schieten gewoonlijk niet gelijk wortel om meteen te bloeien. Brood dat op het water wordt uitgeworpen, wordt wel eens pas na vele dagen gevonden.

Op een avond nam ik de telefoon aan en hoorde een stem die vroeg: „Bent u misschien familie van een broeder Monson die jaren geleden werkzaam was in het zendingsgebied New England?” Ik moest ontkennend antwoorden. De man stelde zich voor als broeder Leonardo Gambardella en vertelde dat een broeder Monson en een broeder Bonner lang geleden eens bij hem hadden aangebed en hem hun getuigenis hadden gegeven. Hij had geluisterd maar

verder geen stappen ondernomen om hun leringen toe te passen. Hij was vervolgens naar Californië verhuisd, waar hij dertien jaar later weer in contact kwam met de waarheid, werd bekeerd en zich liet dopen. Broeder Gambardella vroeg of er een mogelijkheid was om in contact te komen met de ouderlingen die destijds bij hem waren geweest, zodat hij hun kon laten weten hoe dankbaar hij was voor hun getuigenis, dat hem steeds was bijgebleven.

Ik kreeg de verlagen na en slaagde erin de ouderlingen op te sporen. Kunt u zich de verbazing voorstellen van deze broeders, nu getrouwd en met een eigen gezin, toen ik hen opbelde om het goede nieuws door te geven – de ontknoping van hun vroegere inspanningen? Zij herinnerden zich broeder Gambardella en ik stelde hun voor hem te bellen om hem te feliciteren en welkom te heten in de kerk.

U kunt stellig wat betekenen. Wie door de Heer wordt geroepen, wordt ook door Hem geschikt gemaakt. Deze belofte geldt niet alleen voor de zendingen, maar evengoed voor huisonderwijzers, quorumleiders, gemeentepresidenten en bisschoppen. Wanneer wij onszelf geschikt maken door onze waardigheid, wanneer wij er met geloof naar streven, in geen enkel opzicht twijfelende, om de taken die ons zijn opgelegd te volbrengen, wanneer wij de inspiratie zoeken van de Heer bij het nakomen van onze verantwoordelijkheid, kunnen wij het wonderbaarlijke bereiken.

Broeders, laten we acht slaan op de woorden van de lofzang „Besteed uw tijd steeds nuttig”:

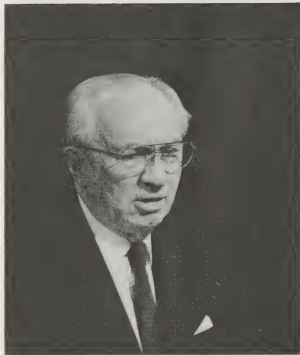
*De tijd snelt als op vleug'len,
Hem houden kan men niet,
Hij komt en vliedt snel heen,
Brengt vreugden en verdriet.
En zo 'er niet voor zorgen,
Verdwijnt dra onze kans,
Kortstondig is het leven,
Slechts vluchtig is zijn glans.
(HL 103.)*

Laten wij ons, bij het verlaten van deze algemene priesterschapsvergadering, allemaal vast voornemen om ons te ontdoen van alle eventuele zeepokken van de zonde, om ons erop voor te bereiden toekomstige kansen aan te grijpen, en om het priesterschap dat wij dragen te eren door de diensten die wij bewijzen, de levens die wij tot zegen zijn en de zielen die wij mogen helpen redden. U bent „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie” (1 Pet. 2:9) en u betekent wat. Van die waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Aäronisch priesterschap – een gave van God

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Mijn dierbare jonge broeders, (. .) maak jullie in ieder opzicht waardig en de Heer zal jullie zegenen.“

Er zijn hier in de tabernakel vanavond duizenden jongemannen en ik zou mijn woorden graag tot jullie willen richten.

Een aantal van jullie zijn twaalf. Toen ik twaalf was, gebeurden er twee belangrijke dingen in mijn leven.

Ik werd scout. We hadden in die tijd geen welpenprogramma, dus moest een jongen twaalf zijn om scout te worden. Dat was in 1922, slechts negen jaar nadat de kerk scouting in haar programma had opgenomen. Vergeleken met nu woonde ik in een zeer grote wijk van meer dan elfhonderd mensen. We hadden een grote patrouille en kwamen bijeen in de recreatiezaal van de oude wijk 1. We maakten veel lawaai. De vloer was van hardhout; de muren waren hard en glad en het geluid kaatste ervan af. Onze hoptman had een fluitje waarop hij vaak blies om de orde te handhaven.

Ik vulde een aanmeldingsformulier in en overhandigde het inschrijfgeld, 50 cent, dat mij toen een heel bedrag leek. Ik leerde het scoutingmotto: „Wees paraat.“ Ik leerde het scoutingdevies: „Doe iedere dag een goede daad.“ Ik leerde de scoutingbelofte: „Op

mijn erewoord beloof ik ernstig te zullen trachten mijn plicht te doen tegenover God en mijn land en de scoutingwet te gehoorzamen; om iedereen te helpen waar ik kan; om mijzelf lichamenlijk sterk, mentaal alert en zedelijk op het rechte pad te houden.“

Ik leerde de scoutingwet: „Een scout is eerlijk, trouw, hulpvaardig, vriendelijk, beleefd, voorkomend, gehoorzaam, opgewekt, spaarzaam, moedig, rein in gedachten, woord en daad, eerbiedig.“ (Ongeveer zo vlug ging de opzegging ook.) En als we de wet hadden opgezegd, voegde een van de jongens er stevast aan toe: „Een scout heeft honger.“ Dat zal letterlijk waar zijn geweest, want hij kwam uit een groot gezin en zorgen dat je genoeg te eten kreeg was altijd een hele opgaaft.

Op mijn twaalfde werd ik ook diaken in het Aäronisch priesterschap. Mijn naam werd aan onze wijk voorgeleed. Iedereen werd verzocht mij te steunen als zij van mening waren dat ik dat ambt waardig was. Alle handen in die grote vergadering gingen omhoog. Ik voelde het als een hele eer dat alle leden van mijn wijk hun hand voor mij opstaken.

Vervolgens legden twee goede, oprechte, trouwe mannen – van wie één mijn vader was – hun handen op mijn hoofd, verleende mij het Aäronisch priesterschap en ordende mij tot het ambt van diaken. Ik hoefde daarbij geen belofte, devies, motto of wet van buiten te leren. Maar wat ik wel van buiten leerde was afdeling 13 van de Leer en Verbonden, en die ben ik nooit vergeten. Het zijn de woorden van een engel. Het zijn de woorden van Johannes de Doper toen hij op 15 mei 1829 het Aäronisch priesterschap verleende aan Joseph Smith en Oliver Cowdery:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving

van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.“

In tegenstelling tot de scouting, was er niet één groot diakenenquorum dat in de recreatiezaal bijeenkwam, maar waren wij verdeeld in vier quorums met hooguit twaalf jongens in ieder daarvan. Ik vond het een betere regeling, omdat de groepen kleiner waren, met minder lawaai en een hechtere band tussen ons en onze priesterschapsleider. Later kwam ik te weten dat dit aantal wilselijk door de Heer was aangegeven in een openbaring. Hij zei: „En verder, voorwaar zeg ik u: De plicht van een president over het ambt van diaken is om over twaalf diakenen te presideren, in raadsvergadering met hen bijeen te komen, hun hun plicht te onderwijzen, en elkander te stichten“ (LV 107:85).

Nu is het niet mijn bedoeling om de scouting tot enigerlei wijze te geringschatten. Het is een geweldig programma. Het is het activiteitenprogramma dat de kerk in vele delen van de wereld voor de jongens propageert.

Maar mijns inziens is het belangrijkste programma voor de jongens in de kerk het programma van het Aäronisch priesterschap.

Scouting is een uitstekend programma dat ontsproten is uit de wijsheid van mensen. Het Aäronisch priesterschap is een gave van God.

Welnu, als jongen wist ik, dank zij mijn zondagsschoollessen, dat Johannes de Doper was omgebracht door een slechte vorst, dat hij was onthoofd om het wellustige verlangen van een goddeloze vrouw te bevredigen. En in 1829 was deze zelfde Johannes gekomen om het priesterschap te verlenen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Hij sprak met hen. Hij legde zijn handen op hun hoofd. Zij hoorden zijn stem en voelde die handen. Dat betekende dat hij wel verreezen moest zijn. Dat was voor mij een fantastische en indrukwekkende zaak. Hier was levend bewijs van de werkelijkheid van de opstanding, die teweeg was gebracht door de goddelijke macht van de Heer Jezus Christus, Hij die eerder door diezelfde Johannes in de Jordaan was gedoopt.

Johannes vertelde Joseph en Oliver dat hij handelde in opdracht van Petrus, Jakobus en Johannes, de apostelen die door de Heer waren geroemd en die het zogenaamde Melchizedekse of hogere priesterschap droegen, dat zich onderscheidt van het Aäronisch of lagere priesterschap.

Joseph Smith was toen ruim 23. Oliver Cowdery was ongeveer net zo oud. Het waren jonge mannen en bij mijn ordening tot

diaken dacht ik hoe geweldig het was dat Johannes de Doper, die een groot man in het Nieuwe Testament was geweest en die bijna tweeduizend jaar eerder had geleefd, nu als opgestaan wezen was gekomen en Joseph en Oliver aanspraak als „mijn medienstknachten.”

Hoewel hij als dienstknecht van God kwam en op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes handelde, plaatste hij zich niet boven Joseph en Oliver. Hij stelde hen op zijn eigen niveau toen hij hen aansprak als „mijn medienstknachten”. Als zij zijn medienstknachten waren, dan kon ik, een 12-jarige jongen, misschien ook zijn medienstknacht zijn.

Hij sprak in de naam van de Messias, of zoals wij het zouden zeggen, „in de naam van Jezus Christus.” Hij gaf het voorbeeld, en sindsdien worden alle verordeningen die wij verrichten in de naam van Jezus Christus bediend. Dat is iets wat wij nooit mogen vergeten, want bij het uitoefenen van ons priesterschap handelen wij in opdracht van God, onze Eeuwige Vader, en van Jezus Christus, zijn Zoon.

Met het gezag dat hem was gegeven, verleende Johannes het priesterschap van Aäron. Waarom gebruikte hij die uitdrukking? Wie was Aäron?

Aäron was de broer van Mozes, een drie jaar oudere broer. Toen de heer Mozes riep als leider van de kinderen van Israël terwijl zij in Egypte waren, maakte Mozes het bezwaar dat hij een stamelaar was en helemaal niet in staat was om een leider te zijn. De Heer aanvaardde zijn excuus niet maar vertelde Mozes dat hij de leider moest zijn, maar dat zijn broer, Aäron, zijn spreekbuis zou zijn.

Mozes en Aäron gingen samen naar Faraot toe met het verzoek de kinderen van Israël uit Egypte te laten vertrekken. Faraot werd iedere keer opnieuw woedend. Aäron had een staf die, toen hij hem voor de vorst op de grond liet vallen, in een slang veranderde.

Toen de kinderen van Israël uiteindelijk onder leiding van Mozes uit Egypte vluchtten, was Aäron zijn helper. Hij was van de stam van Levi en ontving het heilige priesterschap, met de belofte dat bepaalde onderdelen van dat priesterschap in alle toekomstige geslachten aan de leden van zijn stam gegeven zouden worden en door hen zouden worden uitgeoefend. Dit priesterschap, ofwel dit mindere deel van het hogere priesterschap, werd mettertijd het Aäronisch of Levitische priesterschap genoemd.

Aäron bereikte de hoge leeftijd van 123 jaar en zijn gezag werd doorgegeven aan zijn zoon om verder te worden doorgegeven aan die geslachten die het waardig zouden zijn.

Wat zijn nu de bestanddelen van dit priesterschap, die door Johannes de Doper op aarde werden teruggebracht?

Hij zei dat dit priesterschap van Aäron „de sleutelen omvat van de bediening van engelen” (LV 13:1). Het is geweldig om recht te hebben op engelenbediening.

Toen president Wilford Woodruff een man op leeftijd was, zei hij tegen de jongemannen van de kerk:

„Ik wil jullie doordringen van het feit dat het niet uitmaakt of een man priester of apostel is, als hij zijn roeping maar grootmaakt. Een priester bezit de sleutels van de bediening van engelen. Op geen enkel moment in mijn leven, niet als apostel, niet als zeventig, niet als ouderling, heb ik ooit meer

bescherming van de Heer genoten dan toen ik het ambt van priester droeg. De Heer openbaarde mij door visioenen, door openbaringen en door de Heilige Geest, veel van wat er voor mij lag.” (*Millennial Star*, 5 oktober 1891, blz. 629).

Op zondag 28 februari 1897, 91 jaar geleden, werd er hier in deze tabernakel in Salt Lake City, een grote vergadering gehouden ter ere van de negentigste verjaardag van president Woodruff. De tabernakel was schitterend versierd. Er was gepaste muziek en in de toespraken werd hem hulde bewezen. Toen stond president Woodruff, oud en enigszins invalide, op om te spreken, en hij zei tegen de jongemannen:

„Ik heb mijn jongentijd, mijn tijd als man en mijn oude geduld gehad, en ik kan niet verwachten nog veel langer bij jullie te zijn, maar ik wil jullie wat raad geven. Jullie bekleeden een bepaalde plaats in de kerk en in het koninkrijk van God en hebben de macht van het heilig priesterschap ontvangen. De God van de hemel heeft jullie aangesteld en jullie in deze tijd en in dit geslacht opgeroepen. Ik wil dat jullie daarbij stilstaan. Jongemannen, luister naar de raad van jullie broeders. Leef dicht bij God; bid terwijl jullie jong zijn; leer de Heilige Geest van God aan te kweken; verbind Hem aan je en Hij zal een openbaarder voor jullie worden, mits jullie Hem koesteren.” (Matthias Cowley, *Wilford Woodruff*, 2e uitgave (Salt Lake City: Deseret News, 1916, blz. 602-603).

President Woodruff had een geïnspireerde kijk op deze buitengewone en heerlijke zegen die iedere jongen ten deel kan vallen die het Aäronisch priesterschap draagt en zo leeft dat hij het waardig is. Die sleutel is de gave van engelenbediening. Ik ben ervan overtuigd dat de Heer ons die niet zou hebben gegeven als het niet zijn verlangen was geweest dat wij die zouden hebben om de heerlijke gaven, leiding en bescherming die daaruit voortvloeien te genieten.

Johannes de Doper zei voorts tegen Joseph Smith en Oliver Cowdery dat dit priesterschap, dat hij hun verleende, de sleutels omvatte van het evangelie der bekering. Wat is dat geweldig! Het is ons voorrecht, dat van jullie en dat van mij, als degenen die dit priesterschap dragen, om ons van het kwade te bekeren in de verwachting vergeven te worden als wij zo leven dat wij de vergeving van de Heer waardig zijn. Bovendien hebben wij het voorrecht bekering te prediken, zoals de Heer heeft uiteengezet in afdeling 20 van de Leer en Verbonden, waar Hij de plichten van de diakenen, leraren en priesters omschrijft. Zij hebben de plicht om over de kerk te waken, erop toe te zien dat er geen ongerechtigheid is en om allen uit te

Het Eerste Presidium neemt deel aan de samenhang.

nodigen om tot Christus te komen. Daar is bekering van zonde mee gemeoid en gehoorzaamheid aan de beginselen en wetten van het evangelie.

Dit Aäronisch priesterschap, dat door Johannes de Doper werd verleend, omvat tevens de sleutels van de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Het is één ding om zich te bekeren; vergeving voor onze zonden krijgen is een andere zaak. De macht om dat tot stand te brengen, wordt gevonden in het Aäronisch priesterschap.

De doop is de eerste verordening van het evangelie. Het is de poort waardoor allen tot de kerk toetreden. Het is zo belangrijk, dat het niet alleen voor de levenden wordt verricht, maar ook voor de doden, want zij die zich aan de andere kant van de sluier van de dood bevinden, kunnen geen vooruitgang maken op het pad naar het eeuwige leven zonder dat deze verordening hun plaatsvervangens is bediend.

Jongens, ik wil er de nadruk op leggen dat het dragen van het Aäronisch priesterschap, en het uitoefenen van het gezag daarvan, geen kleinigheid is. Het verlenen van die sleutels in deze bedeling was een van de grootste en belangrijkste gebeurtenissen in verband met de herstelling. Het was de eerste verlening van goddelijk gezag in deze bedeling van de volheid der tijden. Het is het priesterschap van God, met de volmacht om te handelen in de naam van de Heiland van de mensheid.

Het is het gezag waaronder de zinnebeel-

den van het avondmaal van de Heer aan de leden van de kerk worden bediend. Die grote, belangrijke verordening werd door de Heiland persoonlijk ingesteld vlak voor zijn kruisiging. Hij was het die voor de eerste keer de zinnebeelden van zijn vlees en bloed gaf aan hen die Hij liefhad en gebood dat allen ervan dienden te nemen ter gedachtenis aan Hem en ten teken van een verbond tussen God en de mens.

Wanneer jullie, de priesters van het Aäronisch priesterschap, het avondmaal bedienen, doen jullie wat Jezus deed toen Hij nog in het vlees was, en wat Hij deed toen Hij na zijn opstanding diende onder de Nephieten.

Wanneer jij, als priester, aan de avondmaalstafel neerknielt en het gebed, dat door openbaring is gegeven, uitspreekt, stel je de hele vergadering onder een verbond met de heer. Is dat een kleinigheid? Nee, het is uitermate belangrijk en buitengewoon.

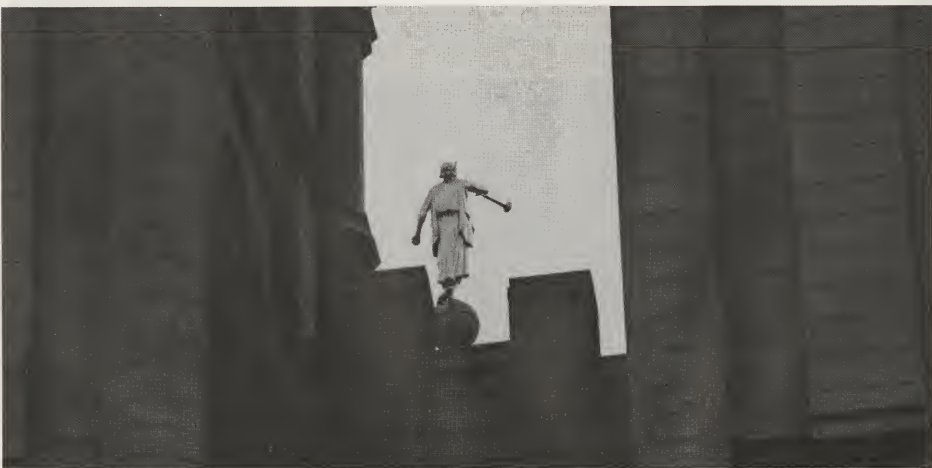
Welnu, mijn dierbare jonge broeders, als wij engelenbediening willen genieten, als wij het evangelie van bekering willen onderwijzen, als wij door onderdompeling willen dopen voor de vergeving van zonden, als wij de leden van de kerk de zinnebeelden van het zoenoffer van de Heer willen bedienen, dan moeten wij er waardig voor zijn.

Het is niet mogelijk om op die wijze te dienen op de sabbat en je door de week niet aan de normen van de kerk te houden. Het is ten enenmale verkeerd wanneer je de naam van de Heer op school of op je werkijdel gebruikt en je overgeeft aan smerige en ongepaste taal, en dan 's zondags neerknielt aan de

avondmaalstafel. Je kunt geen bier drinken of drugs gebruiken en tegelijkertijd waardig zijn om engelenbediening te ontvangen. Je kunt je niet schuldig maken aan onzedelijkheid in woord of daad en verwachten dat de Heer je dienstbetoon bij het onderwijzen van het evangelie van bekering of het dopen voor de vergeving van zonden zal erkennen. Als dragers van zijn heilige priesterschap, moeten jullie waardige mededienstknechten zijn.

Ik wil niet de indruk achterlaten dat deze weerzinwekkende gewoonten veel voorkomen onder de jongemannen van de kerk, maar ik weet dat ze niet helemaal onbekend zijn. De meesten van jullie streven naar het goede, en daarover wil ik jullie van harte mijn compliment maken. Als er echter onder jullie zijn die niet het goede nastreven, dan smee ik jullie om daar verandering in te brengen en bid dat jullie de geest van bekering zullen ontvangen, waarvan jullie zelf, als dragers van het Aäronisch priesterschap, de sleutels bezitten. Maak jullie in ieder opzicht waardig en de Heer zal jullie zegenen. Jullie zullen vrede in jullie hart hebben en een groter besef van de ongewone macht die jullie is gegeven in het kader van dit meest grootse programma voor jongemannen, het programma dat afkomstig is van de Heer zelf tot zegen van de jongemannen zelf en van hen die zij dienen.

Hiervan getuig ik en smee de zegen van de Heer af op u, zijn dienstknechten, die met zijn macht bent begiftigd. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

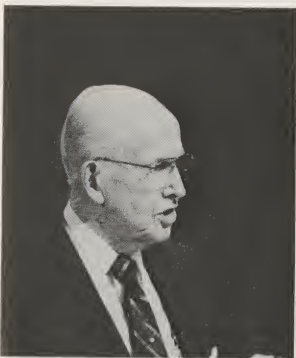

Close-up van de engel Moroni gezien tussen de westelijke torens van de tempel door.

Aan de alleenstaande broeders van de kerk

President Ezra Taft Benson

„Ik heb deze avond enkele heel belangrijke prioriteiten genoemd. Moge u deze serieus overwegen en bepeinen.”

Wij bidden dat u, de alleenstaande broeders, de volgende prioriteiten van essentieel belang acht in uw leven.

Ten eerste, blij dicht bij uw Heiland door oprecht, doorvoeld gebed. Onthoud altijd: „Het gebed van een rechtvaardige vermag veel” (Jak. 5:16).

„Verheug u in Christus’ woorden” (2 Ne. 32:3) door elke dag de Schriften te bestuderen en de raad op te volgen van de levende profeten. Neem u voor uw hele leven het Boek van Mormon te bestuderen, u te vergasten aan zijn bladzijden.

Wees een voorbeeld in uw kerkelijke activiteiten – heilig de sabbat, bezoek uw vergaderingen, onderhoud het woord van wijsheid, betaal uw tiende en bijdragen, steun uw leiders, en onderhoud anderszins de geboden. Dien opgewekt en dankbaar in elke roeping die u ontvangt. Leid uw leven dusdanig, dat u een tempelaanbeveling waardig bent en geniet van de heilige, zoete geest die voortvloeit uit uw dienst in de tempel.

Kleed en verzorg uzelf zodanig, dat het uw levenslange toewijding aan het delen van het evangelie met anderen weerspiegelt.

Wees attent, liefdevol, hulpvaardig en uit uw waardering voor uw familie, streef ernaar die eeuwige relatie te versterken.

Houd u, wanneer u met iemand uitgaat en haar het hof maakt, ten volle aan de normen van de kerk. Wees zedelijk rein. „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren” (LV 121:45).

Denk aan de raad van ouderling Bruce R. McConkie, dat „het belangrijkste dat een heilige der laatste dagen ooit kan doen in deze wereld is de juiste te trouwen op de juiste plaats door het juiste gezag.” („Choose an Eternal Companion”, Speeches of the Year, Provo, 3 mei 1966, blz. 2.)

Begrijp dat het tempelhuwelijk essentieel is voor uw zaligheid en verhoging.

Kies zorgvuldig praktische doelen uit die de moeite waard zijn, organiseer uzelf en werk naar het bereiken van die doelen toe.

Richt u ijverig en onder gebed op het kiezen en nastreven van academische en beroepsmatige doelen.

Deel het evangelie en uw getuigenis met hen die niet tot de kerk behoren of minder actief zijn.

Verbeter uw omgeving door actieve betrokkenheid en dienstverlening. Onthoud, wat betreft uw burgerplichten, dat „Het kwade alleen triomfeert als goede mensen niets doen”. (Edmund Burke, in *The Great Thoughts*, verzameld door George Seldes, New York: Ballantine Books, 1985, blz. 60.) Doe iets zinvol om uw door God geschonken vrijheid en onafhankelijkheid zeker te stellen.

Denk eraan dat uw hele leven een zending is en dat elke nieuwe fase verrijkt kan worden naarmate u uw talenten ontwikkelt en uw mogelijkheden benut.

Sta mij toe nog iets te zeggen over een eeuwige mogelijkheid en verantwoordelijkheid waar ik eerder naar verwees en die van het grootste belang voor u is. Ik heb het over het celestiale huwelijk.

Een paar weken geleden ontving ik een brief van twee toegewijde ouders die ondermeer het volgende schreven:

„Geachte president Benson,

„Wij maken ons zorgen over iets dat een groeiend probleem lijkt te zijn – althans in de regio waar wij wonen – namelijk, dat zoveel jongemannen in de kerk boven de 30 nog steeds ongehuwd zijn.

„Wij hebben zoons van 30, 31, en 33 die ongehuwd zijn. Veel van onze vrienden hebben ook ongehuwde zoons en dochters en delen onze zorg.”

Vervolgens schrijven zij:

„Dit zijn meestal jongemannen die een zending vervuld hebben, goed onderleerd zijn, en de geboden naleven (behalve dit belangrijkste dan). Naar het schijnt is er geen gebrek aan jongedames in dezelfde leeftijd die een goede partij zouden zijn.

„Het frustreert ons, omdat we soms het gevoel hebben dat we gefaald hebben in ons ouderlijk onderrwijs.”

Mijn geliefde alleenstaande broeders, ook wij maken ons zorgen. Wij stellen met klem dat de positie van deze kerk met betrekking tot het belang van het celestiale huwelijk nooit veranderd is. Het is een gebod van God. Gods verklaring in Genesis is nog steeds waar: „En de Here God zeide: Het is niet goed, dat de mens alleen zij” (Gen. 2:18).

De volheid van heerlijkheid en verhoging in het celestiale koninkrijk kan alleen verkregen worden als iemand deze heiligste van alle verordeningen ontvangt.

Zonder het huwelijk zou Gods plan gewaarsboord worden. De sterfelijke eva-

Mijn geliefde broeders van de Aäronische en Melchizedekse priester-schap, wat ben ik blij dat ik deze avond bij u kan zijn.

Ik verheug mij in de boodschappen van mijn broeders die vóór mij hebben gesproken, en nu vraag ik u om uw geloof en geboden nu ik tot u spreek.

Ik heb al enige tijd de alleenstaande broeders van de kerk willen toespreken. Velen van u hebben een full-time zending vervuld. Velen van u verrichten uitstekend werk in uw wijken en ringen.

Weet dat ik grote liefde heb voor een ieder van de alleenstaande broeders. Ik verwacht veel van u en heb mijn hoop in u gesteld. U heeft nu en in de toekomst de Heer en het koninkrijk van God zoveel te bieden. Mischien bent u 27 of 30 of mogelijk ouder.

Wat zijn in deze fase van uw leven precies uw prioriteiten?

Mag ik u ter overweging de raad voorhouden die wij teruggekeerde zendingelingen geven. Deze raadgevingen zijn net zo goed van toepassing op hen die al een tijdje terug zijn als op hen die geen zending voor de kerk hebben vervuld.

ring zou aan uitgelezen geesten onthouden worden. En het onnodig uitstellen van een huwelijk betekende vaak een beperking van uw nageslacht, en de tijd zal komen, broeders, dat u dat verlies zult voelen.

Ik kan u verzekeren dat de grootste taak en de grootste vreugde in het leven gevonden wordt in het gezin, een eerbaar huwelijk en het grootbrengen van een rechtvaardig nageslacht. En hoe ouder u wordt, des te kleiner wordt de kans dat u nog trouwt, en dan kunt u deze eeuwige zegeningen helemaal mislopen.

President Spencer W. Kimball verhaalde eens een ervaring die hij had gehad:

„Onlangs raakte ik in gesprek met een jonge teruggekeerde zendeling van 35 jaar. Hij was al veertien jaar terug van zijn zending en toch maakte hij zich weinig zorgen over zijn vrijgezellenbestaan, hij lachte erom.

„Ik zal met deze jongeman te doen hebben wanneer hij voor de troon van de Grote Rechter staat en de Heer deze jongen vraagt: 'Waar is uw vrouw?' Al de excuses die hij aan zijn kameraden gaf, zullen vaag en zinloos klinken als hij de Rechter antwoordt: 'Ik had het heel druk', of, 'Ik was van mening dat ik eerst mijn opleiding moest afmaken', of, 'Ik heb niet het juiste meisje kunnen vinden'.

Zulke antwoorden zullen hol klinken en zullen hem niet baten. Hij wist dat hem geboden was een vrouw te zoeken, haar te trouwen en haar gelukkig te maken. Hij wist dat het zijn plicht was vader te worden en

zijn kinderen een rijke, overvloedige jeugd te verschaffen. Dat wist hij allemaal, toch verzaakte hij zijn verantwoordelijkheid." (Ensign, februari 1975, blz. 2.)

Ik realiseer me dat enkelen onder u oprechte vrees hebben voor de verantwoordelijkheid die u gaat dragen als u in het huwelijk treedt. U vraagt zich af of u wel in staat zult zijn een vrouw en gezin te onderhouden in deze onzekere economische tijden. Die vrees moet worden vervangen door geloof.

Ik verzeker u, broeders, dat als u vlijtig zult zijn, getrouwd uw tiende en bijdragen betaald, en de geboden consciëntieus onderhoudt, de Heer u zal steunen. Ja, u zult offers moeten brengen, maar daar zult u van groeien en een beter mens door worden.

Werk hard aan uw opleiding en in uw beroep. Stel uw vertrouwen in de Heer, wees gelovig, en het zal goed komen. De Heer geeft nimmer een gebod zonder de middelen te verschaffen om het te volbrengen (zie 1 Ne. 3:7).

Staar u niet blind op materialisme, een van de echte plagen van onze generatie – dat wil zeggen, het streven naar luxe, een jachtig leven, en een succesvolle carrière vóór het huwelijk.

Een eerbaar huwelijk is belangrijker dan rijkdom, maatschappelijke positie, en status. Als man en vrouw kunt u uw levensdoelen samen bereiken. Naarmate u offers brengt voor elkaar en uw kinderen, zal de Heer u zegenen, en zal uw toewijding aan de

Heer en uw dienst in zijn koninkrijk verhoogd worden.

Welnu, broeders, verwacht geen perfectie in uw keuze van een vrouw. Wees niet zo kieskeurig dat u haar belangrijkste kwaliteiten over het hoofd ziet, zoals een sterk getuigenis, het naleven van de beginselen van het evangelie, het creëren van een sfeervol thuis, een moeder in Zion willen zijn, en steun aan u in uw priesterschapsplichten.

Natuurlijk moet zij u bekoren, maar ga niet uit met het ene meisje na het andere louter en alleen voor het uitgaan zonder de Heer om een bevestiging te vragen aangaande uw keuze van uw eeuwige partner.

Een goede maatstaf om te beslissen of iemand wel of niet de ware is, is deze: heeft u uw edelste gedachten wanneer u samen bent, verlangt u ernaar goede daden te verrichten, zou u willen dat u beter was dan u bent?

God zegene u, alleenstaande broeders van de kerk. Moge uw prioriteiten juist zijn. Ik heb deze avond enkele heel belangrijke prioriteiten genoemd. Moge u deze serieus overwegen en bepeinen.

Weet, mijn goede broeders, dat ik uit mijn hart gesproken heb en door de Geest, wegens mijn liefde en zorg voor u. Het is wat de Heer wil dat u vanavond hoort. Met mijn hele hart onderschrijf ik de woorden van de profeet Lehi uit het Boek van Mormon: „Staat op uit het stof, mijn zoons, en zijt mannen" (2 Ne. 2:21), in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een uitnodiging tot verhoging

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Teder spreekt de Meester tot hen, ja, tot allen: „Kom terug. Kom naar huis. Kom tot Mij.” Wat een eeuwige vreugde staat ons te wachten als wij zijn goddelijke uitnodiging tot de verhoging aanvaarden.

Overal zie je mensen die haast hebben. Straalvliegtuigen snellen met hun kostbare menselijke lading over wijde continenten en uitgestrekte oceanen. Afspraken moeten nagekomen worden, toeristenattracties wenken, en vrienden en familieleden wachten op de aankomst van een bepaalde vlucht. Over brede snelwegen rijden miljoenen auto's met nog meer miljoenen mensen in een schijnbaar eindeloze stroom af en aan.

Komt deze kloppende, beweeglijke sliert mensheid ooit tot stilstand? Wordt het jachtige tempo van alledag ooit onderbroken door een meditatief moment – ja, overpeinzingen van tijdroze waarheden?

Vergeleken bij eeuwige waarheden zijn de problemen van het dagelijkse leven eigenlijk nogal triviaal. Wat eten we? Komt er een goede film vanavond? Heb jij de TV-gids gezien? Waar gaan we zaterdag naartoe? Het belang van deze vragen verbleekt als de

nood aan de man komt, als dierbaren gewond raken, als pijn de gezondheid verstoort, of als de levenskaars flakkert en duisternis dreigt. Dan wordt waarheid van trivialiteit gescheiden. De menselijke ziel richt zich hemelwaarts en wil een goddelijk antwoord op de belangrijkste levensvragen: *Waar komen wij vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we na dit leven naartoe?*

De antwoorden op deze vragen worden niet gevonden in leerboeken van universiteiten, door een informatienummer te draaien, door te tossen, of door uit verschillende mogelijkheden een willekeurige keuze te doen. Deze vragen gaan al het sterfelijke te boven. Ze omvatten de eeuwigheid.

Waar komen we vandaan? Deze vraag wordt beslist gedacht, zo niet uitgesproken, door iedere ouder en grootouder als een pasgeboren baby zijn eerste kreet slaakt. Het volmaakt gevormde kindje dwingt bewondering af. De piepkleine teentjes, de tere vingertjes, het prachtige hoofdje, om nog maar te zwijgen van de verborgen maar schitterende circulatie-, verterings- en zenuwsystemen, getuigen alle van de realiteit van een goddelijke Schepper.

De apostel Paulus zei de inwoners van Athene op de Areopagus dat die wij „van Gods geslacht” zijn (Hand. 17:29). Daar we weten dat ons stoffelijk lichaam uit onze ouders is voortgekomen, moeten we dieper zoeken om de betekenis van Paulus’ uitspraak te vinden. De Heer heeft gezegd: „... de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens” (LV 88:15). Het is de geest die van Gods geslacht is. De schrijver van de Hebreeën noemt Hem „de Vader der geesten” (Hebr. 12:9). De geesten van alle mensen zijn letterlijk „(Gode) gewonnen zonen en dochteren” (LV 76:24).

We zien dat geïnspireerde dichters ontroev-

rende boodschappen geschreven en verheffende gedachten vastgelegd hebben, opdat wij die konden overdenken. William Wordsworth schreef het volgende:

*Geboort’ is slechts vergeten en een slapen;
De ziel, verrijzend met ons, des levens ster,
Werd elders in ’t verleden geschapen,
En komt van ver.
Niet in algehele vergetelheid,
Evenmin gans onbekleed,
Maar op wolven van heerlijkheid komen wij
Van God, ons thuis:
De hemel is rondom ons in onze kindsheid!
(Ode: Intimations of Immortality from
Recollections of Early Childhood)*

Een andere schrijver beschreef een pasgeboren kind als „een tere, nieuwe bloesem van de mensheid, net van Gods woonplaats gekomen om hier op aarde te bloeien.”

Ouders die maar niet genoeg kunnen krijgen van de aanblik van het kleine kind, of een opgroeiend kind bij de hand nemen, denken diep na over hun taak om te onderwijzen, te inspireren en leiding te geven. Terwijl ouders nadenken stellen kinderen en vooral wat oudere kinderen de indringende vraag: „Waarom zijn we hier?” Meestal wordt zij in stilte tot de eigen ziel gericht in deze bewoording: „Waarom ben ik hier?”

Wat mogen wij dankbaar zijn dat een wijze Schepper een aarde maakte en ons hier plaatste, met een sluier van vergetelheid over ons vorig bestaan, opdat wij een tijd van beproeving mochten doormaken, een gelegenheid om onszelf te bewijzen en te laten zien dat we in aanmerking komen voor alles was God voor ons bereid heeft.

Het is duidelijk dat een van de belangrijkste redenen voor ons aardse bestaan het verkrijgen van een lichaam van vlees en beenderen is. Op duizend en een manieren krijgen wij het voorrecht om zelf te kiezen. Hier leren we van de harde leermeester Ervaring. We onderscheiden goed van kwaad, bitter van zoet. We ontdekken dat beslissingen bestemmingen bepalen.

Paulus onderwees de Filippijzen dat de mens geroepen is zijn „behoudenis (te) bewerken met vreeze en beven” (Fil. 2:12), en de Meester gaf ons een leidraad die bekend staat als de gulden regel: „Alles nu wat jij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus” (Matt. 7:12).

Door Gods geboden te gehoorzamen kunnen wij in aanmerking komen voor dat „huis” waar Jezus over sprak toen Hij zei: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen (...) Ik ga heen om u plaats te bereiden (...) opdat ook gij moogt zijn waar Ik ben” (Joh. 14:2-3).

Bij het bepeinen van dergelijke verstrekkende zaken, denken we ook aan de hulpeloosheid van een pasgeboren baby. Er bestaat geen beter voorbeeld van volledige afhankelijkheid. Er is voeding voor het lichaam nodig en liefde voor de ziel. De moeder voorziet in beide. Zij die met haar hand in Gods hand afdaalde in „een dal van diepe duisternis“ (Ps. 23:4), opdat u en ik het leven mochten ontvangen, wordt in haar moederlijke zending niet door God verlaten.

Enkele jaren geleden stond er in de kranten in Salt Lake City een overlijdensbericht van een dierbare vriendin – een moeder en echtgenote die in de bloei van haar leven door de dood was weggenomen. Ik bezocht de rouwkamer en voegde mij bij een grote groep mensen die gekomen waren om hun medeleven te betuigen aan de ontreedde echtgenoot en moederloze kinderen. Plotseling herkende het kleinste kind, Kelly, mij en stak haar handje in de mijne.

„Kom eens mee,“ zei ze, en ze bracht me naar de kist waarin het lichaam van haar dierbare moeder rustte. „Ik huil niet, broeder Monson, en dat mag u ook niet doen. Mijn mammië heeft me vaak over doodgaan en het leven bij onze Hemelse Vader verteld. Ik hoor bij mammië en pappië. We zullen allemaal weer samen zijn.“

Door mijn tranen heen zag ik een prachtige, van geloof vervulde glimlach. Voor mijn jong vriendinnetje, die met haar handje

mijn hand nog steeds vasthield, zou er nooit een hopeloze dageraad zijn. Gesteund door haar onwankelbare getuigenis, is de wetenschap dat het leven na het graf verder gaat, konden zij, haar vader, haar broertjes en zusjes en iedereen die deze goddelijke waarheid kent, tot de wereld zeggen: „Des avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich“ (Ps. 30:6).

Het leven gaat verder. De klok tikt de kinderjaren weg, en haast onmerkbaar doet de volwassenheid zijn intrede.

Onschatbaar is deze geïnspireerde gedachte:

„God is een Vader,
De mens is een broeder.
Het leven is een zending
En geen carrière.“

(In Stephen L. Richards, *Where Is Wisdom? Addresses of President Stephen L. Richards*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1955, blz. 74.)

God, onze Vader, en Jezus Christus, onze Heer, hebben de weg naar volmaking aangegeven. Ze nodigen ons uit om eeuwige waarheden te volgen en volmaakt te worden, zoals zij (zie Matt. 5:48; 3 Ne. 12:48). Wij denken aan de wetsgeleerde die vroeg: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?”

„Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw

God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult de uwe naast liefhebben als uzelf“ (Matt. 22:36–39).

De apostel Paulus vergeleek het leven met een wedloop naar een duidelijk omschreven bestemming. De heiligen in Korinte spoorde hij als volgt aan:

„Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zo, dat gij die behaalt!“ (1 Kor. 9:24.)

Laten we in onze geestdrift niet de wijze raad van de Prediker over het hoofd zien: Niet de snelsten winnen de wedloop, noch de sterksten de strijd (zie Pred. 9:11). De prijs behoort hem die tot het einde toe volhardt.

Als ik mijn gedachten laat gaan over de wedloop van het leven, moet ik denken aan een ander soort race in mijn jeugd. Toen ik ongeveer tien was, maakten mijn vrienden en ik met behulp van een zakmes kleine speelgoedbootjes van wilgehout. Uitgerust met een driehoekig zeiltje liet ieder zijn primitief vaartuigje te water om te racen in de nogal woeste rivier de Provo. We renden langs de oever mee en keken toe hoe de kleine bootjes soms heftig op de golven dansten en later, als het water dieper werd, statig verder voeren.

Tijdens zo'n race ragen we dat een bootje als eerste op de finish afstevende. Plotseling trok de stroom hem te dicht langs een draaikolk, het bootje helde over en kapseisde. Het bleef in de ronde draaien en kon niet in de hoofdstroom terugkomen. Uiteindelijk liep het in een diep stuk rivier vast in het drijfhoop.

De speelgoedbootjes uit mijn jeugd hadden geen kiel die stabiliteit gaf, geen roer die de koers bepaalde, en geen krachtbron. Ze waren gedoemd stroomafwaarts te gaan – de weg van de minste weerstand.

In tegenstelling tot speelgoedbootjes hebben wij goddelijke eigenschappen meegekregen om ons op onze reis bij te staan. Wij komen niet naar de sterfelijkheid om met de stroom van het leven mee te drijven, maar we komen met de macht om te denken, te redeneren en te presteren.

Onze Hemelse Vader liet ons niet van stapel lopen om aan onze eeuwige reis beginnen zonder ons de middelen te geven waarmee we leiding van Hem konden ontvangen om onze veilige terugkeer te waarborgen. Ja, ik bedoel het gebod. Ik bedoel ook de influisteringen van die stille, zachte stem in ieder van ons; en ik zie de heilige Schriften niet over het hoofd, geschreven door zeelui die met succes over de zeeën voeren die wij

Ouderling William R. Bradford (r) van het Eerste Quorum der Zeventig, begroet Henry B. Eyring, eerste raadgever in de Presiderende Bisschop.

ook moeten oversteken.

Op een zeker moment in onze aardse zending komt er die wankelende pas, de vermoeide glimlach, pijn door ziekte – de voorbijgaande zomer, de naderende herfst, de winterse kou, en de ervaring die wij de dood noemen.

Ieder bewust levend mens heeft zichzelf de vraag gesteld die door Job vanouds werd verwoord: „Als een mens sterft, zou hij herleven?” (Job 14:14.) Al doen we nog zo ons best om die vraag uit onze gedachten te zeden, zij komt altijd terug.

De hele mensheid krijgt met de dood te maken. Hij komt tot de bejaarden die zich schuifelend voortbewegen. Zijn roep wordt gehoord door hen die nauwelijks halverwege het leven zijn, en vaak stilt hij het gelach van kleine kinderen.

Maar hoe zit het met een bestaan na de dood? Is de dood het einde van alles? Een dergelijke vraag werd me door een jonge echtgenoot en vader gesteld die op sterven lag. Ik sloeg het Boek van Mormon open en las hem de volgende woorden uit het boek Alma voor:

„Nu, aangaande de toestand der ziel tussen de dood en de opstanding: Zie, het is mij door een engel bekendgemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heen gegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven.

„En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten” (Alma 40:11–12).

Met vochtige ogen en met een uitdrukking van diepe dankbaarheid op het gelaat, fluisterde mijn jonge vriend een zacht, maar welsprekend „dank u.”

Nadat het lichaam van Jezus drie dagen in het graf had gelegen, keerde de geest terug, en de opgestane Verlosser kwam naar buiten, bekleed met een onsterfelijk lichaam van vlees en beenderen.

Het antwoord op Jobs vraag „Als een mens sterft, zou hij herleven?” werd gegeven toen Maria en anderen het graf naderden en twee mannen in stralende gewaden zagen staan die tegen hen zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden?”

„Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt” (Luc. 24:5–6).

Getuigenissen van de opgestane Heer bieden trouw en begrip:

Ten eerste, van de apostel Paulus: „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften;

„en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt . . .

„Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen . . .

„Hij is verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk . . .

„Hij is verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen;

„maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene” (1 Kor. 15:3–8).

Ten tweede, van de gezamenlijke getuigenissen van vijftienghonderd schapen van zijn andere kudde, zoals staat opgete-

Ouderling Joseph Anderson, die dit jaar 99 wordt, en ouderling Eldred G. Smith, emeritus algemene autoriteiten.

kend in het Boek van Mormon, een getuigenis van Jezus Christus, de opgestane Heer, die tot hen sprak „en zeide:

„Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij de nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood . . .

„En toe zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij éénstemmig uit:

„Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem”

(3 Ne. 11:13–14, 16–17).

Ten derde, van Joseph Smith: „Na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het geuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn” (LV 76:22–24).

Als gevolg van Christus’ overwinning over het graf zullen wij allen opstaan. Dit is de verlossing van die Ziel. Paulus schreef:

„Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aarde.

„De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.

„Zo is het ook met de opstanding der doden” (1 Kor. 15:40–42).

Wij streven naar de hemelse, of celestiale heerlijkheid. Wij verlangen ernaar in de tegenwoordigheid van God te wonen. Wij willen deel uitmaken van een eeuwige familie. Zulke zegeningen moeten verdiend worden.

Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we na dit leven naartoe? Deze universele vragen hoeven niet langer onbeantwoord te blijven. Onze Hemelse Vader is verheugd over hen die zijn geboden onderhouden. Hij is bezorgd om het verloren kind, de weifelende tiener, de weerspannige jongeman, de nalatige ouder. Teder spreekt de Meester tot hen, ja, tot allen: „Kom terug. Kom naar huis. Kom tot Mij.” Wat een eeuwige vreugde staat ons te wachten als wij zijn goddelijke uitnodiging tot de verhoging aanvaarden.

Ik getuig dat Hij een onderwijzer van de waarheid is – maar Hij is meer dan een onderwijzer. Hij is het voorbeeld van het volmaakte leven – maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote heelmeester – maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij is de letterlijke Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vredevorst, de Heilige Israëls, ja, de opgestane Heer, die zei:

„Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„Ik ben het Licht en het Leven der wereld” (3 Ne. 11:10–11).

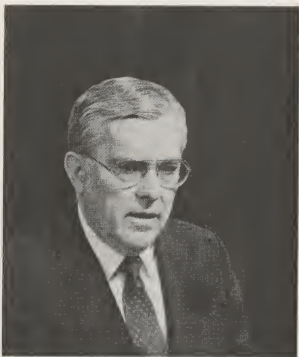
„Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader” (LV 110:4).

Als zijn getuigenis geef ik u mijn getuigenis dat Hij leeft, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gods liefde voor zijn kinderen

Ouderling M. Russel Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Alle wonderen der natuur zijn een glimp van zijn goddelijke macht en een uiting van zijn liefde.”

Broeders en zusters, dit is een prachtige tijd van het jaar waarin de lente in vele delen van de wereld begint te ontluiken met al haar kleuren, geuren en opgewekte klanken. Het wonder van seizoenen die in elkaar overgaan, de natuur die ontwaakt en wordt wedergeboren, inspireert tot gevoelens van liefde en eerbied voor Gods prachtige scheppingswerk.

Pasen is een goede tijd voor mensen overal om te genieten van de wonderen van de natuur en de Schepper van deze prachtige wereld te danken. Mannen en vrouwen in alle delen van de wereld hebben sterke behoefte aan onderbreking van hun veeleisende alledaagse routine om in stilte Gods wonderen die overal om hen heen plaatsvinden, in zich op te nemen. Denk u eens in wat er zou gebeuren als we allen de tijd namen om zorgvuldig de wonderen van de natuur om ons heen te observeren en ons wijdden aan een studie van deze wereld die God voor ons schiep!

Mijn gezin en ik hadden een alledaagse en toch indrukwekkende ervaring met een van Gods scheppingen. Op valentijnsdag gaf ik mijn vrouw Barbara twaalf rozen. Ze had-

den een delicate, perzikachtige kleur en roken heerlijk. Barbara zette ze in een vaas op de tafel in de woonkamer. De dagen gingen voorbij en het gezin zag hoe de knoppen geheel tot bloet kwamen.

Door dit wonder te observeren, raakte ik geïnteresseerd in rozen. Ik stond versteld toen ik van een vriend, die botanist is, hoorde dat er duizenden verschillende soorten rozen zijn. Elke roos herbergt een gigantische hoeveelheid genetisch materiaal waardoor een zaadje of een loot zich ontwikkelt tot wortels, stammen, doornen, bladeren, kleuren en bloemen.

Elke roos is een compacte chemische fabriek. Onder invloed van zonlicht onttrekken de groene bladeren koolstofdioxide aan de lucht en geven daarvoor in de plaats zuurstof af, die wij inademen. Als andere stoffen in de plant met zonlicht reageren, produceert zij zetmeel, een voedingsstof. Zoals u weet wordt dit proces fotosynthese genoemd; zonder dit proces zou de aardse atmosfeer al snel geen zuurstof meer bevatten, en zouden de meeste levende organismen verdwijnen. Mijn vriend vertelde me dat de chemische en elektrische energie die mijn hersenen op dat moment verbruikten eens zonlicht was dat was geabsorbeerd door de chlorofyl in de bladgroente die ik had gegeten.

Deze ervaring deed mij nadenken over de talloze soorten planten en dieren die in verbazingwekkende harmonie op aarde gedijen. Mijn respect voor onze roosjes kreeg een dimensie van verwondering en eerbied. Ik bepeinsde de macht van de geniale Schepper die liefdevol zulke wonderen voor zijn kinderen had bereid. Ik bedacht me toen hoe belangrijk het is dat iedere menselijke ziel de heerlijkheid van God in alles wat hem omringt, ziet en waardeert. Ik moest denken aan de woorden en boodschap van een prachtige lofzang:

*Als ik door veld en bos in stilte rondtwaal,
genietend luister naar het vogelkoor,*

*als van een hoge heuveltop ik afdaal
en in de wind het kab'lend beekje hoor,
dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God, tot U:
Ja, Gij zijt groot, oneindig groot.
(Hymns, 1985, 86.)*

Ik voelde diepe eerbied voor zowel de schepping als de Schepper. Eerbied kan omschreven worden als verregaand respect, vermengd met liefde en ontzag. Andere woorden die ons de term eerbied beter doen begrijpen zijn dankbaarheid, verering en bewondering. Eerbiedigen omvat ook een element van vrees. Zo kan eerbied opgevat worden als diepgaande liefde en respect, gekoppeld aan een verlangen om te vereren en dankbaarheid te betonen, en met de vrees om te kwetsen of vertrouwen te schenden.

In het boek Mozes lezen wij: „En zie, alle dingen hebben hun gelijkemis, en alle dingen, zowel de tijdelijke als de geestelijke, zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen; dingen, die boven in de hemelen zijn, en dingen, die op de aarde zijn, en dingen, die in de aarde zijn; en dingen die onder de aarde zijn, zowel boven als onder, getuigen alle dingen van Mij” (Moz. 6:63).

Ja, de hemel en de aarde en alle dingen daarin duiden op een God, een Schepper. In het Boek van Mormon lezen wij over Korihor, een antikrist, die voor de profet Alma werd gebracht. Hij vroeg om een bewijs van Gods bestaan voor hij wilde geloven. „Doch Alma zeide tot hem: Gij hebt tekenen genoeg gehad; wilt gij uw God verzoeken? Wilt gij zeggen: Toon mij een teken, wanneer gij het getuigenis van al deze uw broeders en tevens van alle heilige profeten hebt? De Schriften zijn u voorgelegd; ja, en alles duidt er op, dat er een God is, ja, namelijk de aarde en alle dingen, die op de oppervlakte er van zijn, ja, en haar bewegingen, en tevens getuigen alle planeten, die zich langs hun vaste banen bewegen, dat er een verheven Schepper is” (Alma 30:44). Deze eeuwige bewijzen getuigen ook nu tot ons.

Astronauten die de aarde vanuit de ruimte hebben gezien, hebben gezegd hoe ongelooflijk prachtig zij is en hoe levend zij eruit ziet. Senator Jake Garn schreef over zijn ervaring in de ruimte: „Het is onmogelijk voor mij om de pracht van de aarde te beschrijven. Het is een adembenemende, ontzagwekkende, geestelijke ervaring om, terwijl men zich voortbeweegt met een snelheid van 25 keer het geluid, de aarde vanuit de ruimte te zien. Ik kon ook het zwarte vacuüm van de ruimte inkiijken en miljarden sterren en melkwegstelsels zien die miljoenen lichtjaren van ons verwijderd zijn. Het heelt is zo uitgestrekt dat er haast geen voorstelling van te maken is. Maar ik begreep wel dat de hand van God in alles is. De

zven dagen die ik in de ruimte was voelde ik zijn aanwezigheid. Ik weet dat God deze aarde en het heelal geschapen heeft. Ik weet dat we zijn kinderen zijn, waar we ook op aarde leven, ongeacht onze nationaliteit of huidskleur. En wat het belangrijkste is, ik weet dat God leeft en dat Hij de Schepper van ons allen is." (Brief aan M. Russell Ballard, 3 maart 1988.)

Weer komen de woorden van de lofzang in mijn gedachten:

O Here God, als ik met diepe eerbied bepeins uw schepping ongeëvenaard; de zon en maan, een ster die snel voorbyschiet, uw macht in 't gans heelal geopenbaard; dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God, tot U: Ja, Gij zijt groot, oneindig groot. (Hymns, 1985, 86.)

De psalmist schreef: „Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:

„Watis de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet? „Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond" (Ps. 8:4-6).

De Heer beantwoordde deze vraag in het boek Mozes: „Voor mijn eigen oogmerk heb ik deze dingen gemaakt (. .)

„En door het Woord Mijner macht (. .) heb Ik ze geschapen (. .)

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Moz. 1:31-32, 39).

Ouderling Kichu begroet conferentiebezoekers buiten de tabernakel.

Als we naar de bewijzen voor de schepping om ons heen kijken, van een zandkorrel tot de majestueuze planeten, dan gaan we beseffen dat wij Gods meest verheven schepping zijn; wij zijn naar zijn beeld geschapen. Ik werd hier drie weken geleden op vreugdevolle wijze aan herinnerd toen ons 24e kleinkind geboren werd. Ik was weer vervuld van verwondering en liefde toen ik dit kostbare kind in mijn armen hield, toen ik het wonder van het geboren worden tot mij door liet dringen, en toen ik weer een kind dat net uit de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader kwam, de sterfelijkheid zag betreden.

Nieuw leven doet een diepgaand gevoel van eerbied in ons ontwaken. Ouders en andere familieleden komen dichtert tot elkaar. Zelfs kleine kinderen voelen iets van het ontzag en de verwondering. Ze willen de baby vasthouden, aanraken, het warme, zachte hoofdje aaien, of het kindje hun vinger laten vastgrijpen.

Door de komst van dit nieuwe geestje in onze familie kwam een ongelofelijke waarheid mij weer duidelijk voor ogen te staan. Ik beseft dat God de aarde in al haar prachtige heerlijkheid had geschapen, niet als doel op zich, maar voor ons, zijn kinderen. Ja, wij zijn zijn kinderen, zijn nageslacht, en Hij is de Vader van onze geest.

Soms hebben wij groot respect en eerbied voor geniale artistieke of muzikale scheppingen. Hoeveel te meer moeten wij dan niet eerbied hebben voor de macht en majesteit van onze goddelijke Schepper? We kunnen vol ontzag kijken naar menselijke scheppingen als bruggen en bouwwerken. Maar denk aan de woorden van de apostel Paulus tot de Hebreëen: „De bouwmeester geniet hoger eer dan het huis.

„Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God" (Hebr. 3:3-4).

Zij die geen eerbied voelen voor de scheppingen en eigenschappen van God, zullen waarschijnlijk weinig benul hebben van andere heilige zaken. Een dergelijk gebrek aan ontzag voor Gods scheppingen kan iemand steeds ongevoeliger doen worden voor de gevoelens van anderen. Ik ben bang dat dit proces in sommige delen van de wereld gaande is.

Als we aan oneerbiedige mensen denken, denken we aan mensen met gebrek aan manieren, takt en beleefdheid, die weinig of geen respect hebben voor fijngevoeliger of heilige dingen. Misschien hebben sommigen gebrek aan eerbied voor het leven en hun medemens omdat zij niet begrijpen wie ze zijn en wat ze kunnen worden.

God toonde zijn liefde voor ons door ons de leiding te geven die we nodig hebben om

voortgang te maken en ons potentieel te verwezenlijken. Misschien zal een eenvoudig verhaal dit gegeven illustreren. Onlangs kocht een jongeman een computer, maar het apparaat functioneerde niet zoals hij het wilde.

Al gauw werd hij ontmoedigd. Zijn geduld raakte op en hij bedreigde het levenloze ding met pijnlijke vernietiging als het niet beter ging werken. Een wijze vader kwam tussenbeide en nam zijn zoon mee naar de winkel om een instructieboekje te halen. Immers, wie zou meer over zo'n ingewikkelde computer afweten dan de persoon of firma die hem gemaakt had? Wie zou meer weten over zijn vermogen en toepassingen? Wie zou beter de veiligheidsmaatregelen kennen die nodig zijn om deze mooie machine niet te beschadigen? Al gauw kon de jongen de computer optimaal gebruiken, doordat hij de richtlijnen volgde die in het instructieboekje stonden die de maker had samengesteld.

In ons leven gaat het net zo; Hij die het meeste over ons, ons potentieel en onze eeuwige mogelijkheden weet, heeft ons goddelijke raad en geboden gegeven in zijn handleidingen, de heilige Schriften. Als we deze richtlijnen begrijpen en opvolgen, krijgen ons leven inhoud en doel. We ondervinden dat onze Schepper van ons houdt en wil dat wij gelukkig zijn. In een weergalozes manifestatie van deze goddelijke liefde voor ons heeft Hij zijn Eniggeborene Zoon Jezus Christus gezonden.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeborene Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

„Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde" (Joh. 3:16-17).

Jezus werd op aarde geboren. Hij leidde een volmaakt leven en wees ons zodoende de weg. Hij leerde zijn discipelen: „Ik ben het licht der wereld, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben" (Joh. 8:12).

Zijn evangelie is een evangelie van liefde, liefde voor God en liefde voor elkaar. Hij draagt ons op zijn voorbeeld volgs. Ons discipelschap wordt afgemeten naar de mate waarin wij dat doen.

„En nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

„Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander" (Joh. 13:34-35).

Kunt u zich voorstellen wat een uitwerking deze instructie zou hebben op onze samenleving?

Ik ben bang dat veel mensen nooit zullen begrijpen dat Gods geboden voor onze bestwil zijn en dat wij maaien wat wij zaaien.

Onze terugkeer naar onze Hemelse Vader is door zijn Zoon Jezus Christus. Jezus zei tot zijn discipelen: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij” (Joh. 14:6). Hij instrueerde ons om zijn geboden te onderhouden als wij Hem liefhebben (zie vs. 15). Verder onderwees Hij: „Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren” (vs. 21).

De verzoening en opstanding van Jezus Christus toont ons iets van de werkelijkheid van zijn goddelijke zending om allen te verlossen die tot Hem komen en God, onze Eeuwige Vader, eren en eerbiedigen.

Misschien dat we iets van de verregaandheid van Christus' liefde voor ons gaan begrijpen als we erbij stilstaan dat Hij bereid was verzoening te doen en pijn te lijden voor onze zonden, „Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen” (LV 19:18). Niettemin gaf Hij de eer aan zijn Vader en dronk Hij de beker en voleindigde

Hij zijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen (zie vs. 19).

De kronende woorden van de geïnspireerde lofzang luiden:

En als 'k bedenken dat God zijn Zoon niet spaarde, Hem sterven deed uit liefde zonder peil, dat Hij aan 't kruis mijn zonden op zich laadde, daar bloedde' en stierf als losprijs voor mijn heil, dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God, tot U: Ja, Gij zijt groot, oneindig groot.
(Hymns, 1985, 86.)

Broeders en zusters, laten we op deze paaszonndag bijzondere dank tot God richten voor de verzoening en opstanding van zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Want in Hem, uit Hem en door Hem kan deze tijdelijke sterfelijke toestand overgaan in een permanent, volmaakt bestaan, wat ons van een onuitsprekelijke vreugde kan vervullen.

Om werkelijk de Schepper te eerbiedigen moeten we zijn scheppingen waarderen. We moeten tijd inruimen om de wonderen der natuur te observeren.

Tegenwoordig worden we maar al te gauw omringd door stenen gebouwen en asfaltwegen die ons afschermen van het echte leven om ons heen. Maak plannen om met uw gezin het wonder van ontluikende knoppen, die veranderen in geurende bloesems, te beleven. Neem de tijd om op een heuvel te

zitten en de rust van de avond op te zuigen, als de zon haar laatste gouden gloed over de horizon werpt. Neem de tijd om aan de rozen te ruiken.

Alle wonderen der natuur zijn een glimp van zijn goddelijke macht en een uiting van zijn liefde. Toch licht het grootste wonder nog in de toekomst. Het zal plaatsvinden wanneer wij door zijn macht uit de dood en het graf verrijzen om een nieuwe wereld te betreden die niet voorbij zal gaan, waar, als we daartoe waardig zijn, wij eeuwig met Hem en onze Hemelse Vader zullen zijn.

Nederig, maar met stellige overtuiging, zeggen wij tot de hele wereld dat wij zeker weten dat God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus leven. We weten dat zij de profet Joseph Smith in het voorjaar van 1820 bezochten. Ze spraken tot Joseph en openbaarden door hem prachtige, juiste leerstellingen en herstelden de volheid van het evangelie van Jezus Christus dat voor de wereld verloren was gegaan.

Wij nodigen alle mannen en vrouwen overal ter wereld uit om te leren over de herstelling van het evangelie, want door dat te doen zullen zij diepe eerbied en liefde voor God, zijn geliefde zoon Jezus Christus en hun scheppingen ontwikkelen. Ik getuig dat ware eerbied om allen vrede, vreugde en geluk zal schenken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luchtfoto van Salt Lake City en Salt Lake Valley, met op de achtergrond The Great Salt Lake. Het hoge, witte gebouw rechts van het gebouwencomplex in het midden, is het kantoorgebouw van de kerk. Links daarvan, gedeeltelijk schuilgaand achter het Hotel Utah, is de Salt Lake-tempel.

Een dierbare de helpende hand toesteken

Ouderling Richard G. Scott

van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Velen van u hebben een bezwaard hart omdat een zoon of dochter, man of vrouw van het rechte pad is afgegaan om het kwade na te streven. Mijn boodschap is aan u gericht.”

Het is paasochtend, die gewijde tijd dat het hart van elke oprechte christen zich in nederige dankbaarheid tot onze geliefde Heiland wendt; een tijd die vredig en vreugdevol voor iedereen moet zijn. Toch hebben velen van u een bezwaard hart omdat een zoon of dochter, man of vrouw van het rechte pad is afgegaan om het kwade na te streven. Mijn boodschap is aan u gericht.

Uw leven is vervuld van kwelling, pijn en soms wanhoop. Ik zal u vertellen hoe u troost kunt vinden bij de Heer.

In de eerste plaats moet u twee fundamentele beginselen begrijpen:

1. Hoewel er veel is dat u kunt doen om een dierbare die hulp nodig heeft een hand toe te steken, is er toch het nodige dat door de Heer gedaan moet worden.

2. Er kan geen permanente verbetering optreden zonder rechtvaardig gebruik van onze keuzevrijheid. Probeer niet aan deze keuzevrijheid voorbij te gaan. De Heer zelf zou dat niet eens doen. Gedwongen gehoorzaamheid levert geen zegeningen op (zie LV 58:26–33).

Ik zal zeven manieren voorstellen waarop u kunt helpen.

Een – Schenk uw liefde zonder voorbehoud.

Toen Lehi in een droom van de vrucht van de boom des levens at en met vreugde vervuld werd, was zijn eerste gedachte dit met ieder lid van zijn gezin te delen, waaronder de ongehoorzamen (Zie 1 Nephi 8:3–4, 12–13).

Twee – Keur de overtredingen niet goed, maar geef de overtreder hoop en steun.

Tegen zijn zoon Corianton, die tijdens zijn zending de wet van kuisheid had overtreden, zei Alma: „Zie, mijn zoon, welke grote ongerechtigheid gij over de Zoramieten hebt gebracht; want toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven” (Alma 39:11).

Toen gaf hij een gedetailleerde uiteenzetting van de beginselen die zijn zoon ten onrechte had aangevoerd om zijn daden te rechtvaardigen. Toen gaf die liefdevolle vader deze raad:

„O, mijn zoon, ik verlang, dat gij de gerechtigheid van God niet meer loochent. Tracht uzelf niet in het minst wegens uw zonden te verontschuldigen . . . maar geef de gerechtigheid Gods en Zijn barmhartigheid en Zijn lankmoedigheid de vrije teugel in uw hart en laten ze u tot in het stof vernerden (. . .)

En nu, mijn zoon, ga uws weegs, verkonig het woord met waarheid en ernst (. . .)” (Alma 42:30–31). Corianton bekeerde zich en werd een machtige dienstknecht.

Drie – Onderwijs waarheid.

Nephi leerde zijn broers: „Allen, die het woord Gods gehoor wilden schenken en zich daaraan vasthouden, zouden nimmer verloren gaan; evenmin zouden de verzoeken en vurige pijlen van de duivel hen kunnen verblinden om hen ten ondergang

te voeren” (1 Ne. 15:24).

Toen gaf hij dit voorbeeld van hoe wij moeten onderwijzen:

„Daarom spoorde ik, Nephi, hen aan acht te geven op het woord des Heren; ja, ik spoorde hen aan met al de kracht van mijn ziel en met alle bekwaamheid die ik bezat, dat zij acht zouden slaan op Gods woord en zouden bedenken, Zijn geboden altijd in alles te onderhouden” (v. 25).

Vier – Vergeef oprocht, zo vaak als dat nodig is.

De Heer heeft gezegd: Indien hij zich in de oprechtheid zijns harten bekeert, zult gij hem vergeven, en zal Ik hem eveneens vergeven,

en zo dikwijls als Mijn volk zich bekeert, zal Ik hen vergeven (zie Mos. 26:29–30).

Vijf – Bid met vertrouwen.

„Het gebed van een rechtvaardige vermag veel” (Jak. 5:16).

De Meester leerde: „Wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven” (3 Ne. 18:20). „Bid altijd, en Ik zal Mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn” (LV 19:38).

Zes – Blijf alles in het juiste perspectief zien.

Als u alles gedaan heeft wat u redelijkerwijs kunt doen, leg dan de last in de handen van de Heer. Als ik een klein steentje pak en die vlak voor mijn oog houd, lijkt het wel een groot rotsblok. Het is het enige dat ik zie. Het slokt alles op, net als de problemen van een dierbare waarmee we ontstaan en naar bed gaan. Als de dingen die u realistisch gezien kunt doen gedaan zijn, laat de zaak dan in de handen van de Heer en zet de bezorgdheid van u af. Voel u niet schuldig omdat u niet meer kunt doen. Verspil uw energie niet aan onnodige zorgen. De Heer zal dat steentje dat uw uitzicht opslokt wegnemen en het gooien tussen de andere problemen die u in uw eeuwige vooruitgang zult tegenkomen. Op een gegeven moment zult u indrukken voelen en weten hoe u verder kunt helpen. U zult meer vrede en geluk vinden, anderen die u nodig hebben niet veronachtzamen, en u zult met dit eeuwige perspectief anderen beter kunnen helpen.

Abraham deed zijn best om zijn vader zover te krijgen dat hij zich van de zonde afkeerde. Ondanks al zijn pogingen verviel zijn vader tot afgoderij. Als Abraham had toegestaan dat die gerechtvaardigde zorg om zijn vader elke andere gedachte had verdronken, dan zou hij deze belofte niet hebben kunnen ontvangen: „In uw nageslacht zullen alle geslachten der aarde worden ge-

zegend" (3 Ne. 20:25).

Sommigen die een ernstige zonde overwonnen hebben, voelen zich nog altijd schuldig om die ongehoorzaamheid als een dierbare zich niet gedraagt zoals zij graag zouden zien. Dergelijke ingevingen komen van satan, niet van de Heer. Alma was in staat zijn zoon Corianton te helpen omdat Alma vanuit een sterke positie sprak; hij wist dat zijn eigen zonden door bekering volkomen waren vergeven.

Dit is geen leerstellige toespraak; het is eerder een persoonlijk getuigenis van de waarheid zoals ik die ken. Er zijn momenten geweest dat Jeanene, mijn vrouw, en ik problemen hadden die voor ons onoplosbaar leken. Eens verloor ze een baby, een meisje, en bijna ook haar eigen leven. Nog geen zes weken later ging een dierbare zoon heen. We smeekten om hulp, en die kwam.

Toen andere problemen ons op onze knieën dwongen, hadden wij het vertrouwen dat we troost en leiding zouden ontvangen, en dat gebeurde ook. Bij moeilijke periodes in ons leven opent de Heer deuren, mogelijkheden, en geeft Hij ons de kracht die wij nodig hebben.

Laten wij dit paasfeest, nu wij de opstanding herdenken en de prijs die betaald en de gave die gegeven werd door de verzoening, nadenken over wat de Schriften ons leren over die heilige gebeurtenissen. Ons getuigenis van de realiteit ervan zal dan gesterkt

worden. Ze moeten meer zijn dan beginzelen die we uit ons hoofd leren. Ze moeten in het weefsel van ons wezen verweven worden, als een bolwerk in zware tijden.

Nephi leerde ons: „Want gij waart niet zo ver gekomen zonder het woord van Christus, met onvervrikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.

„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben" (2 Ne. 31:20).

Hij had hier aan toe kunnen voegen: „En gij zult in dit leven vrede en geluk kennen." Geluk vloeit voort uit het begrijpen en naleven van de leringen van de Heer. We worden niet gelukkig door onszelf te bekritisseren als we niet alles klaarspelen wat we willen.

Nog een laatste raad: Geef wat een dierbare betreft nooit de hoop op – nooit!

Ik weet dat we een liefdevolle Vader in de hemel hebben. Hij vraagt ons Hem te aanbidden opdat wij zijn liefde zullen voelen. Hij nodigt ons uit zijn Zoon lief te hebben opdat wij vertroost en gesterkt zullen worden.

Af en toe sommen we in onze domheid mechanisch feiten op over de Vader en de Zoon, en – moge Zij het ons vergeven – preken wij tot Hen, stellen we ons zelfvoldaan op, en tonen we onze onwetendheid en trots.

Toch blijven Zij van ieder van ons houden, op volmaakte wijze. Ja, Zij zijn almachtig en alwetend, hun werken strekken zich uit tot in de eeuwigheid, en toch is hun liefde voor ieder van ons persoonlijk, welbewust, vastberaden, oneindig, volmaakt.

Ik weet dat Zij leven. Ik weet dat Jezus de Christus is, de Heiland en Verlosser. Hij gaf zijn leven opdat wij fouten mochten overwinnen om eeuwig te kunnen leven. Ik begrijp niet hoe Hij het deed. Op mijn eigen beperkte manier probeer ik me de onbegrijpelijke last voor te stellen die Hij gevoeld heeft toen de laatste uren van zijn aardse bediening ingingen, in de wetenschap dat zijn leven volkomen zondeloos moest zijn, zonder misstappen.

Hij moest de volmaakte verzoening tot stand brengen voor de hele mensheid, voor ieder mens individueel, zonder uitzondering, anders zou geen enkele ziel in de tegenwoordigheid van God kunnen terugkeren. Hij volbracht het. Hij volbracht het op volmaakte wijze. Noch Hij, noch zijn Vader zullen ons ooit in de steek laten – tot in de eeuwigheid niet. Ik geef dat getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Terwijl zij wachten

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Ik wil graag hoop, geen wanhoop, opwekken in hen die tijdelijk bepaalde machten en voorrechten verloren hebben.”

Een paar dagen geleden vroeg een nieuwe vriend, die nu geen lid van de kerk is vanwege een disciplinaire maatregel, aan mij: „Wat kan ik doen terwijl ik wacht? De laatste tijd is mij bijzonder duidelijk geworden wat ik niet kan doen. Vertel mij en anderen die in soortgelijke omstandigheden verkeren wat we wel kunnen doen.”

In een poging deze oprechte vraag van een goed mens te beantwoorden, richt ik mijn woorden tot slechts een kleine groep, maar zij vormen een kostbare kleine groep. Ik wil graag hoop, geen wanhoop, opwekken in hen die tijdelijk bepaalde machten en voorrechten verloren hebben. Sommigen in deze groep durven niet meer te hopen uit angst voor teleurstelling. Moge zij en hun gezin geholpen worden met gedachten die tot daden, troost en een hernieuwd gevoel van eigenwaarde leiden.

Het verzoek dat mijn vriend om bovenstaande vraag liet volgen staat mij nog levendig voor de geest en raakt mij nog steeds: „Vertel me alstublieft niet om geduldig, liefdevol, vriendelijk en begrijpend te zijn. Ik heb meer nodig dan dat. Ik heb gedegen leiding nodig. Ik wil dringend van mijn frustraties afkomen en verder gaan met mijn leven. Helpt u me alstublieft.”

Hoe kunnen wij als leden van de kerk deze goede mensen het beste helpen?

Een citaat uit het Boek van Mormon kan hier als uitgangspunt dienen: „Evenwel zult gij hem niet uit uw midden werpen, maar gij zult hem het woord bedienen, en voor hem in Mijn naam tot de Vader bidden; en indien hij zich bekeert, en in Mijn naam wordt gedoopt, zult gij hem ontvangen, en hem van Mijn vlees en bloed aanbieden” (3 Ne. 18:30).

In de Schriften worden we er vaak aan herinnerd dat we het woord aan al Gods kinderen moeten bedienen, en dat we dat met de reine liefde van God in ons hart moeten doen. George Bernard Shaw schreef eens: „De ergste zonde tegenover onze medeschepsels is niet om ze te haten, maar om onverschillig tegenover ze te staan.” (*The Devil's Disciple*, tweede bedrijf.) Onverschilligheid kan een van de meest kwetsende houdingen zijn. We mogen in het leven nooit toestaan dat we ons afkeren, de straat oversteken, en doen alsof we niets gezien hebben, of anderen belemmeren bij activiteiten betrokken te raken. We moeten leren om van iedereen te houden, ook van moeilijke mensen. Een hartelijke handdruk en een vriendelijke glimlach kan een zeer probaat geneesmiddel zijn. Aan de andere kant zijn we erg onverstandig als we zeggen: „Ik spreek nooit meer met hem.” Nooit is een lange tijd, en zelfs zij die u hartzeer hebben bezorgd of te schande hebben gezet kunnen zich bekeren. Soms is hartzeer pijnlijker dan een klap in het gezicht. Ja, de gezegende duurt misschien langer, maar die treedt eerder in als we verbittering en woede vermijden en vergevengszinnig zijn.

Wij moeten de inspanningen van hen die hun problemen proberen op te lossen steunen, we moeten behulpzaam zijn, en dat zijn we als we vriendschap, liefde en geduld geven. Het is een trieste dag als iemand van ons toegeeft aan zonde of omstandigheden.

Velen van hen die „wachten” zijn vaak gekwetst door gedachteeloze woorden en daden van mensen uit hun omgeving. Gezegend is hij of zij die geen aanstoot neemt. Er zijn geschikte en aanvaardbare opdrachten

die gegeven kunnen en moeten worden aan hen die wachten.

Nu, wat betreft de vraag van mijn vriend, „wat kan ik doen terwijl ik wacht?” Ook uit 3 Nephi is deze warme uitnodiging:

„Ja, voorwaar zeg Ik u, indien gij tot Mij wilt komen, zult gij het eeuwige leven hebben. Ziet, de arm Mijner barmhartigheid is naar u uitgestrekt, en wie ook wil komen, zult Ik ontvangen; en gezegend zijn zij, die tot Mij komen” (3 Ne. 9:14).

Deze tekst geeft aan dat er in het leven geen wachttijd is vóór wij tot God kunnen komen. In onze zwakheid weten we waar wij kracht kunnen vinden. Wat een goede adviezen en wijze raadgevingen kunnen wij verkrijgen door de Schriften te bestuderen! Gevoelens van eigenwaarde kunnen hernieuwd worden, kracht om zijn wil te doen kan opleven. Mensen moeten altijd belangrijker zijn dan programma's.

Naarmate iemand tot Christus komt, krijgt hij besef van de realiteit van vergeving: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, denkend ze niet meer.

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken” (LV 58:42–43).

Als iemand overtuigd is van de waarheid van die tekst, „Ik, de Here, denkend ze niet meer,” is hij klaar om weer geheel terug te komen. Ik kan enkele suggesties doen aan de hand van twee doeltreffende woorden: *mijden* en *meedoen*. *Mijden* wil zeggen opzettelijk en vooral consequent uit de weg gaan, verafschuiven. *Meedoen* wil zeggen ergens bij betrokken zijn, of iets met anderen gemeen hebben.

Wij raden aan dat men –

1. Gevoelens van wrok, verbittering en twist mijt jegens hen die besluiten nemen. Als er tot een disciplinaire maatregel besloten wordt, hebben sommigen de neiging om wrok te koesteren jegens mensen en colleges die tot een dergelijke beslissing moesten komen. We doen er verstandig aan onszelf goed onder de loep te nemen voor we „de eerste steen werpen”. Wrok en woede zijn niet goed voor de ziel. Ze zijn fnuikend.

Verbittering moet plaats maken voor nederigheid. Echt, verbittering schaadt de ziel die ermeer rondloopt. Zij verblindt, verschrompelt, vreet in. Sommigen hebben de neiging om naar de zwakheden en tekortkomingen van anderen te kijken om zo zichzelf in te kapselen. Goede persoonlijke ondersteuning, wil zij doeltreffend zijn, moet komen van familie, vrienden en kennissen die bereid zijn om te helpen om te gaan met wat we zien en ervaren.

Moroni gaf ons allen goed advies. „Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaakt-

heid, evenmin mijn vader wegens zijn onvolmaaktheid, evenmin hen, die voor hem hebben geschreven; maar geeft liever dank aan God, dat Hij u onze onvolmaaktheden heeft geopenbaard, opdat zij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest" (Morm. 9:31). Iemand die zich bekeert zal zijn koers bepalen en met vertrouwen verder gaan. Hij hoeft geen geduke ego te beschermen. Hij zal niet toegeven aan gevaarlijk zelfmedelijden. Een goed medicijn over het algemeen is met anderen mee te voelen, maar niet met jezelf.

2. Mijd ontmoediging. Een van satans effectiefste wapens is ontmoediging. Inluisteringen als „Je kunt het niet,“ „Je stelt niets voor,“ „Het is te laat,“ „Waarom ook eigenlijk?“ of „Het is hopeloos“ zijn vernietigende wapens. Satan wil u doen geloven dat u met één fout alles verknoeid hebt. Hij wil dat u het erbij laat zitten. Het is belangrijk u ontmoediging te bannen uit het leven van hen die wachten. Dit kan veel werk en energie kosten, maar het is mogelijk.

3. Mijd vluchtroutes. Er zijn mensen die u graag zouden opnemen in opstandige of avvallige groeperingen. We zullen nooit iets goeds kunnen opbouwen als we ons vogen bij hen die kritiseren en af willen beken.

Het is gemakkelijker om anderen omhoog te trekken en de schuld te geven van onze situatie dan om zich te bekeren en te groeien. Sommigen die er op uit zijn om anderen te schaden en vernietigen verliezen uiteindelijk zichzelf hierbij. Drugs, drank, pornografische lectuur en subculturele gezelschappen zijn ook vluchtroutes. Een houding van „Het maakt nu toch niets meer uit“ of „Je kunt niets doen“ is volkomen ongepast. „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren“ (Jak. 1:27). Stand houden en opbouwen vereist discipline en geduld. Mijd hen die zich op willen werken door anderen omhoog te duwen.

4. Mijd het verlangen om zich in anonimiteit te hullen. Als er zich moeilijkheden voordoen willen sommigen graag in de massa verloren gaan en uit het gezichtsveld verdwijnen. Leder weldenkend mens zal beseffen dat er een prachtig ondersteunend systeem is voor hen die op de ledenlijst van de kerk staan. Er zijn er die zullen luisteren, helpen en onderwijzen. Er zal gelegenheid zijn om de Schriften te bestuderen, om na te denken en te bidden. Zorgzame mensen en een zorgzame God willen weten waar u bent.

Iedereen wil gekend, erkend en geliefd zijn. Harten en zielen smachten naar verzorging en verrijkende contacten. Zelfs zij die zeggen met rust gelaten te willen worden zoeken in werkelijkheid naar hun eigen identiteit.

Als we ons lidmaatschap van de kerk verliezen, verliezen we enkele voorrechten en machten, maar laten we niet onszelf verliezen in ons streven onszelf weer te vinden. In Gods ogen is niemand onbetekend. We mogen nooit uit het oog verliezen wat we kunnen worden en wie we zijn.

Terwijl we wachten kunnen we in veel opzichten meedoen:

5. Doe mee met uw familie. Familieleden zijn onschatbare bezittingen. Ze geven liefde en kracht. Maar meer nog dan dat hebben familieleden elkaar nodig. U kunt zich erop instellen om oog te hebben voor de noden van elk familielid en uw deel te doen bij het voorzien in die behoeften. Sommigen hebben een luisterend oor nodig; sommigen een compliment of positieve ondersteuning. Meedoen aan familieprojecten schenkt kracht en voldoening. Kweek liefde in de familie aan door ervoor open te staan, ook al vindt u dat u reden heeft om zich af te sluiten. De eerste stap in het streven naar aanvaarding door familie is zich ten goede te veranderen. Vandaag, gisteren en morgen geldt dat liefde een vereiste is voor doeltreffend leiderschap.

6. Doe mee in taken en vergaderingen van de kerk. Verricht gepaste taken als die kans u geboden wordt. Ik zal altijd dankbaar zijn voor een goede man die voortdurend onze jongens hielp toen hij niet aan alle kerktoprogramma's deel kon nemen. Hij was geliefd, en hij hield van de jongens aan wie hij tijd en leiding gaf.

Wees betrouwbaar en toegewijd. Pas u aan uw omstandigheden aan. U kunt dienen op plaatsen waar u nodig bent.

Als iemand zegt: „Ik kan niets doen,“ spreekt hij niet de waarheid. Soms zeggen we zoiets omdat we geleerd hebben met de huidige situatie te leven en nieuwe kansen naast ons neerleggen. De leiders moeten altijd tactvol genoeg zijn om verder te kijken dan de beperkingen en beleidslijnen en zich te concentreren op de uiteindelijke behoeften op lange termijn van Gods kinderen.

7. Doe mee aan goede vrijwilligersprojecten in de gemeenschap, waaronder liefdediensten. Vaak lijken onze eigen problemen te vervagen als we ons bewust worden van de moeilijkheden waar anderen mee kampen. Toen mijn vrouw vrijwilligerswerk deed in een ziekenhuis bij ons in de buurt, merkte ze dat enkele doktoren patiënten die depressief, verdrietig of emotioneel ziek waren, aanraadden om lid te worden van een vrijwilligersorganisatie. Dat recept werkte vaak beter dan medicijnen om hun gevoel van eigenwaarde op te bouwen en de genezing te bevorderen; zij putten vreugde uit het helpen van anderen.

Nu bezuinigingen gaten slaan in vele culturele en civiele programma's, is er plaats voor iedereen die wil werken met scouts, die wil helpen bij betrouwbare geldinzamelingsacties, in of scholen, museums, welzijnsorganisaties en vele andere instellingen.

Er worden geen beperkingen opgelegd aan het verrichten van goede werken. Er is geen reden om te wachten terwijl Gods kinderen uw liefde en dienstbetoon nodig hebben. Liefde moet een voortbeweging zijn dat zich ongehinderd mag voortbewegen. Jezus was altijd veel meer geïnteresseerd in de persoon dan in de omstandigheden.

8. Praaf. Deel van uw taak bij het terugkomen is iemand te vinden met wie u uw zorgen, vragen en vooruitgang kunt bespreken. John Powell vertelt ons in zijn boek *The Secret of Staying in Love* dat „de grote kunst van communicatie het vermogen is om volkomen eerlijk en tegelijkertijd volkomen vriendelijk te zijn.“ (Valencia, California: Labor Publishing, 1974, blz. 131.)

Zoek naar een dergelijk iemand in uw leven. Problemen lijken vaak kleiner te worden als ze verwoord worden. Het gezichtspunt van iemand anders kan u helpen

Leden van het Quorum der Twaalf (v.l. n.r.): de ouderlingen Joseph B. Wirthlin, M. Russel Ballard en Russell M. Nelson.

een andere kijk op een situatie te krijgen. Het werkt vertroostend om iemand te hebben die luistert, uw gevoelens deelt en uw behoeften respecteert.

Communicatie moet vriendelijk, teder, open en constructief zijn.

Een van de grootste zegeningen voor iedereen is het gebed. Hierdoor kan iedereen praten met een begriprijde Vader die van al zijn kinderen houdt. God kent de gevoelens in elk mensenhart. Hij kan verdriet verzachten en leiding geven terwijl er geen licht schijnt te zijn. Gebed geeft richting en vertrouwen. Het herinnert ons eraan dat niemand in deze wereld alleen hoeft te zijn. Als al het andere faalt, bedenken dat: God en een mens kunnen een gezin vormen.

Mijn bede aan allen, vooral aan hen die tijdelijk bepaalde voorrechten verloren hebben, is: Kom terug. Uw leven is net zo belangrijk voor ons als het voor u zou moeten zijn. Een van de belangrijkste doelstellingen van de kerk is om de ontwikkeling en het geluk van ieder mens zeker te stellen. We verlangen naar uw aanwezigheid, uw invloed. President David O. McKay heeft eens geschreven:

„Hoewel ik de nadruk leg op individuele inspanning, besef ik ook dat samenwerking noodzakelijk is. Iemand die alleen worstelt kan door zijn zware last ten val komen, zelfs nog voor hij de heuvel voor hem begint te beklimmen. Het is onmogelijk zonder hulp de top te bereiken. Met wat hulp van medereizigers zal hij dit wel doen en zijn weg in dankbaarheid en blijdschap vervolgen.” (*Pathways to Happiness*, bezorgd door Llewellyn R. McKay, Salt Lake City: Bookcraft, 1957, blz. 131.)

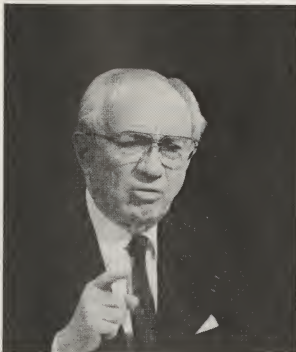
Wij willen uw medereizigers zijn op uw weg terug. Doe ijerig datgene, maak u die houding eigen die ertoe zullen leiden dat u weer volkomen opgenomen kunt worden, met alle vreugde en rechten van dien. Wij zullen u terzijde staan terwijl u weer de weg omhoog vindt in de organisatie die door God geleid wordt. Wij beloven u dat gedurende uw hele zogenaamde wachtijd, de tekst van Psalm 142:5 niet op uw relatie met ons zal slaan: „Schouw ik naar rechts en zie ik uit – niemand ziet naar mij om; is mij de toevlucht ontvallen – niemand vraagt naar mij.”

Wij houden van u. Wij kennen u, en wij geven om u. Wij zijn allemaal Gods kinderen, en voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hoeft er geen wachtijd te zijn. In plaats daarvan zullen we samen werken aan een gevoel van eigenwaarde en de uiteindelijk overwinning in gerechtigheid. Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het lege graf getuigde

President Gordon B. Hinckley
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

„Niets kan vergeleken worden met de overwinning van de eenzame, gefolterde gestalte aan Golgota's kruis, die de dood overwon en de hele mensheid de gave van het eeuwige leven bood.”

Ik zou nu graag een paar gedachten over de eeuwige dingen Gods met u willen delen, en ik bid om de leiding van zijn Geest.

Als ik enkele dingen die mijn broeders gezegd hebben herhaal, dan is dat omdat het nu paasmorgen is, de tijd dat we de grootste gebeurtenis uit de menselijke geschiedenis herdenken – het verbreken van de banden van de dood door Hem die de eeuwige Zoon van de levende God is.

In de afgelopen drie weken heb ik op drie verschillende begrafenis van oude vrienden gesproken. Ik heb de gelegenheid gehad om na te denken over de realiteit en het wonder van het leven, en het wonder van de dood.

Toen ik na de herdenkingsdienst van een oud schoolvriend thuiskwam, ging ik naar mijn studeerkamer en pakte het jaarboek van onze klas van 1928. Een uur lang bladerde ik dat boek door en bekeek de foto's van vrienden in onze indexamenklas van zestig jaar geleden.

Toen waren al die gezichten jong en stralend en beloftevol. Ik weet niet hoe ze allemaal terecht gekomen zijn, maar van velen weet ik het wel. We zijn vele verschillende

wegen ingeslagen om onze dromen te verwezenlijken. Sommigen sneuvelden eervol in de verschrikkelijke oorlogen die de aarde de afgelopen zestig jaar geteisterd hebben. De meesten van ons zijn getrouwd, gelukkig getrouwd mag ik wel zeggen, en hebben al een nageslacht van drie generaties. Voor zover ik weet hebben er onder die mensen echtscheidingen plaatsgevonden.

Als energieke studenten hebben we eens vurig onze basketbal- en voetbalteams aangemoedigd. Nu zijn we iets gebogen en geven we de voorkeur aan lezen, peinken en overdenken. Eens dansten en zongen wij met rumoerig genoegen. Nu genieten wij van vrede en rust en een gemakkelijke stoel. Onder mijn leeftijdsgenoten bevinden zich onderwijzers, wetenschappers, dokters, advocaten, ambtenaren en anderen die op vele andere terreinen een goede carrière achter de rug hebben. Terwijl ik zo de bladzijden van dat oude boek omsloeg, kon ik niemand bedenken uit die groep die een ernstige misdaad had begaan. Ik vind dat opmerkelijk. Wie nog in leven zijn, zijn achter in de zeventig. Velen zijn heengegaan, en we denken met genegenheid en waardering aan hen terug.

Steeds bracht hun overlijden verdriet om het scheiden van vrienden. Maar steeds is er ook de troost en geruststelling en zekerheid geweest dat de dood, hoewel zij bitter is om te zien, niet het einde is, maar weer een overgang die naar een beter leven voert. Want al mijn klasgenoten waren lid van de kerk, zij geloofden zoals ik geloofde. Naast de Engelse taal en scheikunde, geschiedenis en wiskunde, werd ons de dingen van God geleerd, net als honderdduizenden jeugdige kerkliden die tegenwoordig in de geweldige programma's van de kerk onderwezen worden.

Laatst, toen ik bij de kist van mijn schoolvriend stond en nadacht over de dingen der eeuwigheid, was er vrede en dankbaarheid in mijn hart. Zeker, er waren tranen, en terecht. De Heer heeft gezegd: „Gij moet zo in liefde te samen leven, dat gij het verlies

van hen, die sterven, moet bewenen, en vooral dat van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding.

En het zal geschieden dat zij, die in Mij sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn" (LV 42:45-46).

Ik geloof vast dat voor die vriendin uit mijn schooltijd de dood zoet was, met de zekerheid van een heerlijke opstanding.

Verdwenen is alle aardse pijn. Weg is het lijden van slepende ziekten en veel eenzaamheid. Zij is weer in de tegenwoordigheid van dierbaren, de ouders die haar het aardse leven schonken, en andere familieleden die in dit leven van haar hielden. Haar geest heeft zich bij hen gevoegd, en eens zal daar de beloofde ochtend van de eerste opstanding zijn, wanneer zij hun lichaam weer opnemen en in die gemeenschap leven die hen gedurende de sterfelijkheid in de banden der liefde samenbond.

Dat is de grote belofte van het paasfeest. Wat is het prachtig dat dit in de hele christelijke wereld een feestdag is. Van alle gebeurtenissen in de menselijke geschiedenis is er geen zo belangrijk als de opstanding van de Zoon van God.

Sinds de schepping van de mens is er geen feit dat zo zeker is als de dood die de sterfelijkheid beëindigt. Niets is zo definitief als het uitblazen van de laatste adem. Als een vader en moeder het stoffelijk overschot van een dierbaar kind in het koude graf leggen, is er bijna ontoestbaar verdriet. Als een man de metgezellen van dit leven begraaft, is er schrijnende eenzaamheid die niet weg te nemen is. Als een vrouw de kist van een dierbare echtgenoot sluit, zijn er wonden

die nooit lijken te helen. Als kinderen de ouders die hen liefhadden en verzorgden verliezen, is er rampzalige ontredde die zijn weerga niet kent. Het leven is heilig, en de dood is somber. Het leven is veerkrachtig en hoopvol. De dood is sober en donker. Zijn stilte en zekerheid heeft iets ontzagwekkends. Terecht riep Sir Walter Raleigh uit: „O wesprenkende, rechtvaardige en machtige dood." (Alfred Noyes, *Heath Readings in the Literature of England*, 1927, blz. 1132.)

Maar de dood is niet het einde. Al lijkt het zo als zijn donkere wade het aardse leven overschaduwde, voor hen die de Christus en zijn eeuwige zending aanvaardden, is er licht en troost, geruststelling, zekerheid.

Toen ik een paar jaar geleden de begrafenis van een vriend bijwoonde schreef ik deze regels op:

*„Wat is dit wat men de dood noemt,
Dit stille heengaan in de nacht?
't Is niet het eind, maar genesis
Van betere werelden en groter licht.*

*„O God, raak toch mijn gekwelde hart,
Kalmeer mijn bange, kwellende angst.
Laat hoop en geloof, verheffend, rein,
Mij achter mijn tranen kracht en hoop geven.*

*„Er is geen dood, slechts verandering
Met een beloning voor de overwinning;
De gave van Hem die alle mensen liefhad,
De Zoon van God, de Heilige."*

Van alle overwinningen in de geschiedenis van de mensheid is er geen zo groots, heeft er geen zo'n universele invloed, heeft er geen zulke eeuwigdurende gevolgen als de overwinning van de gekruisigde Heer die de eerste paasmorgen opstond.

Wij huldigen de kapiteins en koningen, wij prijzen de landen die hun overheersers verslaan. Het is gepast dat wij monumenten oprichten om hun offers en hun triomf over de tirannieke macht te gedenken. Maar hoe groots en belangrijk deze verrichtingen ook zijn, geen ervan kan vergeleken worden met de overwinning van de eenzame, gefolterde gestalte aan Golgota's kruis, die de dood overwon en de hele mensheid de gave van het eeuwige leven bood.

Hij was degenen die antwoord gaf op Jobs wanhopige vraag: „Als een mens sterft, zou hij herleven?" (Job 14:14.) En het was Job die over de opgestane Meester profeteerde:

„Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

„Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal,

„die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde; mijn nieren in mijn bin-

nenste vermachten van verlangen" (Job 19:25-27).

Op een gegeven moment moeten wij allen Jobs vraag onder ogen zien, en dankzij de verzoening kunnen wij die op dezelfde manier beantwoorden als hij. Hoe wonderlijk is het verhaal van de grote Schepper, de machtige Jehova, die zich verlaagde om naar de aarde te komen als de baby die in Betlehem in Judea geboren werd, die over de stoffige paden van Palestina liep en onderwees en genas en zegende, die zijn leven gaf aan Golgota's smartelijk kruis, en die uit Jozefs graf opstond en aan velen op twee continenten verscheen – de opgestane Heer over wie wij lezen in het testament van de oude wereld, de Bijbel, en in het testament van de nieuwe wereld, het Boek van Mormon, en in het zekere woord van hedendaagse openbaring.

Wij hebben ze gelezen, en de Geest heeft tot ons hart getuigd zodat wij ook kunnen getuigen dat Jezus Christus de opstanding en het leven is, en dat hij die in Hem gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en hij die leeft en in Hem gelooft, in eeuwigheid niet zal sterven (zie Joh. 11:25-26).

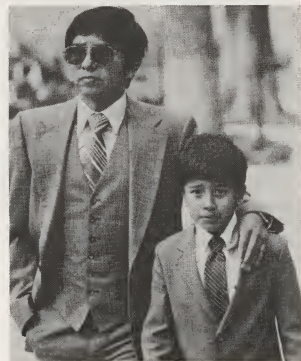
Weg is de prikkel des doods. Het graf is de overwinning ontnomen.

Hij was de meester van leven en dood, de man van wonderen. Hij was degenen die de blinden deed zien, de lammen deed lopen, de doden deed leven.

„En er kwam een van de oversten der synagoge, genaamd Jairus, en toen deze (Jezus) zag, wierp hij zich neder aan zijn voeten,

„en hij smeekte Hem dringend, zeggende: Mijn dochtertjer ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven (. . .)

„Terwijl Hij nog sprak, kwam men uit het huis van de overste der synagoge hem zeggend: Uw dochter is gestorven; waarom valt

De ouderlingen Jacob de Jager en F. Enzo Busche streken elkaar voor het begin van een bijeenkomst.

gij de Meester nog lastig?

„Doch Jezus luisterde niet naar wat gezegd werd, maar Hij zeide tot de overste der synagoge: Wees niet bevreesd, geloof alleen” (Marc. 5:22-23, 35-36).

Toen nam Hij Petrus, Jakobus en Johannes mee, en na de ongelovigen weggestuurd te hebben, vatte Hij, „de hand van het kind en zeide tot haar: Talita koem, hetgeen betekent: Meisje, Ik zeg u, sta op!

„En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen; want het was twaalf jaar. En zij ontzetten zich terstond bovenmate” (vs. 41-42).

Geen wonder dat zij bovenmate ontzet waren. In heel hun kennisgeving, noch in de hele geschiedenis, had iemand ooit zoiets gedaan. Hij had het meisje weer tot leven gebracht. En zo verging het ook Lazarus, de broer van Maria en Marta, die al dood en begraven was toen de Meester hem weer tot leven riep en hij uit het graf kwam. Ja, Jezus was de Meester van het leven en de dood, en toch onderging Hij de smaad en de afschuwelijke pijn van het kruis toen wrede en barbaarse mannen zijn dood hadden bepaald. Terwijl Hij in doodsnood hing, riepen zijn duivelse kwellers uit: „Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden” (Matt. 27:42).

Hij had de macht om zichzelf te redden. Tegen de impulsieve Petrus, die geprobeerd had Hem te verdedigen tegen hen die gekomen waren om Hem te arresteren, zei Hij: „Meent gij, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen?” (Matt. 26:53.)

Dat had gekund, als Hij de Vader erom had gevraagd. Maar Hij zei: „Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen, dat het aldus moet geschieden?” (Matt. 26:54.)

Nee, de Zoon des Mensen moest zijn leven geven om verzoening te doen voor de zonden van de hele mensheid, opdat Hij, zelf verhoord, allen zou kunnen verhoegen. Hij onderwierp zich, en zij namen Hem mee en kroonden Hem spottend met een doornenkroon en deden Hem een scharlaken mantel om. Genadeloos en met laaghartige en ongeremde haat sloegen zij Hem, geseelden zij Hem en riepen om zijn kruisiging. Hij had geen kwaad gedaan. Hij had alleen goed gedaan, en in hogere mate dan wie dan ook vóór Hem. Toch riepen zij om zijn dood.

Hij wankelde onder het gewicht van het kruis waaraan Hij zou hangen. Zij nagelden zijn trillend vlees aan het harde hout. Zij bespotten Hem terwijl Hij door pijn gefolterd daar hing.

„Ondanks zijn lijden vergaf Hij hen. Hij riep uit: „ . . . Mijn God, mijn God, waarom

hebt Gij Mij verlaten?” (Matt. 27:46.) Toen stierf Hij voor ieder van ons.

Maar door te sterven bracht Hij de verlossing van de mensheid tot stand. Niemand kan de diepte, de wonderbaarlijkheid en de majesteit van dat offer dat voor ons gebracht werd, volledig bevatten. Laat het voldoende zijn te zeggen dat Hij onze Verlosser werd.

Zijn lichaam werd verzorgd en in het graf van Jozef van Arimatea gelegd. Het graf werd verzegeld en er werden wachters uitgezegt.

Maar geen macht onder de zon kon de macht van de Zoon van God nu tegenhouden. Het was alsof zijn almachtige Vader het niet langer kon verdragen. De aarde beefde. De wachters vluchtten. De steen werd verplaatst. De Heer van hemel en aarde stond op van de baar, deed de lijkwaden af en kwam het graf uit om de eersteling te worden van hen die ontslopen zijn. Het lege graf getuigde van dit grootste wonder aller tijden. Met de verschijning van de opgestane Heer, eerst aan Maria en toen aan vele anderen, zelfs meer dan vijfhonderd, kwam het onloochenbare getuigenis van zijn eeuwigdurende macht over leven en dood.

Maria noemde Hem Rabboeni, wat Meester betekent. De apostelen betasten zijn wonden, en Tomas, die getwijfeld had, riep uit: „Mijn Here en mijn God!”

Niet alleen in Palestina was men getuige van het wonder. Er waren andere schapen van zijn kudde waarover Hij had gesproken. Hij moest ze bezoeken. Dit alles is opgetekend door vele getuigen in de vier evangeliën van het Nieuwe Testament. En er is een vijfde getuige met gelijke macht, nog een getuige van zijn goddelijkheid en de werkelijkheid van zijn opstanding. Dit getuigenis staat in het andere testament dat wij het Boek van Mormon noemen. Er worden gebeurtenissen in beschreven die op het westelijke halfrond plaatsvonden, toen de aarde bij zijn sterven beefde. Er was vernietiging en duisternis en geween en dood.

Er verzamelde zich een menigte rond de tempel in het land Overvloed, en de mensen verwonderden zich over de grote veranderingen die hadden plaatsgevonden en over de verschrikkelijke verwoestingen waarvan zij getuige waren geweest. En zij „hoorden een stem, alsof die uit de hemel kwam; en zij blikten om zich heen, want de stem, die zij hoorden, verstonden zij niet; en het was geen scherpe stem, evenmin was het een luid stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden” (3 Ne. 11:3).

En de stem klonk weer, en een derde keer, „en ze zeide tot hen:

„Ziet Mij Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem (. . .)

„En (. . .) zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden (. . .)

„En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen” (3 Ne. 11:6-11).

Zij betastten zijn wonden, zij slaakten kreten van liefde en vielen aan zijn voeten en aanbaden Hem.

Bij die gelegenheid en in de dagen die erop volgden onderwees Hij hen zoals Hij in Palestina had onderwezen. Hij stelde het avondmaal onder hen in, opdat zij en de generaties die zouden komen Hem zouden blijven genieten. Hij zegende hen, en toen Hij wegging viel de Heilige Geest op hen.

Ook in dit tijdperk van de geschiedenis is Hij gekomen. In een manifestatie zonder weerga, verschenen onze Eeuwige Vader en de opgestane Heer Jezus Christus om deze, „de bedeling van de volheid der tijden” (LV 112:30) in te luiden. Hij aan wie zij verschenen werd de profeet van deze bedeling. En hij was het die zei:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van God geworden zonen en dochteren zijn” (LV 76:22-24).

Hier voegen wij deze paasabbat ons plechtige getuigenis aan toe. Ook wij weten, door de macht van de Heilige Geest die tot ons getuigd heeft, dat Hij de levende Zoon van de levende God is.

Hij is onze Heiland, onze Verlosser, de Vredevoet, de Prins des levens, de Zoon van de Eeuwige Vader, de Hoop van de hele mensheid, waarvan ik getuig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verzoening, keuzevrijheid, verantwoording

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Voor altijd en eeuwig verleent (de verzoening) ons amnestie van overtreding en dood als we ons maar bekeren (. . .) Bekering is de sleutel waarmee we de gevangenis van binnenuit kunnen openen (. . .) en de keuze is aan ons die te gebruiken.“

De Heer kwam uit Getsemane, de kruisiging lag voor Hem. Op het verraad trok Petrus zijn zwaard tegen Malchus, een slaaf van de hogepriester. Jezus zei:

„Breng uw zwaard weder op zijn plaats, (. . .) Of meent gij, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen?“ (Matt. 26:52-53.)

Hoewel Hij werd bespot, mishandeld, gesgeld, en ten slotte de marteling van de kruisiging onderging, bleef Hij ootmoedig, bleef de Heer zwijgen. Dat wil zeggen, met uitzondering van dat bewogen ogenblik waarin de kern van de christelijke leer werd geopenbaard. Dat ogenblik kwam tijdens het verhoor. Pilatus, die bang was geworden, zei tegen Jezus: „Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te

laten, maar ook macht om U te kruisigen?“ (Joh. 19:10.)

Men kan alleen raden naar de waardigheid waarmee de Heer zijn repliek uitsprak: „Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware“ (Joh. 19:11.)

Wat daarna gebeurde, vond niet plaats omdat Pilatus daar de macht toe had, maar omdat de Heer de wil had het te aanvaarden.

„Ik (leg) mijn leven af (zei de Heer) om het weder te nemen.

„Niemand ontleemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen“ (Joh. 10:17-18).

Vóór de kruisiging en daarna hebben vele mensen hun leven gegeven in onzelfzuchtigheids heldendaden. Maar niemand ervoer wat de Christus doorstond. Hij droeg de last van alle overtredingen, alle schuld, van het mensdom.

De verzoening stond op het spel. Door zijn bereidwillige daad konden genade en gerechtigheid in overeenstemming worden gebracht, de eeuwige wet gestand worden gedaan, en de bemiddeling tot stand komen, zonder welke geen sterveling kan worden verlost.

Hij aanvaardde, uit vrij wil, de straf voor het hele mensdom, voor de som van alle goddeloosheid en verdorvenheid, voor alle wreedheid, onzedelijkheid, perversiteit en corruptie, voor verslaving, voor alle doodslag, marteling en terreur; voor alle zonden die ooit waren of zouden worden begaan op aarde.

Uit vrije wil ging Hij een confrontatie aan met de ontzagwekkende macht van de boze die niet begrensd was door het vlees of on-

derworpen aan sterfelijk lijden. Dát was Getsemane!

Hoe de verzoening tot stand kwam, weten we niet. Geen sterveling keek toe toen het kwaad zich afkeerde en zich in schande verborg voor het licht van die volmaakte Mens.

Alle goddeloosheid kon dat licht niet doden. Nadat gedaan was wat gedaan moest worden, was de losprijs voldaan. Zowel de dood als de hel gaven hun aanspraak op allen die zich bekeren op. De mens was eindelijk weer vrij. Iedere ziel die ooit zou leven kon ervoor kiezen dat licht aan te raken en te worden verlost.

Door dit oneindige offer, deze verzoening van Christus, kan het hele mensdom gereed worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie. . . .

De last van de verzoening werd zonder dwang door de Heer gedragen, want de keuzevrijheid van de mens is een soeverein beginsel. Volgens het plan moest de keuzevrijheid overeind blijven. Zo was het vanaf het begin, vanaf Eden.

„De Heere zeide tot Henoch: Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in den hof van Eden gaf Ik den mens zijn vrijen wil“ (Moz. 7:32).

Wat er verder ook gebeurde mag zijn in Eden, vaststaat dat Adam, in zijn beslissen- de proeve, een keuze deed.

Nadat de Heer Adam en Eva geboden had zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, en hun gebod *niet* van de boom der kennis van goed en kwaad te eten, zei Hij: „Nochtans moogt gij voor uzelf kiezen, want dit is u gegeven, maar bedenkt, dat Ik het verbied, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeeker sterven“ (Moz. 3:17).

Er stond te veel op het spel om de mens onder dwang met de sterfelijkheid te laten kennismaken. Dat zou in strijd zijn met de wet die zo essentieel was voor het plan. Het plan voorzag erin dat ieder geestkind van God een sterfelijk lichaam ontvangt en wordt getest. Adam zag in dat het zo moest zijn en koos. „Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugd mogen hebben“ (2 Ne. 2:25).

Adam en Eva begonnen zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen zoals hen geboden was. De schepping van hun lichaam in het beeld van God, een afzonderlijke schepping, was van wezenlijk belang voor het plan. Hun val was noodzakelijk, wilde de sterfelijkheid inzetten en het plan voortgang vinden.

Jakob schreef wat er met ons lichaam en onze geest gebeurt als er geen verzoening, een oneindige verzoening, tot stand was gebracht. Wij zouden, zo zegt hij, de duivel

„gelijk moeten worden, duivels“ (zie 2 Ne. 9:7-9).

Ik gebruik het woord „absoluut“ zelden, omdat het zelden past. Maar ik gebruik het nu twee keer. Vanwege de val, was de verzoening absoluut noodzakelijk om de opstanding in werking te stellen en de dood te overwinnen.

De verzoening was absoluut noodzakelijk om de mens in staat te stellen zichzelf te reinigen van zonde en de tweede dood te overwinnen, welke de geestelijke dood is die ons scheidt van onze Vader in de hemel. Want uit de Schriften leren wij, zeven keer staat het er, dat niets onreins de tegenwoordigheid van God kan ingaan.

Die schriftuurlijke woorden: „Gij moogt voor uzelf kiezen, want dit is u gegeven“ (Moz. 3:17) presenteerde aan Adam en Eva en hun nageslacht alle risico's van de sterfelijkheid. In de sterfelijkheid is de mens vrij te kiezen en elke keuze heeft gevolgen. De keuze die Adam deed stelde de wet van gerechtigheid in werking, die eiste dat ongehoorzaamheid met de dood bestraft werd.

Maar die woorden die tijdens het verhoor gesproken werden: „Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware“ (Joh. 19:11) gaven aan dat genade van gelijke waarde was. Er was een Verlosser gezonden om de schuld te voldoen en de mens te bevrijden. Dat was het plan.

Alma's zoon Corianton vond het oneerlijk dat zonde gevolgd moest worden door straf, dat er überhaupt een straf nodig was. In een diepzinnige les onderwees Alma het verlossingsplan aan zijn zoon, en aan ons.

Alma sprak over de verlossing en zei: „Bekering nu, kon de mensen niet geworden, tenzij er een straf was“ (Alma 42:16).

Als bekering een straf vergt, dan komt die tegen een vriendenprijsje. Gevolgen, zelfs de pijnlijke, beschermen ons. Zo iets eenvoudigs als de kreet van een kind dat zijn vingers brandt, leert ons dat als die pijn er niet was, het kind levend zou verbranden.

Ik bekken graag dat ik geen vrede, noch geluk of rust zou vinden in een wereld zonder bekering. Ik weet niet wat ik zou doen als mij geen mogelijkheid gelaten werd mijn fouten uit te wissen. De foltering zou groter zijn dan ik kan dragen. Misschien ligt dat bij u anders, maar niet bij mij.

Er kwam een verzoening tot stand. Voor altijd en eeuwig verleent het ons amnestie van overtreding en dood als we ons maar bekeren. Bekering is de ontsnappingsclausule in het geheel. Bekering is de sleutel waarmee we de gevangenis van binnenuit kunnen openen. We hebben die sleutel in onze hand, en de keuze is aan ons die te gebruiken.

Hoe uitermate kostbaar is vrijheid; hoe volkomen waardevol is de keuzevrijheid van de mens.

Lucifer manipuleert op slimme wijze onze keuzen, waarbij hij ons misleideit over zonde en de gevolgen. Hij, en zijn engelen met hem, verleden ons om te zondigen, zelfs om slecht te zijn. Maar hij kan ons niet, in geen eeuwigheid, met al zijn macht niet, volledig vernietigen; tenzij wij daarmee instemmen. Was keuzevrijheid de mens zonder de verzoening aangeboden, dan zou het een fatale gave zijn geweest.

Ons wordt in Genesis, in Mozes, in Abraham, in het Boek van Mormon, en in de befigting geleerd, dat ons lichaam naar het beeld van God gemaakt werd in een afzonderlijke schepping. Was de schepping op enig andere wijze tot stand gekomen, dan had er geen val kunnen zijn.

Als de mens niet meer dan een dier was, verkies de logica vrijheid zonder verantwoordiging.

Ik weet maar al te goed dat er geleerden zijn die de oorsprong van de mens zoeken in dieren en stenen. Zij onderzoeken hun innerlijk niet om daar de geest te vinden. Zij leren zichzelf aan alles aan tijd te meten, aan duizenden, aan miljoenen, en zeggen dat deze dieren, die men mensen noemt, toevallig ontstonden. En hierin zijn zij vrij, want zij hebben hun keuzevrijheid.

Maar ook wij hebben die vrijheid. Wij kijken omhoog, en in het geheel zien wij het werk van Gods handen en meten alles aan tijdperken, aan eonen, aan bedelingen, aan eeuwigheden. Het vele dat we niet weten, aanvaarden wij door geloof.

Maar dit staat vast! Dit alles werd gepland vóór de wereld bestond. De gebeurtenissen van de schepping tot de wederkomst zijn niet gebaseerd op *toevalligheden*; zij zijn gebaseerd op *keuzen*! Het was zo gepland.

Dat weten wij! Deze eenvoudige waarheid! Als er geen schepping, geen val was geweest, was er geen noodzaak voor welke verzoening dan ook geweest, noch voor een Verlosser die voor ons bemiddelt. Dan had er ook geen Christus hoeven zijn.

In Getsemane en op Golgota werd het bloed van de Heiland vergoten. Eeuwen daarvoor werd het Pascha geïntroduceerd als symbool en vooraenschaduw van datgene wat ging komen. Het was een inzetting die altoosdurend gevierd moest worden (zie Ex. 12).

Toen de plaag des doods over Egypte werd uitgesproken, werd iedere Israëlitische familie geboden een gaaf, mannelijk, eerstgeboren lam te nemen. Dit paaslam werd geslacht zonder dat de beenderen werden gebroken, met het bloed bestreek men de deuropsten van de huizen. De Heer beloof-

de dat de engel des doods de aldus gemarkeerde huizen zou *voorbijgaan* en de bewoners niet zou doden. Zij werden gereed door het bloed van het lam.

Na de kruisiging van de Heer, vergde de wet van offerande niet meer het vergieten van bloed. Want dat werd, zoals Paulus de Hebreëen onderwees, „eens voor altijd (. . .) één offer voor de zonden“ (Hebr. 10:10, 12) gedaan. Het offer moest vanaf die tijd een gebroken hart en een verslagen geest zijn – bekering.

En het Pascha wordt herdacht met het avondmaal, waarmee wij ons doopverbond hernieuwen en wij nemen eraan deel ter gedachtenis van het lichaam van het Lam Gods en van zijn bloed, dat voor ons werd vergoten.

Het is geen kleinigheid dat dit symbool ook verschijnt in het woord van wijsheid. Behalve de belofte dat de heiligen in deze generatie, die gehoorzamen, gezondheid en grote schatten aan kennis zullen ontvangen is er dit: „Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden“ (LV 89:21).

Ik kan u mijn gevoelens over de verzoening niet onder woorden brengen zonder ontroerd te raken. Zij raakt de diepste emotie van dankbaarheid en verplichting. Mijn ziel verlangt naar Hem die haar tot stand bracht, deze Christus, onze Heiland van wie ik getuige ben. Ik getuig van Hem. Hij is onze Heer, onze Verlosser, onze Voorspraak bij de Vader. Hij kocht ons vrij met zijn bloed.

Ik maak nederig aanspraak op de verzoening van Christus. Het is geen schande in aanbidding neer te knielen voor onze Vader en zijn Zoon. Want de *keuzevrijheid* is aan mij en dit *verkijs* ik te doen!

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Oplossingen uit de Schriften

Ouderling George R. Hill III
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wat is het toch een zegen om ons tot de Schriften te kunnen wenden om het antwoord te vinden op vrijwel iedere uitdaging waarmee wij in onze kerkelijke roeping geconfronteerd worden.“

Mijn geliefde medediensknachten van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, sinds het ontvangen van deze bijzondere roeping om de Meester fulltime te dienen, heb ik, net zoals u allen, gestudeerd, nagedacht en gebeden om te bepalen op welke manier ik het beste kan dienen.

Tot aan de vorige aprilconferentie heb ik veertig jaar lang het voorrecht gehad om te zoeken naar waarheid door research op het terrein van de natuurwetenschappen, een streven dat een mengeling is van een beetje inspiratie en veel transpiratie, maar dat voert tot de ontdekking van feiten en beginselen waar de mensheid veel profijt van heeft. Ik ben uitermate dankbaar voor dat voorrecht, en evenzeer voor het gelijkzijdige voorrecht om de beginselen van de waarheid te mogen ontdekken die de Heer rechtstreeks aan zijn profeten heeft geopenbaard, zoals in de Schriften opgetekend staat. Voor de vele jonge mensen in de kerk die waarheid mogen ontdekken langs de weg van de wetenschap, wil ik graag mijn getuigenis toevoegen aan dat van ouderling James E. Talmage en ouderling John A. Widtsoe (de schrijver van een voortreffelijk

boek, *In Search of Truth*), dat er geen conflict bestaat tussen de feiten en waarheden van de wetenschap en de feiten en waarheden die ons door rechtstreekse openbaring worden gegeven. Integendeel, eerder dan elkaar tegen te spreken, vullen de feiten en waarheden op die twee terreinen elkaar aan. Beide verschaffen ons antwoorden op primaire vragen die wij mettertijd moeten weten om te kunnen beantwoorden aan het doel van ons bestaan als zoons en dochters en partners met onze Vader in zijn eeuwige plan.

Schijnbare conflicten ontstaan wanneer de theorieën van de wetenschap – die dienen als een steiger die wordt opgericht om te proberen tot een begrip te komen van het verband tussen waargenomen feiten – ten onrechte worden aangezien voor proefondervindelijk vastgestelde feiten.

Bij tijd en wijle zijn er ook mensen die de Schriften een persoonlijke interpretatie toe-kennen, hetgeen eveneens aanleiding kan geven tot afwijkende inzichten. Ik heb leren zeggen „ik weet het niet,“ wanneer ik voor alternatieven sta die schijnbaar tegenstrijdig zijn. Geen enkele ware wetenschapper zal ooit beweren dat wij definitieve, exacte antwoorden verkrijgen door middel van wetenschappelijk onderzoek; het is een voortgaand leerproces. De Artikelen des geloofs leren ons dat de Heer „nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren“ (Art. 9). Als leden van de kerk van de Heer is het onze gezegende taak om alles te geloven wat waar is en om ijverig te zoeken naar kennis, „door studie alsmede door geloof“ (LV 88:118).

Bij onze opdracht in de Filippijnen hebben wij de noodzaak ervaren om ons tot de Schriften te wenden voor het oplossen van de problemen die gepaard gaan met de geweldige groei van de kerk onder een zeer geestelijk ingesteld volk dat leiding nodig heeft bij het besturen van de kerk.

Dit vindt plaats in een land met een uitermate hoge werkloosheid, waar wij voedsel- en grondstoftekorten aantreffen die ons

doen denken aan de toestanden die geheet moeten hebben na de verwoesting van de Nephitische steden ten tijde van de kruisiging van de Heiland. In die tijd gaf de opgestane Heer de overgebleven Nephieten enkele aanwijzingen die zij nodig hadden om hun samenleving weer op gang te brengen. Hij citeerde zijn eigen woorden tot Maleachi over de noodzaak om trouw te zijn inzake hun tienden en offergaven:

„Zal een mens God beroven? Maar gij be-rooft Mij, en zegt: Waarom beroven wij U? In die tienden en het hefoffer (. . .)

„Brengt alle tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heirscharen, of Ik u de vensteren des hemels dan niet zal openen, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen (. . .)

„En alle natiën zullen u gezegend noemen, want gij zult een verrukkelijk land zijn, zegt de Here der heirscharen“ (3 Ne. 24:8, 10, 12).

Hoe die belofte binnen drie jaar op heerlijke wijze werd vervuld, wordt beschreven in 4 Nephi 2–5.

De leden van de kerk in de Filippijnen komen tot het besef dat opoffering voorafgaat aan de zegen en dat zij de wet van tiende en de wet van vasten moeten naleven als zij de belofte willen ontvangen die gegeven zijn aan hen die die wetten gehoorzamen, zoals in Jesaja 58 wordt beschreven:

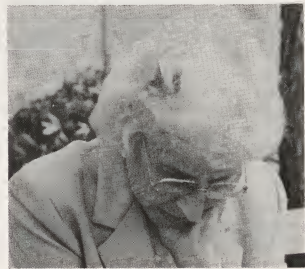
„Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten (. . .)?

„Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt (. . .)?

„Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten (. . .)

„Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik (. . .)

„En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente

krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeiende hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt" (Jes. 58:6-9, 11).

In Mosiah 4:26 wordt deze raad nog eens bekrachtigd.

Wij merken hoe belangrijk het is om de raad van het Eerste Presidium op te volgen: om terug te keren naar fundamentele zaken en ons te houden aan de nieuwe versie van „the three R's" (reading, writing, arithmetic, ofwel lezen, schrijven en rekenen). Omdat de toevloed van nieuwe leden de begeleidingsmogelijkheden van de wijken en gemeenten te boven gaat, werken onze oplettende zendingspresidenten en ringpresidenten samen bij het „Retaining and Reactivating, by Recording the participation and growth in Church service" van elke nieuwe en recente bekeerling tot de kerk (actief houden en heractiveren door het vastleggen van de deelneming en groei in het dienstbetoon in de kerk). De opvallende toename in blijvende activiteit van nieuwe leden is uiterst bemoedigend en voldoende bevredigend.

De behoefte aan leiders die de beginselen van het evangelie begrijpen en die in staat zijn de gedetailleerde bestuurlijke taken van hun nieuwe roeping na te komen terwijl zij de individuele leden dienen, herinnert ons aan de moeilijkheden waar de profet Joseph mee te kampen had in de Kirtland-periode, toen de kerk pas was hersteld. In die tijd was er, net zoals nu, behoefte aan intensief onderricht in de manier waarop de Heer alles gedaan wil hebben. Destijds gaf de Heer opdracht voor het oprichten „van de school der profeten, die is gevestigd voor hun onderricht in al hetgeen voor hen nodig is, namelijk voor alle beambten der kerk (. . .) tot diakenen" toe (LV 88:127). De priesterschapsleidersvergadering van de ring vreesde een forum voor het opleiden van potentiële leiders in aanvulling op de „leren-door-observeren-methode" die gevolgd wordt in de gevestigde gebieden van de kerk. Wat is het toch een zegen om ons tot de Schriften te kunnen wenden om het antwoord te vinden op vrijwel iedere uitdaging waarmee wij in onze kerkelijke roeping worden geconfronteerd.

Ik wil graag sluiten door mijn liefde en dankbaarheid te uiten voor eerbare ouders, aan mijn lieve vrouw en levensgezellin, en aan onze kinderen en kleinkinderen, die ons zo trouw ondersteunen door hun gebeden en door het leven dat zij leiden. Voor hen en voor u getuig ik dat het evangelie van Jezus Christus waar is, dat Jezus leeft en ieder van ons liefheeft met een grenzeloze liefde, en dat Ezra Taft Benson zijn geroepen profeet is in deze tijd. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Herders van Israël

Ouderling John R. Lasater
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het persoonlijke karakter van de bediening van de Meesterherder behoort het model te zijn voor allen die de kudden van Israël hoeden."

Iken mij op dit moment, meer dan ooit tevoren in mijn leven, zeer bewust van de grote verantwoordelijkheid die rust op de schouders van hen die aan deze kansel een opdracht te vervullen hebben. Maar toch verheug ik mij in de zegen en gelegenheid om ook mijn persoonlijke getuigenis te geven over de goddelijkheid van dit grote werk waartoe wij geroepen zijn.

Het persoonlijke karakter van de bediening van de Heer als de Meesterherder behoort het model te zijn voor allen die de kudden van Israël hoeden. De diepte van zijn liefde, zijn bereidheid om zich zonder enige reserve in te zetten, zijn nimmer aflatende trouw en toewijding aan de zaak die Hij zo volkomen deelde met zijn Vader, en zijn voortdurende aandacht voor het behoeften van de individu, vormen de kenmerken van de ware herdersroeping.

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht als lid van een officiële delegatie van de regering van de Verenigde Staten een bezoek te brengen aan Marokko. Tijdens dat bezoek werden wij uitgenodigd voor een rit in de woestijn om een aantal ruïnes te bezichtigen. Vijf grote, zwarte limousines reden tamelijk snel door het schitterende Marok-

kaanse landschap. Ik zat in de derde limousine, die op enige afstand van de tweede auto was gaan rijden. Toen wij de top van een heuvel bereikten, zagen we dat de auto vóór ons aan de kant van de weg was gaan staan. Zodra we dichterbij kwamen, voelde ik dat er wat was gebeurd en ik stelde de chauffeur voor om ook te stoppen. Het tafereel dat ik zag is mij al die jaren bijgebleven.

Een oude herder, gekleed in de lange, golvende gewaden uit de tijd van de Heiland, stond bij de limousine en was in gesprek verkwild met de bestuurder. In de buurt zag ik een kleine kudde schapen van hooguit 15 à 20 dieren. Er was inderdaad iets gebeurd. Het voertuig van de koning had een van de lammetjes van de oude herder aangereiden en lersel toegebracht. De herder had nu recht op honderd keer de waarde van het volwassen dier. Alleen schreef dezelfde wet voor dat het gewonde lam moest worden afgemaakt en het vlees onder het volk verdeeld. Mijn tolk voegde er haastig aan toe: „Maar de oude herder zal het geld niet aannemen. Dat doen ze nooit."

Verbaasd vroeg ik hem waarom niet. Hij antwoordde: „Omdat hij zoveel van elk van zijn schapen houdt." Op dat moment zag ik hoe de oude herder zich bukte, het gewonde lam in zijn armen nam en het vervolgens in een grote buidel legde, die aan de voorkant van zijn gewaad hing. Hij streelde het voortdurend over zijn kopje en zei alsmaar hetzelfde woord. Toen ik naar de betekenis van dat woord vroeg, zei de tolk: „Hij noemt steeds zijn naam. Al zijn schapen hebben een naam, want hij is hun herder en goede herders kennen al hun schapen bij naam."

Het ging zoals mijn chauffeur had voorspeld: het geld werd geweigerd en de oude herder met zijn kleine kudde, en het gewonde lam veilig weggestopt in de buidel op zijn borst, verdeden in de prachtige Marokkaanse woestijn.

Tijdens de verdere rit naar de ruïnes vertelde mijn tolk nog meer over de tradities en gebruiken van de herders in dat land. Iedere avond bij zonsondergang, bijvoorbeeld,

brenge de herders hun kleine kudde naar een gemeenschappelijke kooi, waar zij veilig zijn voor de wolven die rondzwerven in de woestijnen van Marokko. Eén van de herders houdt 's nachts de wacht bij de poort. 's Ochtends komen ze één voor één weer naar de kooi, gaan naar binnen en roepen hun schapen – bij hun naam. De schapen luisteren niet naar de stem van een vreemdeling, maar verlaten de kooi alleen in de hoede van hun herder, gerustgesteld en veilig omdat die hun naam kent en zij zijn stem kennen.

De woorden van de Meesterherder klonken mij luid in de oren:

„Maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen.

„Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten.

„Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen;

„Maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen” (Joh. 10:25).

Geliefde broeders en zusters, er kunnen

grote lessen worden geleerd uit deze inspirerende woorden van de Meesterherder. Als leden van deze grote kerk hebben wij de taak ontvangen om ware herders te zijn voor de kudde van Israël. Begrijpen wij de persoonlijke aard van de oproep van de herder? Of wij nu uitgaan als huisonderwijzer of huisbezoekster, of we nu werkzaam zijn als leider, leidster of leerkracht van een hulporganisatie, of als priesterschapsleider op welk niveau dan ook, wij hebben, door middel van een levende profeet, een goddelijke gebod van de Heer ontvangen om een persoonlijke herder en verzorger te worden. Nee, de oproep is niet nieuw; hij is altijd dezelfde geweest.

Kennen wij onze schapen, ieder van hen, bij hun naam? Kennen zij onze stem, of moeten zij naar de stemmen van vreemden luisteren? Kennen zij ons als ware herders die hen liefhebben, die bereidwillig en vrijwillig tijd en aandacht besteden aan hun behoeften, en in dat prachtige proces het gevoel van vertrouwen en veiligheid inboezemen waar Gods kinderen in deze tijd zo'n intense behoefte aan hebben? Zijn wij vervolgens in staat om hen tot volledige activiteit in de kerk te voeren en verder tot de onsterfelijkheid en het eeuwige leven? Gaan wij hen voor en zijn wij steeds bezig hen gerust te stellen en hun zelfvertrouwen op te bouwen doordat zij onze stem kennen?

Of zijn wij voor velen een vreemdeling? Ik beloof u dat u geen vreemdeling zult zijn, dat u dat niet kunt zijn als u de stem van de Meesterherder leert kennen, want die stem zal bevestigen wat een profeet heeft verkondigd, en de Geest zal u bij uw inspanningen leiden. En dan, en slechts dan, zult u een ware herder in Israël worden.

Er kan geen groter voorbeeld zijn van de zeer persoonlijke aard van de roep van een ware herder dan de gebeurtenissen van dat paasweekend bijna tweeduizend jaar geleden – de diepte van de liefde van de Meesterherder, zijn bereidheid om zich zonder enige reserve in te zetten, zijn nimmer aflatende trouw en toewijding aan de zaak en zijn voortdurende aandacht voor de behoeften van die ene – dat zijn de eigenschappen waardoor onze bediening als herders van Israël moet worden gekenmerkt.

Ik getuig met alle kracht van mijn ziel hoe noodzakelijk het is dat wij ware herders zijn en de persoonlijke aard van de roep van een ware herder gaan inzien. Als een van de herders van de Heer getuig ik van de heilige taak die op onze schouders is gelegd om ware herders voor de kudde van Israël te zijn en om de persoonlijke aard van die roeping in te zien. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging (v. l. n. r.): Joy Evans, eerste raadgeefster; Barbara Winder, presidente; Joanne Doxey, tweede raadgeefster.

Het algemeen presidium van de jonge-vrouwen (v. l. n. r.): Jayne B. Malan, eerste raadgeefster; Arideth G. Kapp, presidente; Elaine L. Jack, tweede raadgeefster.

Dochter van God

Ouderling Yoshihiko Kikuchi
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Echtgenoten, hebt u uw vrouw lief als dochter van God?“

Lieve broeders en zusters, ik breng u de groeten van de heiligen en zendingelingen op de schitterende eilanden van Hawaï. Ik zeg u allen: Aloha!

Ik wil u vandaag een vraag voorleggen: Geliefde broeders, behandelen wij onze vrouw als dochter van God? Behandelt u uw vrouw als dochter van God?

Dochter van God. De woorden stralen iets bijzonders uit. Bij het uitspreken ervan krijgt u een gevoel van eerbied. U zult misschien zeggen: „Maar, broeder Kikuchi, vanzelfsprekend behandel ik haar als dochter van God!“ Maar mijn volgende vraag is: *In welke mate* behandelt u in eert u haar als dochter van God? Laten wij eens even de tijd nemen om na te denken over uw lieflijke levensgezellen. Zij is door uw Hemelse Vader aan u toevertrouwd als bijzondere dochter van God.

Ik geloof dat niemand u in dit leven nader kan staan dan uw lieve vrouw, dat zij uw naaste naaste is. Ze is uw schat! Ze is uw geliefde! Ze is uw beste vriend! Ze is uw bemind! En ze is een dochter van God!

Heb uw vrouw lief

Wat de Heer de wetgeleerde voorhield was volkomen duidelijk:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met

geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, *daaraan gelijk*, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf“ (Matt. 22:37–39; cursivering toegevoegd).

Gisteren zei onze geliefde profeet, president Ezra Taft Benson, dat wij boven al het andere dat wij in ons leven doen, het eerste gebod op de eerste plaats moeten stellen: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben.“

Het tweede is zoals het eerste. De Heer zei:

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.“ Broeders, denkt u niet dat uw vrouw onder alle kinderen van uw Vader in de hemel de meest naaste is die u kunt hebben?

De Heer zei: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben“ (LV 42:22).

Het is waar. „Het huwelijk is de mens van Godswege geboden“ (LV 49:15). En „Het huwelijk zij in ere bij allen“ (Hebr. 13:4).

De toewijding van Abraham

Toen de Heer Abraham opdroeg om zijn enige zoon, Isaak, op de berg Moria te offeren, nam hij Isaak, twee knechten en een ezel en bouwde een altaar (zie Gen. 22:3). Onderweg vroeg Isaak: „Waar is het lam ten brandoffer?“ Hoewel zijn vader, Abraham, wist dat Isaak dat was, zei hij: „God zal Zichzelf voorzien (. . .) mijn zoon (v. 8).

Toen het moment was aangebroken, was Abraham bereid om Isaak te offeren en Isaak vluchtte niet weg (zie v. 11). Broeders en zusters, wij hebben in ons huwelijk zowel de toewijding van Abraham als de geest van Isaak nodig.

Zie, uw moeder

Toen de Heiland zijn verschrikkelijke lijden doorstond, keek Hij neer op zijn moeder, Maria, en vertrouwde haar toe aan Johannes met de woorden: „Vrouw, zie, uw zoon.“ En tot Johannes zei Hij: „Zie, uw moeder.“ Er staat in de Schriften dat Johannes „haar bij zich in huis“ nam (zie Joh. 19:26–27).

Zijn wij zo waardig dat de Heer een van de

dochters van onze Hemelse Vader aan ons kan toevertrouwen en wij voor haar zullen zorgen?

De Heiland moet de vrouwen van de wereld wel bijzonder toegedaan zijn, want de eerste die de opgestane Heer te zien kreeg was een vrouw, Maria van Magdala. Wat was dat bijzonder! (zie Joh. 20).

Jonathan H. Napela

Ik wil u vandaag graag vertellen over iemand in Hawaï, die inderdaad zo leefde, *in een eeuwig*, liefdevol samenzijn.

In 1850 stuurde Brigham Young tien zendingen naar de eilanden die samen Hawaï vormen. Zonder kennis van de taal en de cultuur vonden de zendingen het werk buitengewoon moeilijk. Tenslotte raakten zij ontmoedigd, met inbegrip van de zendingenpresident. Hun ontmoediging was zo groot, dat vijf van de tien naar huis terugkeerden. De jongste van de overgebleven zendingen, ouderling George G. Cannon, was vastbesloten om te blijven. Toen hij zich in gebed tot de Heer wendde, inspireerde Hij hem om naar Lahaina op het eiland Manuï te gaan. Hij gehoorzaamde.

Toen hij deze plaats naderde, vlogen twee dames gilend een huis binnen en kwamen tevoorschijn met een man die daar woonde. De nacht daarvoor had hij gedroomd dat er een boodschapper van God naar hun plaats onderweg was en dat hij hem te eten moest geven. Broeder Cannon werd uitgenodigd om zijn intrek te nemen en het evangelie te verkondigen in het huis van deze Jonathan H. Napela, die een zeer ontwikkeld man en de plaatselijke rechter was (zie Alma 10:4).

Broeder Cannon en Jonathan Napela werden zeer goede vrienden, net als Alma en Amulek in het Boek van Mormon (zie Alma 10:11). Dank zij Gods leiding, de grote hulp van broeder Napela en de gastvrijheid en vriendelijkheid van de Hawaïaanse heiligen, maakte het zendingswerk buitengewone vooruitgang en werd er een fundament gelegd.

Zijn grote liefde

Vele jaren later, in 1873, kreeg Kitty, de vrouw van deze grote man, Jonathan Napela, lepra. Zij was een mooie en edele vrouw in de vroege geschiedenis van de kerk in Hawaï. Nu is de medische wetenschap zo ver dat deze ziekte niet meer dodelijk is, maar in die tijd was er geen genezing voor die vreselijke kwaal. Om verbreiding te voorkomen, werden de mensen die lepra kregen gedwongen bij elkaar te leven in de leprozenkolonie op het eiland Molokai. De lepralijders werden er met een boot heengebracht.

De zeelieden waren zo bang voor de ziekte, dat zij hen het water in duwden en hen dwongen naar de kust te zwemmen.

Omdat zijn vrouw naar de leprozenkolonie, Kalaupapa, moest gaan, wilde Jonathan er ook heen. Hij nam haar bij de hand en zij gingen samen op weg. Wat bracht hem tot die beslissing? Zijn grote liefde voor haar! Hij wist dat het leven eeuwig is en dat de liefde eeuwig is, in tijden van ziekte evengoed als in tijden van welzijn.

Hoe groot is mijn liefde voor mijn vrouw? Heb ik haar lief als dochter van God, zoals Jonathan zijn vrouw liefhad? Zou u bereid zijn uw zuivere liefde te bewijzen zoals Jonathan dat deed? Broeders, eren wij onze levensgezellen? Zijn wij zorgzaam? Zijn wij attent? Zo moeten wij zijn, want God heeft ons samengevoegd (zie Marc. 10:9).

De geschiedenis vermeldt dat deze dapperen en grote man Gods in de leprozenkolonie aan het werk toog en zich inzette om voor de lepralijders overheidssteun te krijgen, zodat zij gerieflijker konden wonen. Hij was een reus in de reine liefde van Christus voor zijn eigen volk. O, ik kan de woorden van Paulus aan de Korintiërs bijna horen, toen hij zei: „Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal” (1 Kor. 13:1).

Lander liep deze goede broeder dezelfde ziekte op en stierf zelfs eerder dan zijn vrouw. Zij volgde hem twee jaar later. Echtgenoten, hebt u uw vrouw lief als dochter van God? O, „mannen, hebt u vrouw lief” als dochter van God, „evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft” (Ef. 5:25).

Ik weet dat God leeft! Dit is zijn kerk. Ik weet dat de Heiland leeft! Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was, die deze kerk heeft hersteld. Ik weet dat onze geliefde profeet, president Ezra Taft Benson, het levende orakel van God is en ons voorbeeld. Het Boek van Mormon is waar. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onderwijs kinderen het evangelie

Dwan J. Young

De onlangs ontheven algemene presidente van het jeugdwerk

„Wij zijn allemaal onderwijzer van kinderen (. . .) Kinderen observeren en leren voortdurend. Wij onderwijzen hun niet alleen door onze woorden, maar ook door ons gedrag.”

Holly hield van de goede oprijzende denneboom in hun voortuin. De beschaduwde plek onder zijn takken was waar zij het liefst speelde.

Op de dag van het ongeluk waren er nog drie kleinere kinderen die toelisterden terwijl Holly hun voorlas. Plotseling was er een fluissterm in haar gedachten. Holly's hart begon te bonzen toen het bevel in haar hoofd klonk: „Weg hier!” Ze reageerde gelijk. Terwijl ze overeind krabbelde, gilte ze de kinderen toe om weg te rennen. Ze pakte de kleinste op en de rest volgde haar. De kinderen dachten dat het een spelletje was totdat zij een verschrikkelijke klap hoorden.

Een bestuurder had de macht over zijn voertuig verloren en was tegen de grote denneboom gebotst waar de kinderen luttele momenten daarvoor hadden zitten leeten. Als zij niet waren gevluht, zouden zij groot letsel hebben opgelopen. Een paar kinderen waren zo bang, dat zij in tranen uitbarstten. Maar Holly niet. Ze dacht na over de de stem die zij in haar hoofd en hart had gehoord en

die haar had gezegd daar weg te gaan. Ze wist dat ze die waarschuwing van de Heilige Geest had ontvangen. De gave die zij van haar Hemelse Vader had ontvangen nadat ze was gedoopt en bevestigd, had haar geholpen, met zoals haar was beloofd (zie Elaine Cannon, *Baptized and Confirmed: Your Lifetime to Heaven*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, blz. 36-37).

Wel, er zijn vele Holly's onder ons – kinderen die is geleerd ontvankelijk te zijn voor de Geest. Wie zijn die kinderen? Onze geliefde president Benson heeft ons niet zo lang geleden verteld, dat „God voor de laatste ronde enkele van zijn sterkste en moedigste kinderen heeft achtergehouden, die zullen bijdragen tot de overwinning van het koninkrijk” (*Ensign*, april 1987, blz. 73). Het zijn zoons en dochters van God met een bijzondere zending. Hun zelfrespect neemt toe naarmate zij ontdekken wie zij werkelijk zijn.

Maar veel van onze kinderen moeten leren onder omstandigheden die soms verre van ideaal zijn. Zelfs op de basisschool wordt een aantal kinderen al geconfronteerd met drugs, alcohol, godslasterlijke taal en zelfs onzindelijkheid onder hun klasgenoten. Dikwijls zijn de familieleden zo druk bezig met zoveel activiteiten buitenshuis, dat er geen gelegenheid is voor ouders en kinderen om zinvolle onderlinge banden te ontwikkelen. Steeds minder gezinnen bidden samen en gaan samen aan tafel. Steeds minder vaders brengen tijd door met hun kinderen en steeds meer moeders zijn aan het eind van de dag te moe om nog een uurtje met hun kinderen te lezen of te praten. Tijd die aan familieleden besteed had kunnen worden, wordt vaak voor de televisie doorgebracht. Tegen zijn achttiende verjaardag heeft een kind doorgaans langer voor de televisie gezeten dan op school.

Onder dit soort omstandigheden moeten wij eenvoudigweg tijd nemen om kinderen over de belangrijkste zaken van het leven te

leren – over hun Hemelse Vader, de Heiland en de Heilige Geest. We moeten hun leren over bekering, de doop, eerlijkheid en goed zijn voor anderen. U zult misschien zeggen: „Ik ben geen ouder; ik onderwijs geen kinderen.” Maar in feite zijn wij allemaal onderwijzer van kinderen – ouder, tante, oom, grootouder, priesterschapsleider, wijklied, buur. Kinderen observeren en leren voortdurend. Wij onderwijzen hun niet alleen door onze woorden, maar ook door ons gedrag. Zij observeren hoe wij elkaar behandelen. Zij luisteren naar de stemmen van hun ouders en naar de stemmen in de kerk. He-las luisteren zij ook naar de stemmen op de televisie en elders die weleens waarden onderwijzen die niet stroken met de beginselen van het evangelie. Wij moeten hun reeds jong leren om naar de juiste stemmen te luisteren, zoals Holly deed.

Door de jaren heen heb ik bepaalde waarheden over kinderen geleerd, die ik graag aan u wil doorgeven.

Ten eerste, kinderen *willen* onderwezen worden. Dit werd mij duidelijk toen ik eens een jeugdwerk bezocht in Bolivia. Ik had mij voorgenomen om een klas met ouder kinderen te bezoeken, toen drie kleine meisjes mij aan mijn mouw trokken. Toen ze in hun klaslokaal geen lerars hadden aangetroffen, waren ze teruggekomen. „Wilt u ons alstublieft onderwijzen?” vroegen ze. „We hebben een lerars nodig.” Dit was een van de meest ontroerende ervaringen die ik ooit op dat gebied heb gehad, dank zij het feit dat die kinderen dorsten naar de waarheid van het evangelie.

Ten tweede, kinderen begrijpen de influisteringen van de Geest, zoals Holly die begreep.

Ten derde, naarmate kinderen meer kennis verkrijgen, kunnen zij een geweldige invloed te goede uitoefenen. Een klein meisje kreeg les over de tempel en eeuwige gezinnen. Eenmaal thuis vroeg ze haar vader wat er met haar zou gebeuren omdat zij niet aan elkaar verzegeld waren. Zou ze aan een andere familie worden gegeven? Het geloof van dit prille zielte trof haar vader en zette hem tot daden aan. Binnen een jaar was het gezin in de tempel verzegeld.

Ten vierde, ouders is geboden om hun kinderen de beginselen van het evangelie te leren. In de Leer en Verbonden draagt de heer ouders op om hun kinderen te „onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen” (LV 68:25).

Voorts leert de Heiland ouders dat zij even onderwijsbaar moeten zijn als hun kinderen. Hij zegt: „Leer ouders, dat zij zich moeten bekeren en gedoopt worden, en zich als

Het Eerste Presidium in onderling overleg vlak voor de opening van een bijeenkomst.

hun kleine kinderen moeten vernederen, en zij zullen allen zalig worden met hun kleine kinderen” (Moro. 8:10).

Ten vijfde, de waarheden van het evangelie hebben wel degelijk invloed in het leven van kinderen. In de afgelopen paar jaar heb ik ontelbare voorbeelden gezien van kinderen die in de beginselen van het evangelie onderwezen zijn.

Wanneer zij die waarheden leren, bouwen zij een voorraad kracht op waar zij hun leven lang uit kunnen putten. Sta mij toe twee voorbeelden met u te delen.

De 8-jarige Annie bleef een nacht slapen bij een vriendinnetje. Toen ze voor het slapen gaan lagen te praten, kwamen er ernstige zaken aan de orde. Waren de Schriften echt waar? Zij knielden neer, vroegen het aan hun Hemelse Vader en kregen een sterk getuigenis van de Geest dat de Schriften inderdaad waar waren. De volgende dag vertelde Annie over het getuigenis van de Geest aan haar moeder en nam een vast besluit om iedere dag in de Schriften te lezen.

En dan is er de 11-jarige Steven, die net als de meeste jongens van die leeftijd dol op basketbal is. Op een middag ging hij naar een vriendje toe om naar een basketbalwedstrijd op de televisie te kijken. Een halfuurtje later was hij alweer thuis. Zijn moeder was verbaasd want de wedstrijd was nog

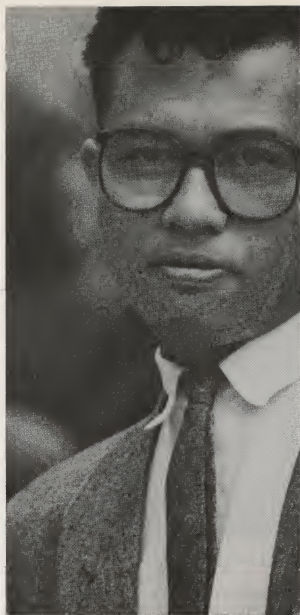
aan de gang. Toen ze Steven vroeg wat er aan de hand was, vertelde hij dat de jongens besloten hadden naar een ander programma te kijken dat hem een donker gevoel van binnen had gegeven. Dat gevoel had Steven geholpen om in te zien dat hij zich in een situatie bevond waar de Geest niet aanwezig kon zijn. Hij voelde zich niet prettig en besloot naar huis te gaan.

Hoewel het onze plicht is om de kinderen te onderwijzen, worden wij dikwijls door hen onderwezen.

Ik zal eeuwig dankbaar zijn voor de ervaring die ik heb opgedaan met het jeugdwerk en voor alles wat de kinderen mij hebben geleerd.

Ik ben ook dankbaar voor liefderijke ouders en toegewijde jeugdwerkleiders en -leidsters, waaronder zij die samen met mij hebben gediend, die onze kinderen zo trouw de beginselen van het evangelie van Jezus Christus onderwijzen. Moge wij allemaal beseffen hoe belangrijk het is om kinderen te onderwijzen.

Op deze prachtige Paaszon-dag getuig ik tot u dat Jezus Christus leefde en stierf voor ons en dat Hij nu weer leeft. Hij is mijn Heiland, mijn voorbeeld, mijn vriend. Ik heb Hem lief en beloof Hem toegewijd te blijven dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Donald Ripplinger, assistent-dirigent, dirigeert het Mormons Tabernakelkoor.

Zonder bedrog

Ouderling Joseph B. Wirthlin
Lid van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het plegen van bedrog weerhoudt de Heilige Geest ervan ons in te fluïsteren, te leiden en te onderwijzen, en daardoor zijn wij steeds gevoeliger voor de slagen van satan.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik bid om diezelfde geest waar wij zo van genoten hebben tijdens deze prachtige en inspirerende conferentie. Aan het begin van zijn aardse bediening was de Heiland weldra omringd door een menigte discipelen die zich tot Hem aangetrokken voelden door de kracht van zijn persoonlijkheid en de geest van zijn boodschap. Uit deze discipelen koos Hij er twaalf als zijn bijzondere getuigen. „En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde” (Luc. 6:13).

Het was duidelijk dat Jezus hen uitgekoren had, want Hij zei: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekoren en u aangewezen” (Joh. 15:16). Deze twaalf waren gewone mannen uit verschillende rangen en standen. De Heiland koos hen uit omdat Hij veel verder kon zien dan een gewone uiterlijk en met het aanschouwen van hun hart, hun mogelijkheden herkende.

Nadat de Heiland Petrus, Andreas en Filippus had geroepen, bracht Filippus Jezus in contact met Natanaël, die volgens sommige bijbelkenners de apostel Bartolomeüs is, en Filippus zei tegen Natanaël: „Wij hebben

Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret” (Joh. 1:45). Met deze woorden getuigde Filippus dat Jezus de Messias is. Natanaël vroeg zich af of er wel iets goeds uit Nazaret kon komen, waarmee hij doelde op de tamelijk slechte naam die Nazaret in die tijd had. Filippus nodigde hem uit om te komen kijken. Dat is het volmaakte antwoord voor allen die ernaar streven de waarheid over Christus te leren kennen. Onbevooroordeelde onderzoekers worden bekeerd wanneer zij komen kijken.

Toen Jezus Natanaël zag aankomen, zei Hij: „Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!” (v. 47). Natanaël besette gelijk dat Jezus in zijn hart kon kijken en vroeg verbaasd: „Vanwaar kent Gij mij?” (v. 48). Het antwoord van de Heiland gaf blijk van een nog groter inzicht. Hij zei Natanaël dat Hij hem onder de vijgeboom had zien zitten voordat Filippus hem had uitgenodigd om te komen kijken.

Kennelijk had Natanaël de een of andere buitengewone geestelijke ervaring gehad terwijl hij onder een vijgeboom zat te bidden, of te mediteren, of in aanbidding verzonken was. De Heer, hoewel afwezig naar het lichaam, was kennelijk bij Natanaël geweest naar de geest. Daarop herkende Natanaël de Heiland als de Christus en zei: „Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israël” (v. 49).

Natanaël sprak zonder bedrog. De woorden kwamen regelrecht uit zijn hart. Zij drukten een diepe overtuiging van de waarheid uit. Hij volgde de Heiland.

Zonder bedrog zijn, is vrij zijn van list, misleiding, huichelarij en oneerlijkheid in gedachte of daad. Bedriegen is misleiden of op een dwaalspoor brengen, zoals Lucifer Eva bedroeg in de hof van Eden. Een mens zonder bedrog is iemand met een onschuldig hart, met oprechte bedoelingen en zuivere motieven, wiens leven de eenvoudige gewoonte weerspiegelt om zijn dagelijkse handelingen te voegen naar de beginselen van onkreukbaarheid.

De psalmdichter schreef: „Welzalig de mens, wie de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is” (Ps. 32:2), en vermaande vervolgens: „Bewaar uw tong voor het kwade en uw lippen voor het spreken van bedrog” (Ps. 34:13).

In het Nieuwe Testament leren we dat de Heiland zonder bedrog was (zie 1 Petr. 2:22) en: „Wie het leven wil liefhebben en goede dagen zien, weerhoude zijn tong van het kwade, en zijn lippen van bedrog te spreken” (1 Petr. 3:10).

In de Schriften van de laatste dagen lezen we dat de Heer Edward Partridge als bisschop van de kerk riep „,omdat zijn hart rein is in Mijn ogen, want hij is als Natanaël van ouds, in wie geen bedrog was” (LV 41:11). In een andere openbaring aan de profeet Joseph Smith zei de Heer: „Mijn dienstknecht George Willer is zonder bedrog; hij kan worden vertrouwd wegens de rechtschapenheid van zijn hart; en wegens de liefde, die hij voor Mijn getuigenis koestert, heb Ik, de Here, hem lief” (LV 124:20).

Deze passages uit de Schriften helpen mij te begrijpen wat de Heer in Natanaël, in Edward Partridge en in George Miller kon zien, en geven mijn idee van wat Hij van de heiligen verwacht. Ik geloof dat de Heiland bij hen die Hij riep om zijn twaalf apostelen te zijn naar zuiverheid van ziel zocht. Toen Hij sprak over het zonder bedrog zijn, had Hij het over iets dat veel dieper ging dan het uiterlijk voorkomen. Hij reikte ver in de ziel, tot op het hart van de gerechtigheid. Hij raakte de sleutel aan tot goetheid en tot een leven als dat van Christus.

Zonder bedrog zijn betekent rein van hart zijn – een onontbeerlijke deugd voor hen die onder de ware volgelingen van Christus gerekend willen worden. In de bergrede leerde Hij: „Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien” (Matt. 5:8; zie ook 3 Ne. 12:8). Aan de profeet Joseph Smith openbaarde Hij dat Zion de reinen van hart is (zie LV 97:21) en dat er in Zion een huis moet worden gebouwd waar de reinen van hart God zullen zien (zie LV 97:10–16).

Als wij zonder bedrog zijn, zijn wij oprecht, trouw en rechtschapen. Dat zijn goddijklijke eigenschappen die van de heiligen worden geëist. Oprechte mensen zijn eerlijk en waarheidslievend in hun spraak, recht door zee in hun omgang, vrij van misleiding en staan boven diefstal, het geven van een verkeerde voorstelling van zaken of welke andere bedrieglijke handeling dan ook. Eerlijkheid is van God en oneerlijkheid van de duivel; de duivel was vanaf het begin een leugenaar. Rechtschapenheid is leven in overeenstemming met de wetten, beginselen en verordeningen van het evangelie.

Het priesterschapskoor zorgde voor muziek tijdens de zaterdagavondbijeenkomst.

Zoals ouders wel weten, zijn kleine kinderen van nature zonder bedrog. Zij spreken hun gedachten uit zonder enige bedenking of aarzeling, zoals wij, als ouders, wel eens hebben ondervonden wanneer zij ons in verlegenheid brachten. Zij misleiden niet. Zij geven het voorbeeld van zonder bedrog zijn. De Heiland leerde over deze eigenschap van kleine kinderen toen zijn discipelen Hem vroegen: „Wie is de grootste in het Koninkrijk der hemelen?

„En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide:

„Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeeker niet binnengaan.

„Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 18:1-4).

Bij een andere gelegenheid sprak Hij weer over de reinheid van kleine kinderen:

„Toen werden kinderen tot Hem gebracht, opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch de discipelen bestraften hen.

„Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 19:13-14).

Tegen de Nephieten zei de Heiland: „Gij moet u bekeren en in Mijn naam worden gedoopt, en als een kindeke worden, of gij kunt geenszins het koninkrijk Gods beerven” (3 Ne. 11:38).

„Hij gebood, dat hun kindekens zouden worden gebracht.

„Dus brachten zij hun kindekens, en zetten hen op de grond neer (. . .) en Jezus stond in het midden; en de schare week terug, totdat zij allen tot Hem waren gebracht (. . .)

„Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader (. . .)

„En (. . .) de engelen dienden hen” (3 Ne. 17:11-12, 21, 24).

Wat een grote verantwoordelijkheid rust er op de ouders om zich ervan te verzekeren dat zij niets doen om de argeloze onschuld van hun kleinen te veranderen of te vernietigen!

Ik geloof dat de noodzaak voor de leden van de kerk om zonder bedrog te zijn in deze tijd wellicht urgenter is dan ooit tevoren, omdat velen in de wereld kennelijk niet begrijpen hoe belangrijk die deugd is of er onverschillig voor zijn. Wij zien en horen meldingen van fraude en bedrog in alle geleedren van onze samenleving. Bepaalde bur-

gers van het ene land plegen verraad door gevoelige informatie, die zij hebben gestolen of die hun was toevertrouwd, voor geld aan een ander land te verraden. De amusementsindustrie is de notie van morele waarden kennelijk in grote mate kwijtgeraakt. Werknemers vervalsen hun onkostennota's. Slechts enkele voorbeelden van bedrog maken duidelijk hoe algemeen verbreid het is.

Wat nog veel zorgelijker is dan het uiterlijke bedrog dat gepleegd wordt, zijn de instelling en de innerlijke gevoelens die er aan ten grondslag liggen. Fraude en oplichterij worden kennelijk in toenemende mate geaccepteerd; het enige wat laakbaar is, is betrappt te worden. De bedoeling is vaak om er beter van te worden, ongeacht het nadeel, het verlies of de schade voor anderen. Deze instelling staat lijnrecht tegenover de beginselen van het evangelie. Zij verhindert of blokkeert de geestelijke vooruitgang van allen die er mee behept zijn. Het plegen van bedrog weerhoudt de Heilige Geest ervan ons in te fluisteren, te leiden en te onderwijzen, en daardoor zijn wij steeds gevoeliger zijn voor de slagen van satan. Wanneer wij de geboden overtreden, sluiten we ons af voor de invloed van God en leggen ons bloot voor de invloed van satan.

Wanneer wij in kleine zaken bedrog plegen, duurt het niet lang voor wij verstrikt raken in een oneindige, steeds moeilijker te doorbreken spiraal, omdat iedere leugen en list vaak een grotere vergt om de eerste in stand te houden. Bovendien voert bedrog vaak tot huichelarij. Als wij weten wat juist is en ten onrechte vergeven naar die kennis te leven, zijn wij huichelaars. De Heiland heeft huichelaars onduubbelzinnig aan de kaak gesteld. Hij zei:

„Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van (. . .) allerlei onreinheid.

„Zo ook gij, van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting“ (Matt. 23:27–28).

Aan de profet Joseph Smith openbaarde de Heer: „Wee hun, die bedriegers en huichelaars zijn, want, aldus zegt de Here: Ik zal hen ten oordeel brengen (. . .)

„(Zij) zullen worden ontdekt en afgesneden (. . .) en wee hun, die van Mijn kerk zijn afgesneden, want dezen zijn door de wereld overwonnen“ (LV 50:6, 8).

Wat moeten de heiligen der laatste dagen doen? Het antwoord is duidelijk: de heiligen moeten volkomen zonder bedrog zijn in ieder aspect van hun leven: thuis, in kerkelijke roeping, het zakenleven en, in 't bijzonder, de persoonlijke aspecten van hun leven die alleen zichtbaar zijn voor henzelf en voor de Heer.

Ik stel voor eens een kijkje in ons hart te nemen om te zien of onze beweegredenen en handelingen rein en onberispelijk zijn en of wij vrij zijn van misleiding en oplichterij. Misschien kunnen we onszelf een paar vragen stellen.

Zijn wij volkomen vrij van bedrog in al ons spreken en onze omgang met onze man of vrouw en kinderen, zodat zij altijd weten wat ze van ons mogen verwachten en ons altijd onvoorwaardelijk vertrouwen?

Zijn wij openhartig in onze gesprekken met onze bisschop en andere priester-schapsleiders?

Zijn wij eerlijk tegenover onszelf, onze klasgenoten en onze leerkrachten, ook al zou een beetje spieken een hoger cijfer opleveren?

Doen we meer werk dan onze werkgever verwacht of eist en zijn wij altijd attent op manieren om ons werk beter te doen?

Betalen we onze werknemers naar behoren voor hun arbeid?

Zijn we eerlijk bij het invullen van het aangiftebiljet?

Zijn wij nauwgezet bij al onze zakelijke verrichtingen, zodat onze zakenrelaties al-

tijd weten dat zij eerlijk behandeld worden en evenveel vertrouwen zouden hebben als er geen contract bestond?

Zijn wij tevreden met onze eigen normen inzake onreukbaarheid, zedelijkheid en eerlijkheid? Kunnen wij van onszelf zeggen, net zoals Jezus van Natanaël zei, dat wij zonder bedrog zijn?

Sommige mensen vinden het idee van een samenleving zonder bedrog in deze tijd misschien absurd. Als dat zo is, is dat het gevolg van de macht die satan over het hart van de mensen heeft. Met de hulp van de Heer kunnen de heiligen stellig zonder bedrog zijn. Eerlijk en rechtvaardig zijn is geen belemmering bij succes en welvaart maar eerder een voordeel. Ik ken iemand die 36 jaar lang een zaak heeft gehad op een terrein waar veel concurrentie bestaat. Hij heeft altijd voor honderd procent service, kwaliteit en kwantiteit geleverd en altijd al zijn schulden betaald. In al die jaren heeft hij nooit iemand een proces aangedaan en is hem nooit een proces aangedaan.

Tijdens een recent bezoek aan Chili maakten wij mensen mee die zozeer zonder bedrog waren, dat zij welhaast de argeloze onschuld van kleine kinderen vertoonden. Bij hen te zijn was voor ons een verootmoedigende en vervikkende ervaring. Zij hebben ons gelooft in het mensdom en onze hoop voor de toekomst versterkt.

Ja, de heiligen kunnen vrij zijn van bedrog – en moeten dat ook zijn om op de wederkomst van de Heiland voorbereid te zijn. De heiligen kunnen als zuurdesem zijn en de wereld de waarde tonen van een leven zonder bedrog. Naarmate wij deze goddelijke eigenschap ontwikkelen, kunnen wij een licht voor de wereld worden. Wij zijn stellig in staat om de beginselen van het evangelie te onderwijzen en de gezinnen van de aarde tot zegen te zijn door het volmaakte voorbeeld te volgen van Jezus Christus als iemand die zonder bedrog was.

Denkt u zich eens een samenleving in waar allen rein van hart zijn en volkomen vrij van bedrog en oneerlijkheid. Kunt u zich voorstellen hoe het zou zijn als er helemaal geen twisten en woordenwisselingen waren, als niemand ooit probeerde de ander op te lichten? Hoe zou het leven eruit zien als er er altijd volkomen zeker van konden zijn dat hetgeen een ander beweerde, waar was? Diefstal zou onbekend zijn. De gevangenis zouden leeg zijn en rechtszaken zeldzaam. Maar de grootste zegen die het gevolg zou zijn van een samenleving zonder bedrog, is de gemoedsrust die hun ten deel valt die weten dat zij het goede doen en dat hun leven voor de Heer aanvaardbaar is.

Een samenleving zonder bedrog is wel degelijk binnen ons bereik. Ik citeer twee voor-

beelden uit de Schriften. Het eerste is „de Stad der Heiligheid,“ Zion, een stad met inwoners die rein van hart waren en rechtvaardig leefden. Zion is zelfs de naam die de Heer aan zijn heiligen heeft gegeven. Die stad, die ook de stad van Henoch werd genoemd, werd in de hemel opgenomen (zie Moz. 7:18–21). Het tweede voorbeeld is de samenleving van de Nephieten, die ongeveer tweehonderd jaar standhield nadat de opgestane Heer hen had bezocht en onderwezen. Deze maatschappij wordt in het Boek van Mormon met de volgende inspirerende woorden beschreven:

„Er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens (. . .)

„En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoerereien, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn (. . .)

„Er waren geen rovers of moordenaars (. . .) maar zij waren verenigd, de kinderen van Christus en erfgenamen van het koninkrijk Gods.

„En hoe gezegend waren zij! Want de Heer zegende hen in al hun werken; ja, zij werden gezegend en voorspoedig gemaakt“ (4 Ne. 2, 16–18).

Dit zijn voorbeelden van het grote doel, de volmaking, dat wij moeten nastreven, ook al weten wij dat we ons leven van genade op genade en regel op regel moeten vervormen (zie Joh. 1:16; 2 Ne. 28:30).

Ik beschouw president Ezra Taft Benson als iemand wiens leven van dienstbetoon een toonbeeld is van de deugd van het zonder bedrog zijn.

Tot slot wil ik in deze paastijd mijn getuigenis toevoegen aan dat van mijn broeders, dat de verzoening en de opstanding werkelijk waar zijn. Ik ben dankbaar voor de zegen van de onsterfelijkheid die allen daardoor zullen ontvangen en voor de mogelijkheid van het eeuwige leven die ze bieden aan allen die getrouw zijn.

Ik getuig tot u dat onze Hemelse Vader leeft en dat Hij de Vader is van onze zegen. Jezus is de Christus, de Zoon van God. Hij staat aan het hoofd van zijn kerk. Joseph Smith was de profet van God door wiens toedoen het evangelie van Jezus Christus in deze tijd, de laatste dagen, werd hersteld. President Ezra Taft Benson is de profet van de Heer op dit moment. Hij leidt deze kerk door openbaring. Ik geef dit getuigenis in alle nederigheid in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Geluk door dienstbetoon

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Laten wij „voorwaarts gaan in het weiden van zijn schapen en het nakomen van onze taken in het gezin en in de kerk“.

opstanding, voorwaarts gaan in het weiden van zijn schapen en het nakomen van onze taken in het gezin en in de kerk op een manier die onze Hemelse Vader aangenaam is, dan zullen ook wijzelf rijkelijk worden gezegend.

God zegene u, mijn broeders en zusters, bij al uw komen en gaan. Dat u vrede zult hebben in uw hart, rust in uw gezin en de geest van de Heer Jezus Christus in uw ziel, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Benson heeft mij gevraagd om u nu mijn getuigenis te geven. Het is mij een genoegen opnieuw te getuigen dat God leeft, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, dat dit werk waar is en dat het geluk ons toevloet door onze Hemelse Vader en onze medemensen te dienen.

Als wij uit deze conferentie een nieuw gevoel van verbondenheid met de Heiland en een getuigenis van zijn goddelijke zending meenemen en op deze Paaszondag, zo mogelijk, vernieuwd door de geest van de

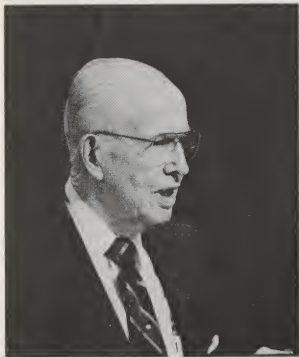

„Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt”

President Ezra Taft Benson

(Voorgelezen door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium)

„We hebben de Geest gevoeld en nieuwe en heilige voornemens opgevat, moge we nu de moed en het doorzettingsvermogen hebben om deze voornemens ten uitvoer te brengen.”

Gisterochtend hebben we president Bensons krachtige stem gehoord, en gisteravond weer, en wij werden zeer opgebouwd door zijn woorden. Grang voldoe ik aan zijn verzoek om de boodschap voor te lezen die hij ter afsluiting van deze conferentie heeft geschreven.

Mijn geliefde broeders en zusters, dit was een geweldige algemene conferentie van de kerk. We hebben een heerlijke geest gevoeld in alle onze vergaderingen.

Ik maak de algemene autoriteiten een compliment over de uitstekende toespraken die ze hebben gehouden. Ik bid nederig dat wij allen de raad en instructies die we hebben ontvangen zullen opvolgen.

We hebben de Geest gevoeld en nieuwe en heilige voornemens opgevat, moge we nu de moed en het doorzettingsvermogen hebben om deze voornemens ten uitvoer te brengen.

De komende zes maanden moet *De Ster* met het conferentieverlag naast uw standaardwerken liggen en vaak gelezen wor-

den. Zoals mijn goede vriend en broeder Harold B. Lee zei, moeten we deze conferentietoespraken „onze handel en wandel in de komende zes maanden laten leiden. Dit zijn de belangrijke zaken die de Heer zijn volk in deze tijd openbaar.” (Conference Report, apr. 1946, blz. 68.)

Nu we weer naar huis gaan, hoop ik dat we ons opnieuw zullen toewijden aan de heilige zending van de kerk, die zending die zo prachtig belicht is tijdens deze conferentiebijeenkomsten – om „allen uit te nodigen tot Christus te komen” (LV 20:59), „Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt” (Moro. 10:32).

Deze verheven zending van de kerk wordt volbracht door het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen.

Moge we de komende paar dagen thuis onder gebed nadenken over specifieke manieren waarop wij, als gezin en individueel, deze zending kunnen volbrengen.

Laten we allen, nu we de geest van deze geweldige conferentie nog voelen en de woorden nog in onze oren klinken, vaststellen hoe wij daders des woords kunnen worden en niet alleen hoorders (zie Jak. 1:22).

Zou u wat betreft het verkondigen van het evangelie onder gebed over het volgende na willen denken en zien of het op u van toepassing is:

Als je een jongeman bent, bereid je je dan met enthousiasme voor op een full-time zending? De Heer wil dat iedere jongeman tussen de 19 en 26 waardig, voorbereid en enthousiast is over het vervullen van een full-time zending.

Als u een wat ouder echtpaar bent, uw kinderen zijn het huis uit, heeft u onder gebed nagedacht over het vervullen van een full-time zending? De Heer heeft veel meer oudere echtparen nodig in het zendingsveld, echtparen die kunnen liefhebben en begeleiden en mensen tot Christus brengen.

Als u een alleenstaande zuster bent die niet in de naaste toekomst gaat trouwen, heeft u gebeden over een full-time zending en raad gevraagd aan uw ouders en bisschop? Onze alleenstaande zusters vervullen geweldige zendingen over de hele wereld.

Tenslotte, beseft u dat u als lid van de kerk een zending bent, dat u een heilige taak heeft om het evangelie met vrienden en familieleden te delen? De Heer heeft elk lid nodig die het geloof en de moed heeft om een datum vast te stellen waarop iemand klaar zal zijn om door de zendingen onderwezen te worden. Zou ieder lid van de kerk deze gewijde uitdaging onder gebed willen overwegen?

Nog een manier waarop we tot Christus komen is door de heiligen te vervolmaken. Hoe doen we dit? Een manier om onszelf en ons gezin te vervolmaken is door dagelijks uit de Schriften te lezen.

Lezen wij in gezinsverband en individueel dagelijks uit het Boek van Mormon en gebruiken wij de leringen erin om ons leven en dat van onze kinderen tot zegen te zijn en te vervolmaken? Ik ben zeer verheugd over de duizenden leden die gehoor geven aan deze uitnodiging en die getuigen van de zegeningen die zij ontvangen.

In gebed met onze Hemelse Vader communiceren brengt ook een geestelijke macht en kracht die op geen andere wijze verkregen kan worden. Bidden wij 's ochtends en 's avonds, in gezinsverband en individueel?

En houden wij elke week gezinsavond? Soms lijken de directe resultaten verre van ideaal, maar door elke week gezinsavond te houden zoals ons aangeraden wordt, dragen wij bij tot de vervolmaking van ons eeuwig gezin.

En hoe staat het met onze gezinsparaatheid? Gezinsparaatheid is altijd een eeuwig welzijnsbeginsel geweest bij het vervolmaken van de heiligen. Volgen wij allen de permanente raad op om, waar dat mag, voedsel, kleding en zo mogelijk brandstof in voorraad te hebben, voldoende voor tenminste een jaar?

Tenslotte, laten we stilstaan bij de goddelijke opdracht om de doden te verlossen. Als u over deze taak nadenkt, zou u dan het volgende ernstig willen overwegen:

Hebben wij ons erop voorbereid om onze begiftiging te ontvangen, en zijn onze families verzegeld in de tempel? Door ons woord en voorbeeld moet ons nageslacht begrijpen dat het van wezenlijk belang is om de juiste persoon op de juiste plaats te trouwen en gezinnen voor eeuwig te verzegelen.

Hebben we ook minstens één voorouder gevonden en voor hem of haar de verordeningen ontvangen? Alle leden van de kerk

moeten actief aan hun familiegeschiedenis werken en zich laten leiden door getrainde consulente familiegeschiedenis van ring en wijk.

Nemen we van tijd tot tijd deel aan alle tempelverordeningen om zo alle zegeningen van het plaatsvervangende werk voor onze voorouders te ontvangen?

Gaan we vaak terug naar de tempel om de persoonlijke zegeningen te ontvangen die voortvloeien uit regelmatig dienen in de tempel? Gebeden worden beantwoord, openbaring wordt ontvangen, en onderwijs van de Geest vindt plaats in de heilige tempels van de Heer.

Ja, broeders en zusters, de zending van de kerk is verheven – allen uitnodigen tot Christus te komen door het evangelie te verkondigen, ons leven te vervolmaken en de doden te verlossen. Naarmate wij tot Christus komen zijn wij onszelf, onze familieleden en de levende en overleden kinderen van onze Hemelse Vader tot zegen.

Aan het einde van deze algemene conferentie van de kerk voel ik mij gedrongen tot u te zeggen wat Alma tot de leden van de kerk in zijn tijd zei:

„En nu zou ik willen, dat gij nederig

waart, onderworpen en zachtmoedig, volgezaam, volgeduld en lankmoedigheid, matig in alle dingen, te allen tijde naarstig in het onderhouden der geboden Gods, om alles vraagt, wat gij nodig hebt, zowel geestelijk als stoffelijk en altijd dank brengt aan God voor alles wat gij ontvangt.

„Ziet toe, dat gij geloof, hoop en liefde hebt, en dan zult gij altijd overvloedig zijn in goede werken.

„Moge de Here u zegenen en uw klederen vlekkeloos houden, opdat gij ten laatste dagen met Abraham, Izak en Jakob en de heilige profeten, die sedert het begin der wereld zijn geweest, zult mogen aanzitten . . .

„Deze woorden heb ik tot u gesproken, mijn geliefde broeders, volgens de Geest, Die in mij getuigenis geeft; en mijn ziel verheugt zich uitermate wegens de zeer grote opmerksaamheid en aandacht waarmede gij naar mijn woorden hebt geluisterd.

„En moge nu de vrede Gods rusten op u en uw huizen en landerijen, op uw kleinvee en grootvee, en op al hetgeen gij bezit, en op uw vrouwen en kinderen, naar uw geloof en goede werken, van nu af aan voor eeuwig” (Alma 7:23–27).

Nu, ik wil graag mijn genegenheid onder

woorden brengen voor alle heiligen der laatste dagen overal. Er zijn geen betere mensen in de hele wereld.

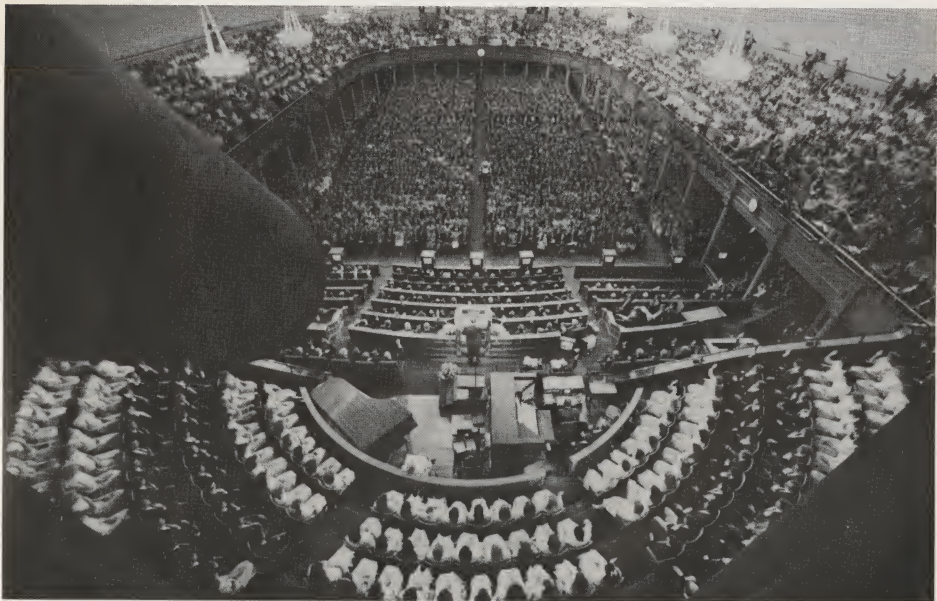
Ik bid dat wij God gehoorzaam zullen zijn, zijn wil te weten zullen komen en die uitvoeren, en bovenal dat wij het eerste en grote gebod zullen naleven – de Heer met heel ons hart en verstand, met heel onze ziel en kracht liefhebben.

Ik getuig tot u dat dit zijn werk is, dat het koninkrijk van God hersteld is, dat Joseph Smith een profeet van de levende God was en is, en dat het Boek van Mormon werkelijk het woord van God is.

Als uw nederige dienstknecht wil ik met heel mijn hart Gods wil doen en u en Hem tot het einde toe trouw dienen.

Laten wij allen tot Christus komen en in Hem vervolmaakt worden, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ik voeg hier mijn getuigenis aan toe, namelijk dat dit de woorden van de gezalfde des Heren zijn, de profeet van de levende God, de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, president Ezra Taft Benson.

En camera met afstandsbediening, hoog tussen de orgelpijpen, verschaft deze interessante blik op het interieur van de tabernakel tijdens een algemene bijeenkomst. Het voorwerp links is een lichtarmatuur.

Ouderling Robert E. Sackley van het Eerste Quorum der Zeventig

E nkele jaren geleden stelden Robert en Marjorie Sackley zich ten doel om na zijn pensioen een full-time zending te vervullen.

De gelegenheid hiertoe diende zich eerder aan dan verwacht. In 1979 werd hij als zendingspresident geroepen, en sinds dat moment dienen zij de kerk full-time, steeds in verschillende hoedanigheden.

Met zijn roeping tot het Eerste Quorum der Zeventig - hij werd op 2 april j.l. gesteund - zal ouderling Robert E. Sackley ongetwijfeld nieuwe dimensies ont-

Ouderling Sackley, die oorspronkelijk uit Australië komt, was in 1946 aan het herstellen van oorlogsverwondingen toen hij Marjorie Ethel Orth uit Brisbane ontmoette. Haar ouders, sterke heilige der laatste dagen die voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog de spil van de kerk in Australië vormden, speelden een belangrijke rol bij zijn bekering. Haar moeder gaf hem kerkliteratuur en haar vader onderwees hem. Beide mannen waren zeer geïnteresseerd in geschiedenis, en Robert Sackley bestudeerde de HLD-geschiedenis intensief.

Maar het was het Boek van Mormon dat hem een geestelijke overtuiging van de waarheid gaf. Het raakte zijn hart diep terwijl hij het in het ziekenhuis las. „De eerste keer dat ik het boek las, leerde ik Mosiah 3:19 uit het hoofd: 'Want de natuurlijke mens is een vijand van God (. . .) tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft (. . .)' Het kwam mij voor dat dat niet zomaar door een mens was geschreven, en dat die boodschap duidelijk van goddelijke oorsprong was."

Enmaal overtuigd van de goddelijkheid van het boek, kon hij gemakkelijk geloven dat de vertaler, Joseph Smith, door God geïnstrueerd was en een profeet en ziener was.

Broeder en zuster Sackley trouwden op 29 maart 1947, niet lang na zijn doop. Kort daarop werd hij als districtszendeling geroepen. Hoewel hij sindsdien vele andere roepingën gehad heeft, voelt hij zich nog altijd gedrongen om het evangelie met anderen te delen.

In 1954 reisde de familie Sackley naar Canada om daar in de tempel aan elkaar verzegeld te worden. Ze wilden daar een jaar blijven, maar raakten zo betrokken bij het werk in de kerk dat ze nooit meer zijn weggegaan. Ze hebben vijf kinderen grootgebracht, die nu allen getrouwd zijn. Ze hebben vijftien kleinkinderen.

Ouderling Sackley is werkzaam geweest als ringzendeling, quorumpresident ouderlingen, bisschop, hogeraadslid, ringadministrateur en raadgever in een ringpresidium. Zuster Sackley heeft vele administratieve en leidinggevende functies gehad, waaronder jeugdwerkpresidente en ZHV-presidente (tweemaal).

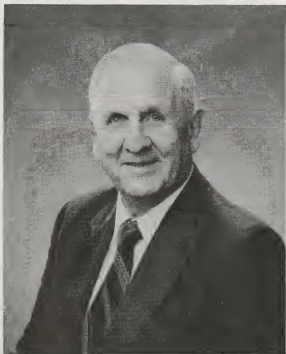
Ouderling Sackley behaalde zijn baccalaureaats aan de Utah State University en een diploma in civiel bestuur aan de University of Alberta in Edmonton. Hij heeft ook aan een doctoraal in geschiedenis gewerkt.

Toen de familie Sackley in Australië woonde, was ouderling Sackley werkzaam als belastingambtenaar. In Alberta was hij verbonden aan een educatieve instelling in Cardston en lid van het stadsbestuur van Edmonton. Van 1973 tot 1979 was hij werkzaam als vice-president, en daarna als president van een kleine universiteit in Medicine Hat, Alberta.

Toen hij geroepen werd als eerste president van het Zendingsgebied Quezon City Filippijnen (later het zendingsgebied Baguio Filippijnen), gaven zij het adres van hun dochter in Bow Island (Alberta) op als woonplaats, in de veronderstelling dat de verandering tijdelijk was. Maar in 1982 werd hij geroepen als assistent van de president van de Salt Lake-tempel, met zuster Sackley als assistent-mater. In 1983 werden zij geroepen als hoofd van het bezoekerscentrum bij de Washington-tempel, en in 1985 als zendeling in de Sydney-tempel. In 1986 werd hij geroepen als president van het zendingsgebied Lagos Nigeria, een functie waarvan hij binnenkort ontheven wordt.

Het zal waarschijnlijk nog wel even duren voor broeder en zuster Sackley weer terug in Alberta zijn. Maar dat vinden ze niet erg. Ze verwezenlijken hun droom om de Heer full-time te dienen.

□

dekken in het hem zo dierbare zendingswerk.

Sinds zijn bekering, veertig jaar geleden, is ouderling Sackley bijna voortdurend bezig met zendingswerk. Hij wordt gedreven door een „diepgaande overtuiging dat elke ziel“ de kans zal krijgen om het evangelie te aanvaarden of verwerpen. Het is „mijn taak,“ zegt hij, „om zoveel mogelijk mensen die kans te bieden“. Een vriend van hem schat dat ouderling Sackley zeker 125 mensen begeleid heeft op hun weg naar de doop.

Ouderling L. Lionel Kendrick van het Eerste Quorum der Zeventig

Toen L. Lionel Kendrick door de luchtmacht van de Verenigde Staten naar Nagoya (Japan) werd gezonden, was hij pas een maand lid van de kerk. De basis daar telde pakweg tien heiligen der laatste dagen, maar ze waren alle hun leven lang lid van de kerk. De tweede zondag gaf de groepsleiders broeder Kendrick een priesterschapsboek en zei: „De Geest flustert mij in dat u de persoon bent om me te geven in de priesterschapsvergaderingen.”

Broeder Kendrick antwoordde: „Ik ben

net gedoopt. Ik weet niet eens wat ik moet onderwijzen.” Hoewel hij zich overwerdigd voelde, aanvaardde hij de roeping.

„Het was een geweldige ervaring,” vertelt hij. „Ik moest de Schriften echt bestuderen en doorzoeken.” Die vroege training in de Schriften bereidde hem op steeds grotere taken in de kerk voor, wat nu is uitgemond in zijn roeping tot het Eerste Quorum der Zeventig op 2 april j.l.

Ouderling Kendrick zegt dat zijn bekring zowel geleidelijk als plotseling plaatsvond. Op het voortgezet onderwijs was

hij actief in zijn protestantse gemeente, en in die periode ontmoette hij Myrtis Lee Noble, die in de kerk was grootgebracht. Hij was nog steeds actief in zijn kerk toen zij in 1952 trouwden, zijn laatste jaar aan de Louisiana State University.

Voor hun huwelijk hadden zij een afspraak gemaakt over godsdienst. Zuster Kendrick had uitgelegd dat ze samen met hem de avondmaalsvergadering wilde bijwonen, omdat dat een gebod van de Heer was. Ook wilde zij dat ze een eerlijke en volledige tiende zouden betalen. Ze zei dat hun relatie er anders onder zou lijden. Ouderling Kendrick vertelt: „Ik vond dat goed, en we betaalden een volle tiende” en hij ging met zijn vrouw naar de kerk.

In de twee jaar die daarop volgden behaalde Lionel een graad in gezondheidsleer en lichamelijke opvoeding, en gaf twee jaar les aan het voortgezet onderwijs alvorens zich bij de luchtmacht aan te melden om zijn dienstplicht te vervullen. Zijn superieuren stuurden hem al snel naar de officiersopleiding in Bellville (Illinois). De gemeente in Bellville was voor hem het keerpunt. Een zondagsschoolles wakkerde zijn verlangen aan om de waarheid te weten te komen en „na de tweede zondag had ik een onstilbare honger naar de waarheid,” zo vertelt hij. „Ik vroeg de leerkracht of hij en zijn vrouw ons thuis konden komen onderwijzen. Na enkele maanden getuigde de Geest op onloochenbare wijze tot mij. Ik wist dat de kerk waar was en liet mij dopen.”

Zestien maanden later was broeder Kendrick's dienstplicht in Nagoya voltooid. Hij en zijn vrouw werden in 1956, op weg naar Louisiana, in de Hawaii-tempel aan elkaar verzegeld. Broeder Kendrick ging lesgeven aan het voortgezet onderwijs in Pride, waar hij ook de basketbal- en footballteams trainde. Door avond- en zomercursussen te volgen aan de Louisiana State University behaalde hij in 1958 een doctoraal. Een jaar later be-

haalde zuster Kendrick een graad in basis-onderwijs.

Na nog eens zes jaar les te hebben gegeven, liet broeder Kendrick zich weer bij de universiteit inschrijven om aan een doctoraal in gezondheid en lichamelijke opvoeding te werken, dat hij in 1967 haalde. In 1966 was het gezin naar North Carolina verhuisd toen de East Carolina University hem een staffunctie aanbood. In 1970 werd hij hoofd van het regionale opleidingscentrum van de East Carolina University.

Zijn werk is echter altijd ondergeschikt geweest aan zijn gezin en kerk, die volgens broeder en zuster Kendrick's niet te scheiden zijn. Volvuur praten ze over hun gezin: hun drie zoons – Larry jr., Hal, Dana – en hun vrouw; hun dochter, Merri Ellen, en haar man; en hun zes kleinkinderen. „We houden van elkaar en dat laten we merken,” zegt ouderling Kendrick. Zuster Kendrick voegt hieraan toe: „Tijdens de zomervakantie gingen we altijd lang op vakantie met de kinderen. Ook onderwezen we hun zorgvuldig hoe belangrijk het is om doelen te stellen in het evangelie. Wij zijn zeer gezegend dat al onze zoons een zending hebben vervuld en al onze kinderen in de tempel zijn getrouwd.”

Ouderling Kendrick houdt ervan in de kerk te werken. Hij heeft functies bekleed als zondagsschoolpresident van de ring, raadgever in twee bisschappen en gemeentepresident. Na negen jaar president van de Ring Kinston North Carolina geweest te zijn, was hij drie jaar werkzaam als regionaal vertegenwoordiger voor North Carolina, Georgia en Alabama. In juli 1985 werd hij geroepen als president van het Zendingsgebied Tampa Florida.

„Ik heb van elke roeping genoten,” vertelt hij. „De roeping waarbij je direct in contact staat met mensen zijn het meest voldoeninggevend. Ik houd van mensen, en zij met wie ik werk vinden altijd snel een plaats in mijn hart. Het was geweldig om sporttrainer te zijn, maar werken in de kerk is nog veel rijker, boven alle verwachtingen. Deze roeping om met broeders te dienen tegen wie ik altijd heb opgekeken, heeft mij met diepe nederigheid vervuld, en de laatste paar dagen heb ik besteed aan nauwkeurig zelfonderzoek. Meer dan ooit voel ik hoe goddelijk en urgent dit werk van de Heer is.” □

Nieuw jeugdwerkpresidium geroepen

Op 2 april j.l. werd in de Tabernakel in Salt Lake City, tijdens de tweede algemene bijeenkomst van de 158e aprilconferentie van de kerk, een nieuw algemeen jeugdwerkpresidium gesteund.

Het Eerste Presidium heeft Michaelene Packer Grassli geroepen als presidente van de wereldwijde kinderorganisatie van de kerk. Betty Jo Nelson Jepson is geroepen als haar eerste raadgeefster, en Ruth Broadbent Wright als haar tweede raadgeefster.

Zuster Grassli is de afgelopen acht jaar werkzaam geweest als tweede raadgeefster van jeugdwerkpresidente Dwan J. Young, die samen met haar eerste raadgeefster, Virginia B. Cannon, sinds 1980 in functie is geweest.

„Ik ben dankbaar voor het vertrouwen dat de Heer in ons gesteld heeft,” zei zuster Grassli toen zij haar reactie op deze nieuwe roeping beschreef. „Zowel in onze gezinnen als in onze kerck moeten we ons concentreren op de jonge kinderen,” zegt zij. „Als je een kind beïnvloedt, help je dat kind zijn of haar plaats in de eeuwigheid te vinden.”

Zuster Grassli werd in 1975 als lid van het algemeen jeugdwerkbestuur geroepen en werd op 5 april 1980 als raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium gesteund.

Ze is lid van de „National Cub Scout Committee of Boy Scouts of America” (afdeling welpen van de Amerikaanse scoutingorganisatie) en heeft nationale erkenning gekregen voor haar inzet voor die instelling. Ze hield toezicht op de samenstelling van het materiaal dat gebruikt werd om het welpenprogramma in de kerk te starten. Daarnaast is zij betrokken geweest bij de lerarenopleiding en applicatietraining en bij alle audiovisuele hulpmiddelen die door het jeugdwerk zijn geproduceerd.

Voor zij geroepen werd als lid van het algemeen jeugdwerkbestuur was zuster Grassli werkzaam in verschillende functies in het jeugdwerk, de jonge-vrouwen, zondagsschool en ZHV op wijk- en ringniveau. Zij studeerde aan de Brigham Young University en is actief in vrijwilligerswerk en op scholen. Zij en haar man,

Het pasgeroepen algemeen presidium van het jeugdwerk (v.l. n.r.): Betty Jo Jepson, eerste raadgeefster, Michaelene Grassli, presidente; Ruth Wright, tweede raadgeefster.

Leonard M. Grassli, wonen in Pleasant View in Noord-Utah. Zij hebben drie kinderen en een kleinkind.

Zuster Grassli's eerste raadgeefster, Betty Jo Jepson, heeft een doctoraal behaald aan de Utah State University en heeft les gegeven aan basischolen, het voortgezet onderwijs en universiteiten. Ten tijde van haar roeping hield zij toezicht op de stages aan de Utah State University.

„Ik heb drie geweldige jaren achter de rug in het algemeen bestuur; ik had nooit gedacht dat ik deze gelegenheid zou krijgen,” zei ze toen haar gevraagd werd wat ze vond van haar nieuwe roeping. „We wisten dat er veranderingen op komst waren, en ik hoopte maar dat ik kon aan blijven als bestuurslid. De Heer stuwt dit werk vooruit, en ik ben erg blij dat ik er bij betrokken mag zijn.”

Zuster Jepson was sinds juni 1985 lid van het algemeen jeugdwerkbestuur, en is werkzaam geweest als voorzister van de comités voor applicatietraining en leerplannen, en als lid van de comités voor de scouting en de kinderprogramma's in de avondmaalsvergadering. Vóór zij geroepen werd als lid van het algemeen bestuur was zij werkzaam in het jeugdwerk en de

ZHV. Zij is actief in oudercommissies en scouting. Zij en haar man, Glen F. Jepson, hebben vier kinderen. Ze wonen in Pleasant View (Utah).

Zuster Grassli's tweede raadgeefster, Ruth Broadbent Wright, heeft een graad in natuurkunde behaald aan de University of Utah en heeft les gegeven in Utah en Californië.

„Ik ben dankbaar dat de Heer mij de kans heeft gegeven om Hem te dienen,” zei ze over haar roeping. „Ik had geen taak kunnen krijgen die meer voldoening schenkt als kinderen tot het evangelie te brengen.”

In 1985 werd zij geroepen als lid van het algemeen jeugdwerkbestuur en was zij werkzaam als voorzister van de comités voor de scouting en de kinderprogramma's in de avondmaalsvergadering.

Voor zij geroepen werd als bestuurslid, was zuster Wright in vele posities werkzaam, waaronder jeugdwerkpresidente van wijk en ring, jonge-vrouwenpresidente van wijk en ring, en adviseuse voor de lauwermeisjes van wijk en ring.

Naast haar roeping in de kerk is zuster Wright actief in oudercommissies. Zij en haar man, Gary E. Wright, wonen in Salt Lake City en hebben vijf kinderen.

President Romney overleden

Op 23 mei j.l. vond de begrafenis plaats van president Marion G. Romney, president van de Raad der Twaalf, die op 20 mei j.l. stierf in zijn woning in Salt Lake City. President Romney is 90 jaar geworden.

Bij de bekendmaking van zijn heengaan legde het Eerste Presidium de volgende verklaring af:

„De belangrijkste zendingen van de kerk zullen altijd de vriendelijkheid, wijsheid, evangeliekennis en het geloof van president Marion G. Romney weerspiegelen. Zijn leven, dat een en al dienstbetoon was, reikte over alle grenzen heen tot in het hart en huis van mensen over de hele wereld.”

„Wij zijn dankbaar voor de vriendschap en raad die ons in de 47 jaar dat hij als algemeen autoriteit van de kerk werkzaam is geweest, tot zegen zijn geweest.”

President Benson sprak op de uitvaartdienst die in de Tabernakel in Salt Lake City voor president Romney werd gehouden. De dienst stond onder leiding van president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Onder hen die eer betoonden aan hem die jarenlang hun collega was geweest, bevonden zich president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf, en ouderling F. Burton Howard van het Eerste Quorum der Zeventig. Het Tabernakelkoor verzorgde de muzikale omlijsting.

President Marion G. Romney is welhaast vanaf de opzet van het programma in 1936, een van de leidende figuren geweest bij het wijd en zijd bekend staande welzijnsplan van de kerk.

Toen het welzijnsplan officieel in gebruik werd gesteld, had hij al meerdere jaren ervaring met een welzijnsprogramma op ring- en regionaal niveau. Hij werd in juni 1941 benoemd als onderdirecteur van het programma en fungeerde van 1959 tot 1963 als algemeen voorzitter.

President Romney werd op 19 september 1897 te Colonia Juarez in Mexico geboren uit Amerikaanse ouders, George S. en Artemisia Redd Romney. Hij ging daar naar school tot 1912, toen zijn ouders en vele andere Amerikaanse burgers door de revolutie gedwongen werden om te vluchten, met achterlating van al hun bezittingen. Enkele jaren later werd zijn vader benoemd als president van het Ricks Junior College te Rexburg (Idaho), waar president Romney in 1920 zijn eindexamen behaalde. Hij zette zijn opleiding voort aan de University of Utah, waar hij in 1926 afstudeerde als Bachelor of Science en in 1932 zijn studie rechten voltooide, en later een doctorsgraad in de rechten ontving. In 1975 werd hem een eredoctoraat in de rechten verleend

door de Brigham Young University.

Hij werd tot de orde der advocaten toegelaten en was vervolgens elf jaar lang als zodanig werkzaam. In die tijd was hij ook officier van justitie voor verschillende plaatselijke overheidsinstellingen. In de jaren 1935 en 1936 maakte hij ook deel uit van de wetgevende macht van de staat Utah.

Na in 1918 in het leger van de Verenigde Staten te hebben gediend, vervulde hij van 1920 tot 1923 een zending in Australië. In 1935 werd hij bisschop van de 33ste wijk van Salt Lake City en vanuit die functie werd hij in 1938 geroepen als president van de ring Bonneville in diezelfde stad.

Op 6 april 1941 werd hij gekozen als assistent van het Quorum der Twaalf Apostelen, een functie die hij meer dan tien jaar bekleedde tot hij in oktober 1951 als apostel geroepen werd. President Romney diende in deze capaciteit tot 7 juli 1972, toen hij geroepen werd als tweede raadgever van president Harold B. Lee. Toen president Lee op 26 december 1973 overleed, riep zijn opvolger, president Spencer W. Kimball, hem om opnieuw als tweede raadgever in het Eerste Presidium te dienen. President Romney werd op 2 december 1982, na het overlijden van de voormalige eerste raadgever, president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium. Na het overlijden van president Spencer W. Kimball in 1985 werd president Romney benoemd als president van de Raad der Twaalf.

Marion G. Romney trad op 12 september 1924 in de tempel te Salt Lake City in het huwelijk met Ida Jensen, die op 9 maart 1979 overleed. Het echtpaar had twee zoons.

